

Ngang Qua Thế Giới Của Em

Contents

Ngang Qua Thế Giới Của Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Tình Yêu Của Đầu Heo.	6
3. Chương 3: Mỗi Tình Đầu – Sự Hỗn Loạn Của Riêng Một Người	10
4. Chương 4: Người Hưởng Ứng	18
5. Chương 5: Tuổi Trẻ Dưới Mặt Sông	19
6. Chương 6: Viết Vào Sinh Nhật Lần Thứ 32	25
7. Chương 7: Tổ Tình: Tôi Mong Gặp Một Người Như Em.	27
8. Chương 8: Tình Yêu Tôm Tươi	32
9. Chương 9: Không Thể Thốt Lên Lời Yêu Em	34
10. Chương 10: Hoa Nở Chỗ Khác.	36
11. Chương 11: Những Thứ Ta Hay Làm Mất.	40
12. Chương 12: Nguyên Tố Cơ Bản.	44
13. Chương 13: Chú Chó Nhỏ Và Cô Bướm Bướm.	50
14. Chương 14: Chẳng Qua Là Thế.	53
15. Chương 15: Mím Cười Năm Tay Nhau Vượt Thoát.	57
16. Chương 16: Ấm Ấp: Những Điều Nhỏ Bé Nhưng Đẹp Đẽ.	59
17. Chương 17: Mừng Sinh Nhật Con Gái Mercy Thân Yêu.	65
18. Chương 18: Chị Gái.	68
19. Chương 19: Người Đưa Đò.	79
20. Chương 20: Những Điều Nhỏ Bé Mà Đẹp Đẽ.	85
21. Chương 21: Tranh Cãi: Đôi Khi Chúng Ta Không Thể Kiểm Chế.	87
22. Chương 22: Đôi Khi Chúng Ta Không Thể Kiểm Chế.	93
23. Chương 23: Tình Yêu Của Mười Hai Chòm Sao.	94
24. Chương 24: Tuổi Trẻ Nổi Nóng.	100
25. Chương 25: Ai Bảo Phụ Nữ Không Hiểu Gì Về Logic.	102
26. Chương 26: Nàng Lolita Siêu Quậy.	106
27. Chương 27: Tôi Là Lưu Đại Hắc.	111
28. Chương 28: Những Chuyến Đi Cần Có Các Ngại “ngắn”.	118
29. Chương 29: Học Sinh Yếu Kém.	120
30. Chương 30: Truyện Kể Về Ba Đóa Kim Hoa.	128
31. Chương 31: Hoài Niệm: Tuổi Trẻ Là Những Hành Trình Một Chiều.	132
32. Chương 32: Tuổi Trẻ Là Những Hành Trình Một Chiều.	135
33. Chương 33: Duy Nhất Cũng Bằng Không.	141
34. Chương 34: Chỉ Có Tình Yêu Đẹp Đẽ, Không Có Tình Yêu Vĩ Đại.	143
35. Chương 35: Viết Vào Sinh Nhật Lần Thứ 33.	145
36. Chương 36: Lời Bạt	148

Ngang Qua Thế Giới Của Em

Giới thiệu

Truyện kể trước giờ đi ngủ, sau khi được tác giả post trên mạng, lượng người vào đọc vượt qua con số

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngang-qua-the-gioi-cua-em>

1. Chương 1

Đêm thứ nhất

Mối tình đầu: Ngang qua thế giới của em

Có những phút giây, bạn sẵn lòng đánh đổi bằng cả năm trường.

Có những tiếng nấc nghẹn, bạn sẵn lòng khóa lấp bằng muôn ngàn lời hứa hẹn.

Có những hình ảnh, bạn sẵn lòng khắc cốt ghi tâm bằng tất cả sức mạnh của mình.

Có những câu nói, bạn sẵn lòng nhắm thuộc từng từ bằng hết thảy đêm sâu của đời người...

Người yêu đầu ơi, nếu được trở lại, anh muốn bên em mãi mãi...

1. Ngang qua thế giới của em

Ký ức của con người giống như một tòa thành, thời gian phủ rêu lên mọi hình khối và sa mạc hóa hết thảy cao ốc, đường phố. Nếu không đi tiếp, bạn sẽ bị vùi lấp trong cát bụi. Bởi vậy, dù nước mắt chứa chan, dù không thôi ngoảnh lại, chúng ta vẫn buộc phải nhấc bước.

Năm 2004, khi tôi đã chán chường với hết thảy, chẳng thiết làm việc, ngày nào tôi cũng cắm đầu chơi bài trên máy tính, mỗi lần kéo dài suốt mười mấy tiếng. Nhưng tôi chơi rất kém, chẳng có tính toán, chiến lược gì cả. Thế mạnh của tôi là gõ chữ siêu nhanh. Vì thế, tôi sáng tạo ra chiến thuật cho riêng mình, gọi là chiến thuật “Nói nhảm”.

Xuất quân xong, tôi bắt đầu chat với người chơi ở cửa sổ trò chuyện:

- Này Thiên Sứ Lửa Đỏ, em trai mẹ cậu dạo này khỏe không?
- Sao lại đặt biệt hiệu là Thiên Sứ Lửa Đỏ, cẩn thận có ngày cậu bị ninh nhừ đấy!
- Ồ, Trái Tim Trời Xanh, đã lâu không gặp, cậu đổi tên rồi à?
- Chào Long Lá Xồm Xoàm, giúp tớ với, đầu gối tớ sưng tấy rồi đây này...

Kết quả là nhiều người chơi không chịu nổi, bấm phím xuất quân loạn xạ, chửi một câu: “Xéo đi đồ chết bầm!” rồi nhất loạt bỏ chơi. Vì thế là nhờ gõ chữ nhanh, tôi thắng game trong chơi bài, tỷ lệ thành công là 75%. Nhưng dần dần chiêu này mất linh tôi bèn nảy ra chiêu mới.

Tôi kể chuyện cho các đối thủ nghe.

Hệ thống chia bài là tôi bắt đầu kể:

- Ngày xưa ngày xưa ở làng nọ có vị cha cố. Cô con gái xinh đẹp nhất làng tên là Tiểu Phương. Một này kia, Tiểu Phương bỗng nhiên có thai, nhưng sống chết nhất quyết không chịu khai ai là cha của đứa bé. Người trong làng đánh đập, trừng phạt Tiểu Phương và dọa nhốt vào lồng thả trôi sông. Tiểu Phương mếu máo khai nhận đó là con của cha cố. Dân làng nhất tề xông vào nhà thờ, vị cha cố nọ không phủ nhận, mặc cho dân làng đánh gãy hai chân. Hai mươi năm sau, điều kỳ lạ xảy ra.

Sau đó tôi bắt đầu chơi bài. Hòm chat nhao nhao bàn tán, rối như canh hẹ. Ba trong người chơi gào lên:

- Muốn chết hả? Rốt cuộc đã xảy ra điều kỳ lạ gì? Đồ khốn, ông đây không thèm chơi nữa, mau kể có đầu có đũa đi chứ thằng kia!

Thế là tôi lại thắng, xác suất thành công lên đến 80%.

Học thuyết “Nói nhảm” nức tiếng bốn phương, người người muốn “tầm sư học đạo”. Nhưng ngó thấy xác suất đều dưới 50% , mà đám cầu học toàn bọn “chân đất mắt toét”, nên tôi lạnh lùng từ chối.

Đúng lúc tôi đang hả hê trong kiêu ngạo thì thằng bạn cùng phòng đột ngột vùng lên, tự học thành tài.

Thằng chết bầm vô sỉ hết chỗ nói, nó phát minh ra cái gọi là chi phái mới của học thuyết “Nói nhảm”, gọi là: “Nghệ thuật trừ úm”. Lấy ví dụ, người ta đang tập trung chơi bài thì nó gõ vào hòm chat:

- Quán Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi phổ độ chúng sinh, nước Cam Lộ thánh khiết soi rọi thế nhân, đôi mắt sáng ngời ban phúc trạch bình an. Nếu bạn muốn cha mẹ được mạnh khỏe hãy gửi câu chú trên cho những người khác, bằng không ra đường sẽ bị xe đâm.

Đúng là thằng chết bầm!

Khi ấy trò “cường bức chuyển tiếp” này còn chưa lưu hành, vì thế ai nấy đều bị nó dọa cho sợ hãi, cuống cuồng làm theo. Chưa hết ván bài , nó đã “vời” đủ cả Thái Thượng Lão Quân, Thượng Đế, Giê-hô-va, Đức Mẹ Maria, Thiện Tài Đồng Tử, Đường Minh Hoàng, Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn, Nàng tiên cá...

Tôi thua.

Thằng Mao Thập Bát này vốn rất kiệm lời, trả lời điện thoại nó cũng chỉ đọc ba từ yêu thích: A lô. Ừ. Chào. Vì thế việc nó trở thành sư phụ của tông phái “Nói nhảm” khiến tôi tròn mắt kinh ngạc.

Tôi và thằng Mao Thập Bát vẫn chơi thân với nhau, thậm chí năm 2009, chúng tôi lái xe chở nhau đến Đạo Thành, Á Ninh chơi. Lần đó, nó đưa cô bạn gái Lệ Chi đi cùng. Lúc chúng tôi đến chùa Xung Cổ, cảnh đẹp tựa tranh vẽ, núi non trùng điệp, ngút ngàn trải ra trước mắt.

Tôi thừa biết thằng Mao Thập Bát này định làm gì, nó đang run lên vì bối rối và lo lắng.

Nó quỳ xuống trước mặt Lệ Chi mà rằng:

- Lệ Chi, lấy anh nhé?

Một câu ngắn ngắn thế mà nó cũng không nói được trọn vẹn, chữ “nhé” suýt không bật ra nổi, biến câu hỏi thành câu cầu khiến.

Lệ Chi đáp:

- Cầu hôn mà chỉ một câu đơn giản vậy sao? Anh quả là “quý chữ như vàng”.

Mao Thập Bát khóc dở mếu dở:

- Lệ Chi, em lấy anh nhé?

Lệ Chi đáp:

-Vâng.

Mao Thập Bát đeo nhẫn cưới cho Lệ Chi, nhưng nó run quá suýt hỏng chuyện. Tôi và mấy đứa bạn nữa phải giả làm thiên binh vạn mã, gào thét rất cả cổ họng để “yểm trợ”.

Sinh nhật Lệ Chi năm 2010, Mao Thập Bát tặng nàng thiết bị định vị GPS. Ai nấy đều “thất kinh”, món quà khác thường lẽ nào có điều gì uẩn ức đằng sau?

Mao Thập Bát ngưng ngừng tiết lộ, sau hơn tháng trời vật lộn, nó đã thay toàn bộ nội dung thu âm trong GPS. Tôi hào hứng giục Lệ Chi lên xe, để cùng kiểm nghiệm thành quả của Mao Thập Bát.

Và tôi đã thực sự hiểu rằng vì sao năm xưa Mao Thập Bát lại lập nên chiến công vang dội, xưng bá võ lâm với món võ “Nói nhảm” ấy.

Trên đường chúng tôi lái xe đi hóng gió, bộ GPS mới của Lệ Chi nói nhảm như súng liên thanh: “Tiêu rồi, phía trước có camera theo dõi. Cái này hỏng rồi, tôi không tìm ra nơi bạn muốn đến. Anh ơi, anh dậy đi, địa chỉ sai rồi anh à!”

Cả xe cười như pháo rang. Đau bụng nhất là lúc gặp đèn đỏ, giọng Mao Thập Bát trong GPS rất nghiêm trọng: “Phanh tay đã kéo chưa? Giữ chắc vào không chẳng may trượt thì làm thế nào? Đừng có mà bấm còi, bấm gì mà bấm, dở hơi à! Đằng trước mà có thẳng hay gây sự thì không xong với nó đâu! Làm sao mà cứ bạn vật lại nó được. Tốt nhất thì cứ ngoan ngoãn ở đó mà chờ đi! Ở bạn không bấm còi à, thế coi như là tôi chưa nói gì, hi hi...”

Chúng tôi cười chảy nước mắt. Lệ Chi cười không khép được miệng.

Thường ngày có cạy miệng anh cũng không ra được một tiếng, sao lúc thu âm vào GPS lại lảm lời thế?

Mao Thập Bát đáp:

Lần trước đi Đạo Thành em phàn nàn GPS quá cứng nhắc, chẳng linh hoạt gì cả, thế nên anh mới cải biến nó. Từ nay về sau em cũng không còn buồn chán khi lái xe nữa.

Lệ Chi cầm bộ GPS lên bấm bừa, GPS kêu ầm ỉ: “Này này, đằng ấy định tắt bỏ anh đấy phỏng? Bớt nạt anh đấy không làm gì được hả? Thì tắt đi, tắt đi! Anh đấy có thèm định vị cho nữa, sẽ thay đi-ốt làm máy thu âm. Thích thì cần anh đi này...”

Ai cũng phục nó sát đất!

Năm 2011, Mao Thập Bát và Lệ Chi chia tay.

Lệ Chi tổng khứ tất cả quà tặng của Mao Thập Bát vào một chiếc hộp và mang đến quán của tôi.

Tôi bảo:

Mao Thập Bát đang trên đường đến, em chờ nó chứ?

Lệ Chi lắc đầu:

- Thôi, anh trả lại anh ấy giùm em.
- Nó muốn nói với em chuyện gì đó.
- Không có gì đâu, anh ấy thường ngày vốn rất ít nói.
- Lệ Chi, hai người cứ thế thôi sao?

Ra đến cửa Lệ Chi không quay đầu lại, nói với vào:

- Bọn em không hợp nhau.
- Giữ gìn sức khỏe
- Anh cũng vậy!

Hôm đó, Mao Thập Bát không đến, tôi gọi, nó cũng không nghe máy. Tôi đi tìm nó ở gian hàng bán điện thoại của nó ở trung tâm thương mại điện tử, nhưng ông chủ bảo đã mấy ngày nó không thèm ra cửa hàng.

Cuối cùng, tôi tình cờ gặp nó ở một quán rượu nhỏ. Nó uống rất nhiều, mặt đỏ tía tai, mắt nhắm tịt. Nó hỏi tôi:

- Trương Gia Giai, cậu đến sa mạc bao giờ chưa?

Tôi ngẫm một lát, đáp:

- Đôn Hoàng à?

Nó lắc đầu:

- Không, một thành phố nhưng bên trong toàn cát là cát.

Cậu say rồi.

Nó nằm bò ra bàn ngủ.

Hộp đồ của Lê Chi vẫn nằm im lìm ở quán tôi, Mao Thập Bát chưa bao giờ gạn đủ dũng khí để mang nó về.

Một hôm, chị chủ quán ngồi nhờ xe tôi về nhà. Đột nhiên chị ấy lôi GPS ra nghịch. Tôi nhìn thấy quen, chị ấy lém lỉnh bảo:

- Tự dưng vớ được.

Chị bật GPS, giọng thằng Mao Thập Bát vang lên: “Anh đây chẳng có tý điện nào sao đằng ấy vẫn lôi ra nghịch.”

Chị chủ quán hết hồn, gào lên:

- Có ma, có ma!

Tôi gọi điện cho Mao Thập Bát:

- Có lấy đồ không đấy?

Nó trầm ngâm một lát, đáp:

- Thôi, mai tôi về quê ở Thái Châu rồi.

- Về đó làm gì?

- Người nhà đã thuê giúp tôi một gian hàng ở khu phố buôn bán, tôi về đi bán điện thoại.

Tôi bỗng thấy lòng trĩu nặng, không biết phải nói gì, định tắt máy thì nghe Mao Thập Bát bảo:

Bán điện thoại cũng hay lắm, may mắn gặp được cô em xinh tươi nào lại chả nên duyên à! Hơi bị được của nó!

- Thế thì cố lên!

- Giữ gìn sức khỏe!

- Cậu cũng vậy.

Tháng 8 năm 2012, tinh thần xuống dốc trầm trọng, tôi lái xe về hướng Tây, đến Thành Đô uống một trận đã đời. Hôm sau, bỗng nảy ra ý định muốn thăm lại Đạo Thành.

Tuy chỉ có một mình, nhưng trên đường đã có Mao Thập Bát, cũng không cô đơn lắm. Chốc chốc GPS lại vang lên giọng nói của nó: “Đi nhanh thế làm gì, muốn chết à?”; “Rơi xuống hố anh không đùn xe lên được đâu”; “Còn trăm mét nữa là rẽ trái, đi chậm thôi, đồ chết bầm.”

Tôi thấy Mao Thập Bát đúng là thiên tài. Tôi quên sạc đầy pin, thế là lúc chờ đèn đỏ, GPS kêu âm ỉ: “Anh đây hết điện rồi, anh sắp hết điện rồi, cho anh ít điện đi!”

Tôi phì cười, vội sạc điện cho GPS.

Tôi chạy xe qua núi Chiết Đô, Bào Mã, Hải Tử, Nhị Lang. Nếu muốn ngắm cảnh sắc hồ Sữa và hồ Ngũ Sắc nữa thì phải leo bộ lên núi. Tự lượng sức mình không đủ, tôi quyết định dừng chân tại chùa Xung Cổ. Cỏ xanh, nước biếc, lá đỏ, núi tuyết, tôi ngẩn ngơ giữa khung cảnh cổ tích mùa thu ấy.

Bỗng GPS kêu “tút, tut”. Giọng Mao Thập Bát vang lên:

- “Lê Chi, em quay lại Đạo Thành phải không? Chúng ta sắp đến chùa Xung Cổ, nơi anh sẽ cầu hôn em. Tối đó, anh sẽ nói với em: Bầu trời nơi đây xanh ngắt một màu, còn em là Thiên sứ giáng trần. Em đến

với thế giới của anh, mang theo vui – buồn – hờn – giận làm thành bốn mùa. Nụ cười của em là ngày nắng, nước mắt của em là đêm sâu.

Anh thích sự cô độc, cho đến khi em nhẹ nhàng len vào tim anh. Anh muốn ở bên em, không muốn cứ mãi một mình.

Anh muốn chia sẻ với em mọi thứ của anh và cũng muốn ôm trọn mọi thứ thuộc về em. Anh muốn được ở bên em trọn đời. Anh yêu em. Yêu em không thể kiểm soát. Rất yêu em!

Lệ Chi, anh đang nghĩ, có phải em đang nghe đoạn thu âm này vào dịp chúng mình kỷ niệm một năm ngày cưới hay không? Có phải chúng mình đưa em bé của chúng ta đi du lịch không?

Anh sẽ đứng dưới bầu trời xanh thẳm của ngày đó, nói với anh và em của ngày hôm nay rằng: Lệ Chi, anh yêu em!

Nước mắt tôi cứ thế trào ra. Hôm đó, trên sườn núi lấp lánh bóng mây, thắm cỏ êm mượt như nhung, Mao Thập Bát quỳ trước mặt cô gái và nói:

Lệ Chi, anh yêu em!

Cảnh sắc chốn này diễm lệ là thế, nhưng đối với Mao Thập Bát và Lệ Chi, nó là một tòa thành đầy cát.

...

Tòa thành đầy cát là ký ức của một người.

Đôi khi, trong những giấc mơ của chúng ta, tòa thành đầy cát ấy lại hiện về. Những cột đèn, dấu chân in trên lối phố vẫn còn nguyên vẹn và rõ ràng, nhưng bạn chẳng thể chạm vào.

Chỉ cần bạn đưa nhẹ tay là tòa thành sụp đổ, vỡ nát, vùi lấp nụ cười của bạn, xóa nhòa trời xanh, biển biếc của bạn, chôn dấu mọi hình ảnh kỷ niệm của chúng ta.

...

Cho dù nếu đi tiếp, có thể chúng ta sẽ lướt qua nhau.

Tôi đi ngang qua thế giới của các bạn, còn các bạn thì ngang qua thế giới của nhau.

Cô đơn là thế, nhưng chúng ta vẫn mãi chỉ là những chiếc máy nói, ra rả suốt ngày, nói hết những gì cần nói, sau đó làm bạn với tịch lặng

2. Chương 2: Tình Yêu Của Đầu Heo.

Tôi say khướt và chợt nhớ đến một ngày xa xưa, tôi bưng bát mì ăn liền đứng ngay trên ban công, vu vơ ngắm cảnh trường lớp chìm trong tuyết trắng. Đầu Heo cầm ô, nàng Thôi Mẫn dịu dàng nép bên nó. Họ nường vào nhau, cứ thế chậm chậm dạo bước qua tuổi thanh xuân.

Phòng ký túc xá sinh viên của tôi có bốn người, thằng nằm giường tầng trên tôi là Đầu Heo.

Mùa hè oi bức, ngột ngạt không làm sao ngủ được.

Bồn rửa tay trong ký túc xá rất dài và rộng. Đầu Heo nóng quá, không chịu nổi, nó mặc độc cái quần sịp, chạy ra bồn rửa tay, nằm dạng chân dạng tay trong bồn. Nó ngủ thiếp đi trong sự thỏa mãn sáng khoái vì mát mẻ.

Bọn sinh viên ký túc xá mang quần áo đi giặt, thấy nó ngủ say như chết, không nỡ đánh thức, lẳng lặng xả nước bên cạnh giặt giũ. Nước giặt quần áo suýt nhấn chìm thằng Đầu Heo nằm ngủ tít trong bồn.

Đầu Heo tỉnh giấc, ngẩn ngơ soi gương bảo:

- Ô, sao mình sạch thế này nhỉ?

Đầu Heo muốn mua quạt điện xịn, nhưng không đủ tiền thế là nó nghĩ ra cách viết truyện ngắn gửi cho trang Vua truyện ngắn hồng kiếm chác nhuận bút.

Nó gửi bản thảo cho tôi đọc trong nỗi xúc động rưng rưng. Và sau khi đọc xong thì tim gan phèo phổi của tôi như muốn vỡ nát. Câu chuyện kể rằng: Khu ký túc xá nam quá ư bẩn thỉu, đến nỗi đám chuột sinh sống ở đó vào một ngày kia bỗng biến đổi gen và cắn chết một sinh viên.

Đầu Heo đề nghị tôi phát biểu cảm nghĩ. Tôi trầm ngâm giây lát, gật gù bảo:

- Cũng cho là được, cứ thử xem sao!

Kết quả bản thảo của nó bị từ chối.

Đầu Heo không cam lòng, nó quyết tâm viết lại. Nó sửa thành: Ký túc xá nam hôi hám, bẩn thỉu, đám chuột đột biến gen cắn chết một cán bộ kiểm tra vệ sinh.

Bản thảo lại bị trả về. Lần này, Đầu Heo thực sự nổi giận, nó thức trắng đêm sửa bản thảo, nội dung dài gấp đôi.

Lần này, câu chuyện của nó diễn ra như sau: Ký túc xá nam quá bẩn khiến đám chuột bị biến đổi gen và cắn một sinh viên. Sinh viên này sau khi tốt nghiệp thì trở thành biên tập viên của trang Vua truyện ngắn. Rõ ràng là một anh chàng độc thân còn zin, nhưng lại chết vì bệnh giang mai.

Lần này, bản thảo không bị trả về, biên tập viên trang Vua truyện ngắn gửi thư phúc đáp đàng hoàng. Nội dung thư chỉ có một câu: “Anh bạn, tao muốn đập chết mày!”

Đầu Heo từ bỏ giấc mộng kiếm tiền và lao vào chơi game. Nó bỏ ra ba mươi tệ mua bộ trò chơi điện tử ở chợ trời về và bắt đầu đánh Tam quốc chí 2.

Nó chơi thâu đêm suốt sáng đến lúc máy đơ thì đã có được sáu ông Quan Vũ và tám ông Tào Tháo.

Năm đó, khoảng một tháng trước kỳ nghỉ dài trong năm, bọn tôi gom tiền lại cũng chỉ còn mười tệ. Thế là cả bọn nhịn đói ba ngày liền. Hễ ngủ dậy là cả bọn vội vàng chạy vào nhà vệ sinh uống nước máy, sau đó leo lên giường nằm im không nhúc nhích, tranh thủ ngủ thiếp đi.

Đến ngày thứ tư thì cả bọn đói phát khóc.

Được sự động viên của các bạn bên ký túc xá nữ, lớp trưởng mạnh dạn xách một túi vải đựng đầy đồ ăn vặt đến cho chúng tôi, hy vọng chúng tôi có thể sống tiếp. Lúc ấy, chúng tôi nhìn cái túi vải mà hai bàn tay run run, nuốt miếng quẩy từng bỏ vào miệng mà nước mắt như mưa.

Túi kẹo quẩy từng chỉ giúp chúng tôi sống sót được ba ngày, sau đó cả bọn tiếp tục lâm vào cảnh đói khổ. Tôi vẫn nhớ như in, nửa đêm thằng Đầu Heo nhảy xuống đất. Ba thằng còn lại trợn tròn mắt nhìn nó, hỏi:

- Đi đâu đấy?

Nó đáp:

- Tao không quan tâm, tao muốn ăn gì đó.

Tôi hỏi:

- Mày có tiền à?

Đầu Heo lau nước mắt, hùng dũng bước ra cửa, quay đầu lại hét lên:

Tao không có tiền nhưng tao mặc kệ, tao phải ăn gì đó.

Ba thằng tôi tức ói máu, chửi nó không tiếc lời vàng ngọc. Ra đến cửa, thằng Đầu Heo không biết nghĩ ngợi thế nào, lại quay lại, leo lên giường miễn máu;

- Muốn ăn cũng bị chửi, thôi tao chả ăn nữa.

Sáng sớm hôm sau, thằng Đầu Heo mất tích. Tôi đói đến hoa mắt, chóng mặt. Bỗng ai đó đẩy một bát canh nóng hổi đến trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu lên, là thằng Đầu Heo. Nó nhoẻn miệng cười, bảo:

- Bọn mình ngu thật, nhà ăn miễn phí nước canh, uống thoải mái không mất tiền mà.

Phòng ký túc xá của tôi ngập trong nước mắt.

Đầu Heo lẩm bẩm:

- Giá có than hoa mà nướng hầu ăn thì ngon bá cháy, bỏ thêm ít tỏi vào nữa, nước hầu lèo xèo thơm phức.

Rồi cũng đến cái ngày Đầu Heo biết yêu. Nó đem lòng yêu mến một đàn chị khác khoa.

Đầu Heo đứng chờ đàn chị ở buồng cấp nước sôi.

Nhưng nó không dám ngỏ lời. Đàn chị xếp phích nước cạnh bờ tường, vừa đi khỏi thang Đầu Heo liền trộm phích nước của đàn chị đem về phòng ký túc xá. Trong vòng một tháng, nó “chôm” của đàn chị mười chín cái phích nước.

Chúng tôi lấy làm khó hiểu, nhưng đứa nào đứa nấy bấm bụng hoan hỷ, nổi niềm hưng phấn trào dâng, thế là chúng tôi có thể đi bán phích nước được rồi!

Một đêm nọ, Đầu Heo nói:

- Thực ra, tao đang bày tỏ tình cảm một cách tế nhị.

Tôi thất kinh hỏi:

- Đề nghị nói rõ hơn!

Tao định chôm đủ 520 (*) phích nước của nàng, như thế nàng sẽ biết tao yêu nàng

Cả bọn không ai nói với ai câu gì, nhưng trong lòng đều thầm nghĩ: “Mẹ cha thằng khùng!”

Hồi đó cứ đến tối là lại có người cởi trần, mặc độc cái quần sịp đứng ngoài cửa phòng ký túc xá nam nấu cháo điện thoại với người yêu. Bọn họ ngả ngón, cười ha ha vui vẻ, rồi lại thầm thì nhỏ to.

Thẻ điện thoại IP (**) xếp thành chồng cao ngất ngưỡng trong ngăn bàn.

(*): Trong phiên âm tiếng Trung gần với “tôi yêu em”

(**): IP viết tắt của Internet Protocol, thẻ điện thoại IP về cơ bản giống với thẻ điện thoại thông thường nhưng nó có thể dễ dàng thông qua mạng internet kết nối với PC, PC với điện thoại, điện thoại với điện thoại...

Đầu Heo lấy làm phần nộ, vì nó không có ai để nấu cháo điện thoại. Nó quyết định gọi cho đàn chị, đàn chị tên Thôi Mẫn.

Bạn cùng phòng của Thôi Mẫn nghe điện thoại, bảo cô ấy đã chuyển phòng.

Đầu Heo ngơ ngẩn suốt đêm.

Hôm sau, đám sinh viên chen chân vây kín bảng tin trước nhà ăn, thấy Đầu Heo ở đó, tôi cũng cố len vào xem sao.

Bảng tin dán thông báo cảnh cáo: Thôi Mẫn, sinh viên khoa X năm Y ăn cắp 2.000 nhân dân tệ của bạn cùng phòng, thông báo này có tính cảnh cáo, răn đe. Thôi Mẫn đã được giao cho cảnh sát xử lý.

Đám sinh viên bàn tán xôn xao, ai nấy đều xuýt xoa: “Quả nhiên không thể xem mặt mà bắt hình dong.”

Tôi kéo Đầu Heo rút khỏi đám đông, thấy tay nó siết chặt thành nắm đấm, mắt nó ngấn nước.

Tuy không biết nó khóc vì điều gì, nhưng tôi hiểu là nó đang rất buồn. Đầu Heo ngoảnh lại nhìn tôi chăm chăm:

Chắc chắn Thôi Mẫn bị oan, cậu có tin không?

Tối hôm đó, Đầu Heo phá lệ ra sân vận động chạy bộ. Tôi đứng một chỗ nhìn nó chạy như một gã khùng, một vòng, hai vòng rồi ba vòng, đến khi mệt quá nó nằm lăn trên thảm cỏ.

Lâu sau, nó lồm cồm bò dậy, rồi chạy như bay đến khu ký túc xá nữ, tôi theo không kịp.

Sau đó, Đầu Heo trốn học liên miên, nó hùng hục đi làm gia sư.

Sau đó, nó xuất hiện cùng đàn chị Thôi Mẫn vào các buổi tối tự học, trong ánh mắt ngổ ngàng, kinh ngạc của mọi người.

Mùa đông, trời đổ tuyết lớn, Đầu Heo cầm ô, Thôi Mẫn dụi dụi mắt nép mình bên Đầu Heo.

Mấy năm trước tôi có dịp trở lại trường, quay lại khu ký túc xá ấy. Tôi cất bước trên hành lang và chợt có cảm giác chỉ cần đẩy cánh cửa phòng 308 sẽ thấy bốn tên con trai ngồi chồm hổm, châu đầu quanh một chậu rửa mặt úp cả mấy gói mì tôm mà chúng tôi dồn tiền mua chung. Cả bọn ì xèo bàn tán.

Chúng tôi thức trắng đêm ở quán net, lúc thì ngủ gà ngủ vịt, lúc thì cười như điên dại. Chúng tôi uống rượu Nhị Oa Đầu ở nhà ăn, mắt đỏ tròng trọc, nghẹn ngào dặn dò bạn mình hãy bảo trọng. Chúng tôi rảo bước đến thư viện, nô đùa trên bãi cỏ, uống rượu bên hồ nước, mượn thẻ IP của nhau và gọi điện đường dài. Chúng tôi im lặng khi bạn mình khóc và vất óc tìm cách chuyển chủ đề.

Rồi tôi nhớ lại hình ảnh Đầu Heo chạy điên cuồng trên sân vận động năm xưa. Trong đêm khuya, ánh sáng của muôn ngàn vì tinh tú rọi trên gương mặt gã trai trẻ, gã chạy miết, mặc cho sức cùng lực kiệt, như thế, nếu cố gắng sẽ đuổi kịp cô gái gã yêu.

Chúng tôi đọc vang bức thư tình vừa viết xong, cẩn thận sửa lại từng câu, từng chữ, cẩn trọng hơn bất cứ hội nghị, hội thảo nào mà chúng tôi tham dự sau khi tốt nghiệp và đi làm chính thức. Như thế, cứ thế sẽ được đứng giữa vườn hoa ngày xuân không bao giờ tàn lụi. Chúng tôi không có bí mật, không có phiền muộn, chúng tôi giống bài thơ trác tuyệt, không cần gọt giũa, mà vẫn điệu cứ tự nhiên tuôn trào dào dạt, khắc cốt ghi âm, lấp lánh rực rỡ mãi mãi trong miền ký ức thăm thẳm.

Chúng tôi tụ hội ở Nam Kinh trước ngày Đầu Heo kết hôn. Không còn phải lẩn tránh mất bao nhiêu tiền cho một bữa ăn, chúng tôi chỉ ôn lại chuyện xưa mà chẳng thêm nhắc đến chuyện nay. Bởi vì chúng tôi vẫn đang đắm mình trong bài thơ trác tuyệt ấy, bài thơ đã bị mười năm thời gian vùi chôn nhưng chúng tôi vẫn thấy nó.

Nhắc lại những tháng ngày đói khổ của đời sinh viên, chúng tôi ôm bụng cười ngất.

Đầu Heo đập bàn gọi nhân viên phục vụ nhà hàng, bảo nướng chục con hào, cho thật nhiều tỏi, mang ngay lên đây.

Rồi nó hứng chí nâng cốc và bảo:

- Tôi sắp kết hôn, mọi người cùng cạn nào.

Bà xã của Đầu Heo chính là Thôi Mẫn.

Đầu Heo say rượu, nằm bò ra bàn, thì thào:

- Trương Gia Giai, Thôi Mẫn không ăn trộm tiền.

Tôi gật đầu, tôi tin.

Đầu Heo bảo:

- Hồi đó, tất cả mọi người đều không tin cô ấy, nhưng tôi tin vì thế cô ấy cũng tin tôi.

Tự dưng khóe mắt cay cay, tôi gật đầu chắc nịch.

Đầu Heo bảo:

- Ngày đó, tôi chăm chỉ đi làm gia sư là vì muốn gom đủ tiền trả cho cô bạn bị mất trộm. Nhưng đến khi tôi kiếm được đủ tiền thì cô bạn kia đã chuyển trường.

Đầu Heo bảo:

- Trời mưa thì đường sẽ trơn ướt và lầy lội, ai cũng phải giẫm lên đám lầy lội ấy. Nhưng tôi có cái thân này, tôi bằng lòng lao động hết mình để kiếm tiền, vì tôi không muốn cô ấy phải chịu tổn thương bởi bất cứ khổ

nạn và gian khó nào trên đời. Giọng Đầu Heo quyết liệt. Khi ấy tôi đã nghĩ như vậy, từ nay về sau tôi cũng sẽ làm như vậy.

Tôi say khướt và chợt nhớ đến một ngày xa xưa, tôi bê bát mỳ ăn liền đứng trên ban công, vu vơ ngắm cảnh trường lớp chìm trong tuyết trắng. Đầu Heo cầm ô, nàng Thôi Mẫn dịu dàng nép bên mình nó. Họ nường tựa vào nhau cùng dạo bước qua tuổi thanh xuân.

Mười năm trôi qua, tôi đã say biết bao cuộc, người bên cạnh đã đổi bao lần, thức ăn trên bàn đã đổi bao món, cốc đã thay bao lượt rượu.

Chúng tôi đã kiêu hãnh biết bao, lãng mạn biết bao, vô tư biết bao.

Đó là tuổi trẻ rực rỡ muôn vàn của chúng tôi.

Nếu có thể, hãy cho tôi được gói lại và đem về số hàu nướng còn thừa kia, dấu phải đi bất cứ nơi đâu.

3. Chương 3: Mối Tình Đầu – Sự Hỗn Loạn Của Riêng Một Người

Tôi sẽ hứa hẹn rất nhiều nhưng chẳng mấy lúc giữ được lời hứa. Chúng ta sẽ đối mặt với nhau để rồi chọn đi về phía không nhau mãi mãi. Chúng ta sẽ sống vai, sẽ lạc mất nhau. Em sẽ khóc và mỗi giọt nước mắt của em đều đốt cháy da thịt tôi. Lẽ ra em nên ở nhà mà hoàn thành núi bài tập, chẳng nên nộ vở trắng như tôi.

Xin lỗi vì tôi đã từng yêu em.

Tăng ca đến mười hai giờ đêm, tôi ghé quán rượu quen thuộc. Người ta sàm sỡ các em tiếp viên trong quán, tôi không hứng thú với mấy nàng “cún cưng” ấy, “cún cưng” cũng chẳng thèm đụng vào tôi, thế là tôi nốc rượu như uống nước.

Cún cưng bảo:

- Anh có biết điều cốt yếu của Bát quái Du long chưởng (*) là phải ra tay trước không?

(*) Du long chưởng (chưởng lắc thân) là một trong những quyền thuật của Bát quái chưởng, Võ thuật Trung Hoa

Tôi bảo:

- Ra tay cái đầu cô ấy, ra tay không bằng ra chân.

Cún cưng trở mặt:

- Lúc em nghiêm túc thì anh cũng nên nghiêm túc một chút, được không?

- Mẹ kiếp? Bát quái Du long chưởng mà đòi nghiêm túc nỗi gì!?

Cún cưng nói:

- Thế mới nói trong tình yêu nhất thiết phải giành thế chủ động khi theo đuổi người khác.

Tôi nói:

- Theo cái đầu cô ấy, như thế còn gì là thế diện.

Cún cưng nói:

- Thế mới phải chủ động theo đuổi. Đúng là lúc đầu có hơi mất mặt chút xíu, nhưng nếu thành công, điều đó chứng tỏ anh đã nghiên cứu kỹ lưỡng sở thích của cô ấy, nắm bắt được hỉ, nộ, ái, ố của cô ấy. Anh đã dần xâm nhập được vào cuộc sống của cô ấy. Để rồi khi anh chán ngấy cô ấy thì cô ấy không dứt anh ra được nữa. Vì vậy, lúc kết thúc cuộc tình, người đề nghị chia tay lại thường là người mà lúc đầu ra sức theo đuổi người kia.

Tôi sa sầm mặt mày:

- Quá bĩ ỉ, quá dã man, thế thì còn nghĩa lý gì nữa?

Cún cưng uống cạn, tiếp tục:

- Nếu đánh trận cần Binh pháp Tôn Tử thì yêu đương cần phải vận dụng “Binh pháp Cún Tử” mới được.

Nhờ cốc bia sóng sánh ánh vàng mà tôi chợt nhận ra, mỗi người phụ nữ đều có vẻ đẹp riêng. Có lẽ vì thế người ta mới gọi là “tử sắc”.

Ra tay tung chiêu, giành thế chủ động, để rồi sau đó, khi cô ấy cảm thấy lo lắng không yên, ngoan ngoãn trao gởi sinh mệnh cho bạn thì bạn đã cao chạy xa bay.

Hồi lớp 5, tôi ngồi cùng bàn với lớp trưởng. Lớp trưởng thường xếp thứ nhất, tôi xếp thứ hai trong lớp vì thế bạn ấy là Đại đội trưởng còn tôi là Trung đội trưởng.

Sự khác biệt lớn nhất giữa hai chức vụ này là mỗi khi cử hành nghi thức, bạn ấy hô vang: “Lại Ninh là niềm tự hào của chúng ta!” thì tôi lúc đó đang đứng bên cạnh, phải nghiêm chỉnh thực hiện các nghi thức chào của đội Thiếu niên tiền phong. Nếu bạn ấy chưa hô khẩu hiệu thì chúng tôi không được phép bỏ tay xuống.

Tôi ghét cay ghét đắng Lại Ninh vì cái nghi thức đội ấy.

Một ngày kia, cô giáo chủ nhiệm béo ục ịch xuất hiện. Cô đứng trên bục giảng tự giới thiệu, chúng tôi bàn tán xôn xao bên dưới.

Cô chủ nhiệm béo ục ịch tuyên bố quy định mới: Ngày nào cũng phải ngủ trưa, ai không chịu ngủ trưa, lớp trưởng cứ việc ghi tên vào sổ.

Từ hôm đó, ngày nào tôi cũng bị lớp trưởng ghi tên vào sổ. Tôi ước mình đổi tên thành Lê Hoàng Hiếu Nghĩa Đệ Nhất Thương Tâm, để cho cô ta ghi mỗi nhừ tay.

Cứ ghi tên ta vào sổ đi, càng ghi ta càng không chịu ngủ. Nếu sớm bắt ta học kiến thức về vệ sinh thân thể, ta sẽ cầm dao chặt đứt cơ mặt của người, cắt phăng dây áo ngực của người.

Sở dĩ tôi biết lớp trưởng mới lớp 5 đã mặc áo ngực là vì bữa đó tôi lại bị ghi tên vào sổ, tức quá mới túm tóc cô ta. Lớp trưởng ra sức vùng vẫy tôi ra sức tóm lấy cô ta, cuối cùng, tôi túm phải sợi dây co giãn gì đó, liền hét toáng lên.

- O, gì thế này, sao đang yên đang lành lại dùng dây tự trói mình thế này?

Lớp trưởng òa khóc, tôi bị yêu cầu mời phụ huynh đến trường.

Mẹ bảo tôi, cái đó là áo ngực, con trai không được tùy tiện chạm vào.

Tôi hậm hực nghĩ: “Chỉ là cái áo thôi mà! Có gì ghê gớm đâu!”

Sau này trưởng thành, khi lại được dịp chạm vào áo ngực phụ nữ, tôi buồn bã tự trách, hồi nhỏ không chăm chỉ bổ túc văn hóa để bây giờ chỉ sờ được áo ngực Á châu mà không sờ được áo ngực Âu châu.

Bước vào đợt ôn thi cuối kỳ, chúng tôi không bị bắt ngủ trưa nữa. Lớp trưởng mang đến lớp cuốn truyện tranh Hoàng tử bé. Cô ta cho cả lớp mượn. Tôi bấm bụng cố nhịn, không thèm mượn.

Khi cả lớp đã đọc hết lượt, lớp trưởng bắt đầu vẽ những vẽ cuối đặng sau sách. Tôi lẳng lặng đến gần:

- Cho tớ mượn đọc một lúc.

- Không cho.

- Cho tớ mượn đi, tớ sẽ tặng cậu áo ngực

Lớp trưởng mím môi không thèm để ý đến tôi nữa.

Tôi tức tối, âm ứ, tôi có nói gì sai đâu mà giận với chả dỗi!

Trước kỳ thi cuối kỳ, cô chủ nhiệm béo tít sỏ với cả lớp. Tất cả những đứa bị ghi tên đều phải quỳ dưới đất và phải chịu hình phạt gõ thước vào mu bàn tay.

Từng đưa một lên chịu tội. Tôi đã chuẩn bị tâm lý phải quỳ từ sáng cho đến tối. Ấy thế mà thật lạ, từ đầu đến cuối tên tôi không hề bị xướng lên.

Tôi trộm nghĩ, lẽ nào cô bé phải lòng tôi rồi?

Thi xong học kỳ thì đến lễ tốt nghiệp.

Hôm đó, lớp trưởng tặng tôi một bọc quà, bên trong có hai thứ. Một là cuốn truyện Hoàng tử bé kia. Hai là sổ ghi tên những đứa mắc lỗi.

Tôi mở sổ, thấy trong bảng danh sách tội đồ dày đặc mỗi ngày, có một cái tên bị ai đó dùng bút bi gạch gạch, xóa xóa thành một vệt xanh lè.

Tôi ngạc nhiên hết sức. Tặng tôi thứ này làm gì nhỉ?

Lên lớp 6, khi chỉ số IQ đã dâng cao 100, tôi mới chợt hiểu ra, cái tên bị gạch xóa xanh lè trong cuốn sổ ấy chính là tên tôi. Lớp trưởng đã gạch tên tôi trước khi giao cuốn sổ cho cô giáo.

Tôi lao như bay về nhà, lục tung hòm xiềng, cuối cùng cũng tìm ra cuốn sổ ấy và số điện thoại ghi cuối sổ.

Nhưng khi tôi gọi vào số điện thoại kia thì lớp trưởng đã chuyển nhà. Không ai biết lớp trưởng chuyển đến đâu.

Vì thế, trong ký ức của tôi, lớp trưởng mãi mãi là một mỹ nhân. Và quan trọng hơn cả là, điều này khiến cho mối tình đầu của tôi kéo dài từ lớp 6 lên đến tận đại học năm thứ nhất.

Thở dài một miếng nào! Ôi chao, một bước tiến thật dài làm sao!

Năm thứ nhất đại học, cô bạn Khương Vi lặn lội từ tỉnh xa đến tìm tôi. Cô ấy đưa tôi một thanh Singum Doublemint.

Tôi:

- Gì thế?

Khương Vi:

- Kẹo cao su.

- Ăn no được không?

- Lúc nào đói bụng thì gọi tôi nhé!

- Không còn tiền ăn, lấy đâu tiền gọi điện thoại.

- Thế cầm lấy thẻ điện thoại này đi.

- Ăn còn không có mà ăn, cầm thẻ làm quái gì.

- Thế cầm thẻ ngân hàng đi.

Nước mắt tôi lăn dài, thẻ điện thoại chết tiệt, thẻ ngân hàng chết bầm, ta đây đói lắm, biết không?

Sau đó, tôi và Khương Vi gọi cho nhau suốt nửa năm.

Tôi nhận ra điều quan trọng này: khi các cô gái nhớ tôi, họ thường khóc trong điện thoại. Còn khi mẹ tôi nhớ tôi, bà thường khóc lúc gác máy.

Sau đó, tôi phát hiện thằng bạn thân thích Khương Vi.

Tôi liền hỏi vay cô ấy một nghìn năm trăm tệ.

Tôi cất mười lăm tờ một trăm tệ dưới gối.

Lúc hết tiền ăn, tôi không động đến nó. Khi cạn xu ngồi quán nét, tôi không động đến nó.

Thậm chí, ngay cả khi Khương Vi gọi điện bảo không còn tiền đóng học phí, tôi cũng không trả cô ấy.

Kết quả thằng bạn thân của tôi đã đóng học phí cho cô ấy.

Năm năm sau, họ kết hôn.

Tôi bỏ phong bì một nghìn năm trăm tệ ấy.

Mười lăm tờ một trăm tệ nằm dưới gối của tôi đã lâu, chúng phẳng phiu, thẳng thớm, không một nếp gấp.

Cuối cùng, tôi đã trả cô ấy mười lăm tờ một trăm tệ và giữ lại cho mình miếng giấy bọc thanh Singum Doublemint màu xanh lục.

Miếng giấy bọc Singum Doublemint nằm dưới gối của tôi rất lâu, cũng phẳng phiu, thẳng thớm, không một nếp gấp.

Năm ba trung học, tôi không ở ký túc xá nữa mà chuyển đến dãy nhà hai tầng xập xệ bên cạnh khu tập thể dành cho giáo viên của trường. Tôi ở tầng trên, ngài hiệu trưởng đã về hưu sống ở tầng dưới.

Điện, nước không bao giờ mất, đọc truyện kiếm hiệp thâu đêm không cần soi đèn pin, thích về lúc nào thì về, thích đi lúc nào thì đi, đó mới thực sự là đời sống tiêu dao, tự tại!

Hồi năm ba trung học, bạn có được sáng khoái như tôi? Đến bây giờ nghĩ lại tôi vẫn muốn lộn một vòng vì khoái trá.

Chủ nhiệm lớp tôi ngày đó là một bà giáo cô đơn, khó tính. Bà thường gọi tôi đến tâm sự để giải tỏa nỗi cô đơn và mắng nhiếc tôi thậm tệ để giải tỏa sự khó chịu.

Lành làm gạo, vỡ làm muối, đã thế tôi cóc thềm có mặt trong giờ thể dục buổi sáng, cóc thềm lên giảng đường tự học mà nếu tâm trạng không ra gì, tôi sẽ bỏ luôn các tiết học buổi sáng

Như thế gọi là gì? Quyết đoán!

Một sáng tinh mơ, có người gõ cửa. Tôi ra mở, là một cô gái, xách theo túi nylon.

Tôi thầm hỏi: “Sao cave đến gạ gẫm cả học sinh thế này?”

Cô gái:

- Cậu chưa ăn sáng phải không?

Tôi:

- Không ăn. Biến!

- Sao thô bỉ thế?

- Cứ thô bỉ thế đấy!

- Có người nhờ tôi mang cho cậu.

- Ai nhờ?

- Người ta không muốn nói. Cậu không ăn thì thôi.

- Không muốn nói nghĩa là không cần trả nợ đúng không?

- Đã cho thì cần gì trả nợ.

- Ha ha ha, người ta tốt bụng thế!

Cô gái ra về. Tôi vừa chén bánh rán, uống sữa đậu nành vừa nghĩ vụng: “người ta” đúng là đồ nghèo kiết, bữa sáng mà đem cho cái thứ này.

Lớp tôi vinh dự có một nàng hoa khôi của trường. Nàng đẹp tàn bạo, thông minh tàn bạo, thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu toàn khóa.

Mơ ước của tôi là được khép tội và tuyên án hoa khôi. Chọn một trong hai hình phạt: hoặc bị bắn bỏ hoặc giúp tôi làm bài thi.

Còn mơ ước của thằng bạn cùng bàn với tôi là lão bảo vệ ký túc xá bị sa lưới pháp luật để nó được chôn ra ngoài lúc nửa đêm, mò đến cửa hàng băng đĩa, xem phim và đồng dục quất chủ quán thay đĩa khi nào nó thích.

Mấy năm sau, thằng ấy sa lưới pháp luật, bị phạt tù ba năm vì trốn thuế và nợ lương thợ khi nó làm cai xây dựng ở Thừa Đức.

Năm đó, tôi biết thằng bạn cùng bàn này vốn chẳng phải tay vừa. Một bữa nọ, nó rủ tôi vào phố chơi điện tử, còn dắt theo cả một em “heo con”.

Đến nửa đêm, thằng bạn mượn tôi chìa khóa, bảo đưa em “heo con” về ngủ.

Tôi muốn chơi tiếp trò Street fighter, nên đổi chìa khóa lấy mười tệ của nó.

Sáng sớm hôm sau, sự cố xảy ra: hai đứa rời khỏi phòng bị ông hiệu trưởng về hưu bắt gặp.

Cũng may hôm đó thời tiết xấu, ông hiệu trưởng không nhìn rõ cô em kia, bằng không tôi sẽ mất mặt lắm, vì phải mang tiếng chung chạ với em heo con.

Nhưng cũng vì thời tiết xấu, hiệu trưởng trông không rõ thằng trai, nên đành nói rằng từ phòng tôi đi ra thì chỉ có tôi mà thôi. Oan ức quá!

Cô chủ nhiệm tìm tôi nói chuyện, sắc mặt nghiêm nghị

Cô giáo vụ tìm tôi nói chuyện, sắc mặt nghiêm nghị.

Thầy hiệu phó tìm tôi nói chuyện, sắc mặt nghiêm nghị.

Tôi đang chờ nốt thầy hiệu trưởng tìm tôi nói chuyện trong nỗi tuyệt vọng vô bờ, để rồi sẽ phải lê xích vào ngục. Tôi là đồ lưu manh, đồ lưu manh! Một kẻ lưu manh chưa từng chạm qua tay con gái. Muốn quỳ xuống, muốn khóc thét lên quá!

Nhưng thầy hiệu trưởng không tìm tôi, các thầy cô khác cũng không nhắc đến chuyện này nữa. Mọi thứ đột nhiên tan biến mây khói.

Tôi kinh ngạc đến mức suốt ba ngày không chớp mắt nổi.

Một kẻ buồn đưa lê bán dưa chuột bảo tôi:

- Muốn biết vì sao không?
- Muốn.
- Mười tệ.
- Được.
- Biết hoa khôi của trường không?
- Còn phải hỏi.
- Cô ấy chạy đến nói với thầy hiệu trưởng, người đi ra từ phòng cậu hôm đó chính là cô ấy.

Tôi thất kinh:

- Cô ta làm ô uế thanh danh của tôi!

Xéo! Hoa khôi là niềm hy vọng duy nhất cho ngôi vị thủ khoa của trường ta, là niềm hy vọng duy nhất sẽ đỡ đại học trọng điểm, không thầy cô nào muốn động vào cô ấy. Cô ấy đã nói thế, đương nhiên không ai truy xét nữa và sự việc được cho qua.

Hoa khôi không những xinh đẹp tàn bạo, thông minh tàn bạo mà còn vĩ đại tàn bạo!

Đứng trước sự vĩ đại tàn bạo đó việc các chàng trai, cô gái vị thành niên ở chung phòng chỉ như phù vân mà thôi!

Nhưng tôi đâu ngờ, đồng chí hoa khôi chẳng như đám giang hồ trượng nghĩa bọn tôi, nàng ban ơn là có mục đích hẳn hoi.

Kể từ đó, dưới sự uy hiếp của nàng, tôi buộc phải tham gia tiết thể dục buổi sáng, giờ tập đọc buổi sáng, tiết học buổi sáng. Nhưng, đồng chí hoa khôi cũng không thể lường hết hậu quả của việc mình làm.

Hoa khôi:

- Trương Gia Giai, chúng ta cùng thi đại học Nam Phổ nhé!

Tôi tái mặt:

Đại học Nam Phổ? Cậu nghĩ tôi là nam thần của trường ta chắc? Mấy trường đại học danh tiếng ấy không phải dành cho người học đâu.

Bốp.

Má trái tôi sưng vù.

Hoa khôi:

- Chúng ta cùng thi đại học Nam Phổ nhé!

Tôi:

- Cho tôi một trăm tệ tôi sẽ điền vào đơn.

- Một tệ của cậu đây

- Một tệ? Sao cậu nghèo như Lu Lu thế!

- Lu Lu là ai?

- Con chó nhà tôi, trên cổ nó đeo một đồng xu.

Bốp.

Má bên phải của tôi sưng tấy đỏ.

Kết quả, chúng tôi cùng nộp đơn thi Đại học Nam Phổ.

Kết quả, tôi thi đỗ còn hoa khôi thi trượt.

Cô ấy đành chọn nguyện vọng hai, đến Thiên Tân.

Vì sao Thiên Tân không là thành phố thuộc tỉnh Giang Tô? Báo hại tôi cứ phải gọi điện thoại đường dài liên tỉnh. Hết học kỳ, một chồng thẻ điện thoại cao ngất nằm chênh ềnh trong ngăn bàn tôi.

Khương Vi đã xuất hiện trong chuỗi ngày tôi đốt tiền cho những tấm thẻ điện thoại ấy.

Tôi rất hiếm khi nhận điện thoại của Khương Vi. Kể cả những lúc có ở trong phòng tôi cũng nhờ bạn cùng phòng nói dối là tôi đi vắng.

Vì tôi muốn chờ điện thoại của hoa khôi. Nếu nàng gọi mà đường dây đang bận tôi sẽ phải tốn công giải thích nửa ngày.

Nhưng hoa khôi bỗng dưng không gọi cho tôi nữa.

Tôi gọi cho nàng, nhưng nàng không bao giờ nghe máy.

Tôi chờ suốt một tuần. Không lẽ nàng chết rồi? Mẹ kiếp, cứ nghĩ nàng chết rồi là tôi lại không nuốt nổi cơm. Tôi lương thiện thật đấy!

Tôi chờ hết một tháng. Nếu nàng chết rồi thì chắc bây giờ phải đầu thai rồi đấy nhỉ? Cứ nghĩ đến việc nàng đã đầu thai kiếp khác tôi lại thấy cô đơn rợn ngợp, không sao ngủ được. Tôi thuần khiết quá đi.

Tôi chờ thêm ba tháng nữa. Tôi muốn đến Thiên Tân.

Đúng lúc này, Khương Vi lặn lội tỉnh xa đến thăm tôi.

Cô ấy đưa cho tôi một thanh Singum Doublemint.

Tôi:

- Gì thế?
- Kẹo cao su.
- Ăn no được không?
- Lúc nào đói bụng thì gọi tôi nhé!
- Không còn tiền ăn, lấy đâu tiền gọi điện thoại.
- Thế cầm lấy thẻ điện thoại này đi.
- Ăn còn không có mà ăn, cầm thẻ làm quái gì.
- Thế cầm thẻ ngân hàng đi.

Tôi trộm nghĩ, Khương Vi giàu hơn hẳn hoa khôi.

Thế là tôi hỏi vay cô ấy một nghìn năm trăm tệ.

Tôi cất mười lăm tờ một trăm tệ dưới gối.

Nhưng lúc hết tiền ăn, tôi không động đến nó. Những khi không còn đồng xu nào ra quán net, tôi không động đến nó.

Khương Vi gọi điện báo không còn tiền đóng học phí, tôi cũng không trả cô ấy.

Cuối cùng, cô ấy không thèm để ý đến tôi. Cô ấy thích thằng bạn của tôi. Họ hợp nhau, họ giống nhau...đều là những người có tiền.

Tôi đã không đi Thiên Tân, bởi vì, bởi vì...hoa khôi phải đến Nam Kinh mới đúng chứ!

Cuối học kỳ, giọng nói quen thuộc vang lên.

Hoa khôi:

- Cậu có khỏe không?

Tôi:

- Lâu rồi cậu không gọi cho tôi.
- Ha ha, không còn tiền mua thẻ điện thoại nữa.
- Nghèo nhỉ? Tôi chia cho cậu một ít nhé.
- Thôi khỏi chia tiền, chúng ta chia tay đi.
- ...Tôi thích chia tiền hơn.
- Tôi nói thật đấy, Trương Gia Giai, chúng ta chia tay thôi!
- ...Tôi thích chia tiền hơn.
- Trương Gia Giai, nhớ giữ gìn sức khỏe.
- ...Chia tiền, chia tiền.
- Rảnh thì chịu khó gọi về cho mẹ cậu, bác ấy chắc là rất nhớ cậu.
- ...Chia tiền, chia tiền!
- Trương Gia Giai, có nhớ tôi không?
- ...Chia tiền, chia tiền.

- Đừng khóc nữa. Còn nhớ ngày tôi nhờ người đem đồ ăn sáng đến cho cậu không? Đến giờ tôi vẫn chưa biết cậu có ăn hay không

- ...Tôi có ăn.

- Trương Gia Giai nhớ đừng bỏ bữa sáng. Mà này, nếu cho cậu chọn lại, cậu sẽ thi vào trường nào?

Tôi trầm nghĩ, chẳng trường nào cả, tôi sẽ chọn một cô thôn nữ, sẽ động phòng, trồng cây, tưới phân trong khu nhà hai tầng xây bằng đất ấy, suốt đời không thèm mua thẻ điện thoại làm gì.

- Trương Gia Giai, chia tay rồi không cần gọi điện thoại cho tôi nữa.

Cô ấy gác máy.

Lúc gác máy, tôi đã quên khóc nhưng hình như tôi nghe thấy cô ấy khóc.

Năm năm sau, tôi nhận được tin Khương Vi và bạn tôi kết hôn. Tôi mừng phong bì một nghìn năm trăm tệ. Mười lăm tờ một trăm tệ phẳng phiu, thẳng thớm, không một nếp gấp.

Rốt cuộc tôi đã trả lại cô ấy mười lăm tờ một trăm tệ chỉ giữ lại miếng giấy bọc thanh Singum Doublemint màu xanh lục.

Miếng giấy bọc thanh Singum Doublemint màu xanh lục cũng phẳng phiu, thẳng thớm, không một nếp gấp.

Trong suốt năm năm, tôi đến chơi nhà hoa khôi ba lần. Tấm hình chụp cô ấy được đặt ngay ngắn trên chiếc bàn kê bên phải phòng khách.

Bên cạnh bức ảnh là một cuốn sổ tay, chậu hoa và một ít hoa quả.

Phía trước bức ảnh là mấy nén nhang. Tôi hút thuốc còn cô ấy ngửi hơi nhang, mà tốn lắm, một lúc những mấy nén.

Cô ấy “hoàn hảo” là thế, nhưng tôi thấy buồn vô hạn.

Tôi biết cuốn nhật ký ghi rằng cô ấy nhờ người mang bữa sáng cho ai, mang tiếng xấu vì ai, và cô ấy đã lừa một tên gốc đòi chia tay thế nào. Cô ấy là một kẻ chi li, cái đồ tiểu nhân, ban ơn có mục đích.

Sổ nhật ký kẹp cả tờ kết quả bệnh lý của cô ấy.

Tôi nghĩ, tôi phải cảm ơn nó vì nhờ nó mà tôi khỏi tốn tiền mua thẻ điện thoại.

Tôi nghĩ, tôi phải căm thù nó vì nếu không có nó, tôi đã chẳng đau buồn thế này.

Lần nào tôi cũng ở lại ăn cơm với mẹ cô ấy.

Lần nào ở lại ăn cơm với mẹ cô ấy, hai bác cháu cũng nói rất nhiều chuyện, đều là những chuyện vui, hai bác cháu cười nghiêng ngả.

Mỗi lần đến chơi nhà cô ấy, tôi không khóc dù chỉ một giọt nước mắt. Nhưng hễ ra khỏi cửa, tôi không cầm lòng nổi, ngồi phịch xuống vệ đường, nước nỡ rất lâu, rất lâu.

Suốt một thời gian dài, tôi tiếp tục bỏ bữa sáng. Những lúc như thế tôi đều nghĩ đến cô gái ấy.

Cô gái:

- Cậu chưa ăn sáng phải không?

Tôi:

- Không ăn. Biến!

- Sao thô bỉ thế?

- Cứ thô bỉ thế đấy!

- Có người nhờ tôi mang cho cậu.

- Ai nhờ?

- Người ta không muốn nói. Cậu không ăn thì thôi.
- Không muốn nói nghĩa là không cần trả nợ đúng không?
- Đã cho thì cần gì trả nợ.
- Ha ha ha, người ta tốt bụng thế!

Tôi vừa chén bánh rán, uống sữa đậu nành vừa nghĩ bụng “người ta” đúng là đồ nghèo kiết, bữa sáng mà đem cho thứ này.

Lúc đưa bữa sáng cho tôi, hoa khôi nghèo kiết như “người ta”. Lúc thi đại học, hoa khôi nghèo kiết như Lu Lu.

Lúc gọi điện thoại, hoa khôi nghèo kiết như tôi.

Máy nghe nhạc đang phát ca khúc Tình yêu trọn đời.

Tôi ngừng hút, tàn thuốc rơi xuống. Tôi khóc không thành tiếng, nhưng nước mắt cứ thế rơi lã chã.

Trong ti vi có tiếng ai đó nói: “Lạ thật, gã đó trông chẳng khác gì một con cẩu.”

Cẩu gì mà cẩu, các người thấy cẩu ăn bánh rán, uống sữa đậu nành bao giờ chưa?

Ngăn kéo vẫn đầy ắp thẻ điện thoại. Nước mắt rơi ướt những tấm thẻ. Tôi thầm nghĩ: “Cẩu gì mà cẩu, các người đã thấy cẩu gọi một đồng thẻ điện thoại bao giờ chưa?”

- Trương Gia Giai, có nhớ tôi không?
- ...Chia tiền, chia tiền
- Đừng khóc nữa. Có nhớ ngày tôi nhờ người đem đồ ăn sáng đến cho cậu không? Đến giờ tôi vẫn chưa biết cậu có ăn không.
- ...Tôi có ăn.
- Trương Gia Giai, nhớ đừng bỏ bữa sáng. Mà này, nếu cho cậu chọn lại cậu sẽ thi vào trường nào?

Tôi thầm nghĩ, chẳng trường nào cả, tôi sẽ chọn một cô thôn nữ, sẽ động phòng, trồng cây, tưới phân trong khu nhà hai tầng xây bằng đất ấy, suốt đời không thèm mua thẻ điện thoại làm gì.

4. Chương 4: Người Hưởng Ứng

Trên thế giới này luôn có một người mà vừa gặp gỡ bạn đã bị người đó thu hút và ngược lại, người đó cũng bị bạn thu hút, bạn và người đó đều có cảm giác cả hai là một chỉnh thể.

Đó chính là “người hưởng ứng” của bạn

Trên thế giới này luôn có một người mà vừa gặp gỡ bạn đã bị người đó thu hút và ngược lại, người đó cũng bị bạn thu hút, bạn và người đó đều có cảm giác cả hai là một chỉnh thể.

“Giang hồ học sỹ” Từ Siêu, bạn cùng phòng ký túc xá thời đại học đã nói với tôi điều đó. Còn vì sao như vậy? Thì có thể là do xác suất, cũng có thể là do Thượng Đế.

Tôi bảo:

- Cái đó chẳng phải là tiếng sét ái tình hay sao? Bao nhiêu người vì thế mà thành vợ thành chồng, bao nhiêu người vì thế mà nên bạn chí cốt.

Từ Siêu ra vẻ thần bí đáp:

- Không phải đâu.

Theo Từ Siêu quảng cáo, tổ tiên cậu ta từng là thầy tướng số nổi tiếng triều Minh, nhưng không để lại “bí kíp” gia truyền quý giá gì, mà chỉ lưu truyền từ đời này sang đời khác một chút gọi là tổ nghiệp.

Cậu ta không hiểu về cung hoàng đạo, cũng không am tường về các nhóm máu nhưng thông qua ngoại hình và tên gọi có thể đoán biết một cách tương đối về số phận của một người.

Ví như, tướng mạo của một người sẽ quyết định thái độ của những người xung quanh đối với người đó ngày anh ta còn nhỏ.

Lông mày rậm, tướng dữ, thì không ai dám lại gần. Mặt vuông tính chính trực là người đáng tin cậy. Miệng rộng thường là người thú vị, đáng yêu, hay tếu táo, tính cách hoạt bát, vui vẻ. Kẽ mắt híp thường là lòng dạ khó lường, chẳng bao giờ trò chuyện tâm tình với ai, nên thường nghĩ một đằng nói một nẻo. Tướng mạo của bạn quyết định thái độ của mọi người dành cho bạn. Thái độ của mọi người quyết định tính cách của bạn và tính cách của bạn quyết định số phận của bạn.

Còn về tên gọi, thông thường đều do cha mẹ đặt cho con cái, ký thác trong đó sự kỳ vọng của các bậc sinh thành đồng thời thể hiện gia cảnh của bạn lúc bấy giờ. Có thể nói tên gọi hàm chứa lượng thông tin rất lớn. Bối cảnh gia đình ảnh hưởng nhất định đến tính cách của bạn. Mà bạn biết đấy tính cách quyết định số phận.

Công việc của bạn, bạn đời của bạn đã được an bài ngay từ khi tên gọi của bạn được định đoạt.

Nếu vậy, việc đi thăm mỹ chính hình và việc thay tên đổi họ về sau có tác dụng gì không? Đại sư tướng số?

Từ Siêu nói, trên thế giới này luôn có một người mà vừa gặp gỡ bạn đã bị thu hút và ngược lại, người đó cũng bị bạn thu hút, bạn và người đó đều có cảm giác cả hai là một chỉnh thể, đó chính là “người hưởng ứng” của bạn.

Vì sao gọi là “người hưởng ứng”?

Bởi vì hai người chung số phận. Hai người cộng lại bằng 100, bạn 50, người kia 50. Nếu bạn chiếm 90, thì người kia chỉ còn 10. Tất nhiên, nếu người kia chiếm cả 100, thì tức là bạn sắp tiêu đời.

Ngày bạn được tăng lương, có thể là ngày ai đó vừa đánh rơi ví tiền. Khi bạn đột ngột khỏi bệnh nan y, có thể là một người khác vừa gặp tai nạn thảm khốc trên đường cao tốc. Nếu bạn tập thể dục chăm chỉ mỗi ngày, tiền vào như nước thì có thể trên thế giới có người thể lực suy nhược, túng quẫn khốn khổ. Và ngược lại. Bạn đang không ngừng tranh giành chất lượng sống với một ai đó. Kể từ ngày bạn chào đời, bạn và người đó luôn “gắn bó không rời, vui buồn có nhau”. Nhưng giữa hai người luôn tồn tại một cuộc chiến vô hình.

Nếu hai người vĩnh viễn không chạm mặt thì cũng tốt. Nhưng nếu chẳng may gặp gỡ, thì gặp người cùng giới cũng tốt, mỗi người tự vật lộn với cuộc sống của riêng mình.

Điều đáng sợ nhất là gặp phải một người khác giới.

Đáng sợ quá, mau mau ăn đêm rồi ngủ cho ngon giấc đi. Cố mà giữ gìn sức khỏe, dù không đạt yêu cầu thì chí ít cũng đạt 50.

5. Chương 5: Tuổi Trẻ Dưới Mặt Sông

Em biết em yêu anh, nhưng không biết chúng ta rồi sẽ đi đến đâu. Vì em biết, dù đi đâu, anh cũng không đưa em đi theo cùng. Ký ức em lấp lánh nụ cười của anh, phải gắng lắm mới vui lên được.

Trong trí nhớ của tôi, hình ảnh về Trương Bình Lạc không khác một bức tranh sơn dầu. Cậu ta mặc chiếc áo phông thùng lỗ chỗ, ngồi trong bóng chiều, rít một hơi thật sâu, rồi chậm chậm nhả khói, cất giọng đều đều:

- Tôi cũng muốn trở thành vĩ nhân, nhưng mẹ tôi kêu tôi về cấy lúa.

Câu chuyện này chẳng mấy liên quan đến tuổi trẻ.

Bởi tuổi trẻ là rừng rậm, là hoang mạc, là lao đi như điên dại là đứng chết chân dưới mưa tuôn xối xả.

Trương Bình là cậu thiếu niên bơi dưới sông, bị cỏ nước quẩn chân, bị lục bình vây khốn, cậu ra sức vùng vẫy, ngoi lên để thở, những hạt nước long lanh đọng trên mặt, cậu cười tươi rói mãn nguyện. Cậu nằm ngửa trên mặt nước, ngắm nhìn bầu trời, chiêm ngưỡng những đám mây lững lờ, trôi từ tinh mơ đến tối muộn. Những đám mây in bóng xuống dòng sông, quét qua gương mặt thiếu niên của cậu.

Cậu ta là bạn học cấp hai của tôi. Lên lớp 9 tôi mới làm quen với 26 chữ cái, tôi bị mẹ “cưỡng bức” đến trường của mẹ. Mơ ước của tôi lúc bấy giờ là trở thành cầu thủ bóng đá hoặc chí ít là “Teddy boy”(*) nông thôn. Nhưng vì không dám cãi lời cha mẹ, tôi ngoan ngoãn bước vào năm cuối cùng của hệ giáo dục chín năm bắt buộc.

Cô chủ nhiệm xếp Trương Bình, người có thành tích học tập xuất sắc nhất lớp ngồi cùng bàn với tôi. Tôi kinh ngạc khi thấy cậu ta giải phương trình hai ẩn bậc hai nhoay nhoáy, còn cậu ta lại ngưỡng mộ tôi hết sức khi vừa tan học là tôi có thể lao ngay đến quán bi-a, gỡ trò lấu cá với đám học sinh lớp dưới. Và thế là hai chúng tôi cùng “học tập lẫn nhau, cùng giúp nhau tiến bộ”. Điểm kiểm tra của tôi được cải thiện rõ rệt, còn cậu ta cũng ngày trở nên lưu manh, dễ tính hơn.

Chúng tôi say sưa Bầy viên ngọc rồng, thần tượng Hojo Tsukasa (**), mê mẩn cảnh biển ngày Mất mèo (***) mất trí nhớ.

(*) Teddy boy là biểu tượng cho sự nổi loạn của thanh niên trẻ, thể hiện cái tôi cá tính riêng của họ

(**) Tác giả viết truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản.

(***) Mất mèo (Tiếng Anh là Cat's eye) là nhóm ba chị em ruột, họ là những tay trộm khét tiếng trong bộ truyện tranh nổi tiếng cùng tên của tác giả Hojo Tsukasa.

Chúng tôi hâm mộ Maradona, yêu thích Trần Bách Cường (*). Chúng tôi nghe Hầy trân trọng đêm nay. Chúng tôi say Kiều Phong. Chúng tôi mê mẩn Dương Quá khi hắn càng ngày càng trở nên lạnh lùng, từng trải. Chúng tôi ủng hộ Trình Hoài Tú khi nàng rời bỏ Tứ Gia (**). Chúng tôi thích phim bộ TVB Bản năng, lúc Trịnh Y Kiện nắm tay Trần Tùng Linh (***) và khóc, nước mắt chúng tôi rơi như mưa. Chúng tôi thích đêm tối, chúng tôi yêu tuổi trẻ của chính mình.

Chúng tôi không biết sau này mình sẽ yêu ai.

Lớp cuối khóa của chúng tôi thường tập trung ở trường vào cuối tuần để tự học. Chiều hôm đó, có mấy thằng ất ơ xông vào trường, chúng đập vỡ chai bia ngoài hành lang, cười đùa bên ngoài phòng học, réo gọi tên bạn nữ. Chúng gào lên, bảo bạn nữ đừng học nữa, vào phổ trượt băng với chúng.

Người chúng réo gọi là Lâm Xảo, một bạn nữ có ngoại hình bình thường mà vì thế tôi xẹp ngay hứng thú thích lo chuyện bao đồng. Trương Bình cau mày, đập bàn đứng dậy, trông nó mới gầy gò làm sao. Hai tay hai bút máy, nó hùng dũng lao ra cửa trước ánh mắt chăm chú của cả lớp.

(*) Chú thích: Trần Bách Cường (1958 -1993): Ca sỹ, diễn viên nổi tiếng người Hồng Kông những năm 80-90 thế kỷ XX.

(**) Các nhân vật trong bộ phim truyền hình Hí thuyết Càn Long của Trung Quốc.

(***) Tên các diễn viên đóng phim Bản năng của đài TVB – Hồng Kông.

Đám bụi đời huýt sáo, quát:

- Xéo đi, đồ tạp chủng!

Trương Bình cũng huýt sáo, nhưng không thành. Nó lạnh lùng bảo:

- Are you crazy?

Thế là mấy thằng lao vào quần nhau. Bọn ất ơ đập bụng, bạt tai Trương Bình. Nó dốc toàn lực chiến đấu, ra sức vẩy mực vào đám du côn, bụi đời. Chớp mắt, mặt thằng nào thằng nấy đều đen sì.

Lúc tôi cầm gọt bút chì xong ra thì đám lưu manh mồ hôi mồ kê nhễ nhại trộn với màu mực. Chúng tức điên, kêu gọi đồng bọn đi rửa mặt.

Trương Bình nhổ một bụm nước bọt lẫn máu, lạnh lùng bảo:

- Người ta nói, thư sinh giết người bằng bút, quả không sai.

Kể từ hôm đó, thi thoảng Lâm Xảo lại viện cớ mượn đồ, hỏi bài Trương Bình để rử nó vào phố trượt băng. Việc gì, Trương Bình cũng đồng ý giúp Lâm Xảo, chỉ trừ trượt băng. Nó bảo không thích làm mấy trò giống đám lưu manh kia.

Cuối cùng cũng đến ngày tốt nghiệp cấp hai, bạn bè tôi mỗi người một trí hướng, đại bộ phận bỏ về nhà kiếm kế sinh nhai. Nơi đây là một thị trấn heo hút miền Bắc tỉnh Giang Tô, ai được tiếp tục đi học nghề đã tốt lắm rồi. Các bạn nữ tìm nhau xin chữ ký, viết lưu bút. Lâm Xảo xin chữ ký của cả lớp, sau đó lật riêng một trang giấy trắng tinh, lỏ lỏ tìm đến chỗ Trương Bình.

Trương Bình nhả một vòng khói, chẳng buồn nhìn cô bạn, lạnh nhạt nói:

- Are you crazy?

Lâm Xảo đỏ mặt nhưng kiên quyết không chịu gấp cuốn sổ lại. Trương Bình búng tàn thuốc, sấp lại bên tai Lâm Xảo thì thào:

- Thực ra, tớ bị đồng tính luyện ái.

Lâm Xảo rưng rưng nước mắt, lẳng lặng gấp cuốn sổ lại, lẳng lặng bỏ đi.

Chừng ba, bốn ngày sau đó, đám du côn nọ phục sẵn trên đường Trương Bình đi học về, tương một viên gạch to tổ chảng vào đầu nó, Trương Bình ngã xe, đám du côn tấn nó một trận kéo dài năm phút.

Sau ngày tốt nghiệp đại học, có lần về qua nhà, tôi nghe một người bạn kể lại, học hết cấp hai, Lâm Xảo kết thân với đám du côn kia, đến năm mười tám tuổi thì lấy một thằng trong số đó, mười chín tuổi sinh con, hai mươi một tuổi ly dị, sau đó lấy một thằng du côn khác.

Trương Bình băng bó trắng đầu khi đi thi tốt nghiệp cấp hai. Chiều hôm đó, sau khi thi xong, hai đứa tôi ngồi giữa sân vận động. Ánh tịch dương nhuộm vàng gương mặt cậu ta. Cậu nhai điếu thuốc trong miệng, im lặng hồi lâu mới bảo, việc đồng áng không làm xuể, gia đình không muốn cậu học tiếp.

Tôi không biết phải nói gì.

Cậu ta hờ hững bảo:

- Tôi cũng muốn trở thành vĩ nhân, nhưng mẹ tôi kêu tôi về làm ruộng.

Tôi vỗ vai cậu ta. Cậu ta nói tiếp:

- Tôi nhất định sẽ học tiếp, tôi muốn lên thành phố. Tôi có một linh cảm mãnh liệt rằng, vận mệnh đang réo gọi tôi đến đó, rằng tôi sẽ có một số phận phi thường.

Cậu ta ném đầu thuốc đi, nói:

- Nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy số phận phi thường nhất là lấy một gái bán hoa làm vợ. Tôi có linh cảm đó chính là số mệnh của mình.

Sau khi có kết quả thi tốt nghiệp cấp hai, chúng tôi được chọn vào học tại các trường cấp ba khác nhau. Tôi không nhớ gia đình cậu ta phải bán đi thứ gì, nhưng tóm lại, cậu ta được đi học tiếp.

Ba năm sau chúng tôi mới gặp lại nhau. Tôi đang học đại học Nam Kinh còn cậu ta học đại học Hàng không Nam Kinh.

Đời sinh viên của cậu ta vươn tới những đỉnh cao mà tôi không thể với tới: Năm thứ hai đại học, Trương Bình bỏ học vì linh cảm bản thân phải vào đại học Bắc Kinh mới xứng tầm. Cậu ta quyết học lại cấp ba. Suốt mấy năm không có tin tức gì, dùng một cái, khi đang trong phòng ký túc xá, tôi nhận được một cuộc điện thoại giữa đêm. Tình cờ hôm đó vào đúng dịp bệnh SARS lây lan, tôi bị kìm chân trong ký túc nên mới nhận được điện thoại.

Cậu ta nói:

- Không đậu Bắc Đại (tên gọi tắt của Đại học Bắc Kinh), công cốc rồi.

Tôi hỏi:

- Thiếu mấy điểm?

- Không nhiều lắm.

Không nhiều là bao nhiêu?

- Ít thôi, có hơn 200.

- ...Thế cậu vào trường nào?

- Một trường cao đẳng ở Liên Vân Cảng.

- Dâu Tây thì sao?

Cậu ta im lặng.

Dâu Tây là bạn gái ở Đại học Hàng không Nam Kinh của Trương Bình. Từ chỗ tôi mà muốn đến trường cậu ta phải đi xuyên cả chiều dài thành phố. Vì thế, suốt năm thứ nhất đại học chúng tôi chỉ gặp nhau có hai lần.

Cậu ta đi lại với cô nàng bán hàng tạp hóa, dáng người nhỏ thó, má đỏ hây hây, biệt hiệu là Dâu Tây. Dâu Tây là người Tứ Xuyên, hơn chúng tôi ba tuổi, đến Nam Kinh làm thuê, nhờ quan hệ họ hàng mới xin được một chân bán hàng ở siêu thị trong trường.

Nhà ăn ở cạnh siêu thị, chúng tôi ngồi uống bia trong nhà ăn. Chốc chốc, Trương Bình lại chạy vào siêu thị, lúc thì lấy túi hạt dưa, lúc thì nhấc vài gói lạc. Dâu Tây nhìn thấy chỉ cười tí tít. Trương Bình giả bộ muốn trả tiền nhưng Dâu Tây khăng khải xua tay, nên cậu ta chẳng buồn diễn nữa, thùng thảng cầm đồ ra về.

Có lần Trương Bình liều lĩnh lấy một cây thuốc lá Hồng Tháp Sơn, Dâu tây cuống quýt, mấy chục đồng chứ chẳng ít, làm sao phù phép hóa đơn cho ổn?

Trương Bình ôm chầm lấy Dâu Tây, mặc kệ ánh mắt dò xét của đám sinh viên xung quanh, cậu ta buồn bã thở than:

- Tôi không có tiền mua thuốc lá, nhưng tôi biết là em có cách.

Tôi không rõ Dâu Tây thì có cách gì được, chắc chắn là cách tự bỏ tiền túi ra mà thôi.

Lần thứ hai, chúng tôi hẹn gặp ở một khu chợ đêm. Tôi bảo;

- Dâu Tây được đấy chứ.

Cậu ta rít một hơi, hồ hững đáp:

- Are you crazy?

Tôi lặng thinh.

Cậu ta lại bảo:

- Tôi thấy cô ấy hơi quê mùa, học hành chẳng đâu vào đâu, nhà lại xa xôi tí tấp như thế, tôi có linh cảm, chúng tôi không tìm được tiếng nói chung.

Từ mười một giờ đêm đến hai giờ sáng, máy nhắn tin của cậu ta phải rung ít nhất ba mươi lần. Cậu ta ngán ngẩm chẳng cần để ý, nhưng chuông báo cứ inh ỏi vang lên trong đêm khuya, cậu ta tức mình, cầm cốc bia dội thẳng lên chiếc máy đó, khiến nó im bặt.

Cậu ta ợ hơi bìa, nói:

- Tồn cả tháng tiền ăn của tôi đấy, tiên sư nó chứ!

Sau ba mươi lần réo gọi, cái máy nhắn tin hoàn toàn chìm trong câm lặng.

Những tiếng gọi dồn dập khiến bạn bực bội đều đến từ phe yếu đuối.

Chúng tôi uống đến bốn giờ sáng, say tới mức cậu ta không đi nổi. Tôi đành lựa lời mượn điện thoại của ông chủ quán, vừa diu cậu ta, lúc này đã chân nam đá chân chiêu, vừa ra sức gọi vào máy nhắn tin của Dâu Tây.

Cuộc gọi được kết nối, cậu ta chỉ nói độc một câu: tôi uống say, đang ở đường nào, đường nào.

Chỉ năm giờ sau thì Dâu Tây học tốc chạy đến chỗ chúng tôi. Cậu ta chỉ nói ở đường nào mà không nói rõ quán nào, vì thế cô ấy phải tìm từng quán một. Từ đại học Hàng không Nam Kinh đến đây khoảng hai mươi phút tức là cô ấy đã phải tìm chúng tôi suốt bốn mươi phút, cuối cùng cũng tìm thấy.

Trương Bình nằm bò trên bàn, chốc chốc lại chực ngã bổ nhào xuống đất. Dâu Tây vừa diu cậu ta vừa tranh thủ uống mấy miếng nước.

Tôi gọi một cú rượu, tôi muốn uống thêm.

Bỗng Dâu Tây nhẹ nhàng bảo:

- Anh ấy rất tốt với tôi.

- Ồ

- Siêu thị trong trường thường được giao cho họ hàng thân thích của lãnh đạo kinh doanh. Mặc dù chúng tôi đã ký hợp đồng thuê mặt bằng, nhưng vì không có quan hệ thân thích nên họ hàng của lãnh đạo trong trường thường tìm đến gây sự, muốn đuổi ông chủ của tôi đi.

Tôi làm một hơi hết nửa chai.

Dâu Tây tiếp tục:

- Một hôm có mấy sinh viên ngỗ ngược đến siêu thị gây sự, bảo trong bím bím có giò, đòi chúng tôi bồi thường. Tôi không gọi được cho ông chủ, mấy tên đó bắt tôi trả tiền, tôi không chịu, bọn chúng liền ra tay đánh người.

Dâu Tây dựng ngay ngăn cốc rượu bị Trương Bình làm đổ, nói:

- Trương Bình xông vào đánh nhau với bọn chúng và bị gãy ngón út bên tay phải.

Dâu Tây mỉm cười, tiếp tục:

- Sau đó, anh ấy thường đến chỗ tôi lấy thứ nọ thứ kia nhưng tuyệt nhiên không bao giờ lấy bím bím, anh ấy bảo không thèm làm mấy trò giống bọn lưu manh.

Tôi bảo:

- Cậu ấy là như thế.

Dâu Tây nói;

- Anh ấy còn nói, anh ấy linh cảm sau này sẽ cưới một cô gái bán hoa. Tôi không phải cave, tôi là người làm thuê và tôi chưa từng học đại học.

Dâu Tây ngồi xuống bên cạnh Trương Bình lúc này đang gục bên nọ ngã bên kia, cô ấy nhẹ nhàng gối đầu lên đùi cậu ta, mồ hôi lấm tấm trên mũi. Trương Bình vuốt ve mái tóc cô ấy trong vô thức, cô ấy cười thật rạng rỡ, nụ cười ngập tràn hạnh phúc.

Tôi dốc cạn nửa cốc rượu còn lại.

Dâu Tây cứ ngồi yên như vậy, vùi đầu vào người cậu ta sát hơn nữa, khẽ nói:

- Ông chủ quyết định chuyển đi nơi khác.

Tôi hỏi:

- Còn cô?

Dâu Tây vẫn cười rạng rỡ nhưng nước mắt lã chã, bảo cô:

- Tôi không biết:

Em biết em yêu anh, nhưng không biết chúng ta rồi sẽ đi đến đâu. Vì em biết, dù đi đâu, anh cũng không đưa em đi theo cùng. Ký ức em lấp lánh nụ cười của anh, phải gồng gồng mới vui lên được.

Cô gái chỉ có bằng tốt nghiệp cấp ba ngồi bên anh chàng say bí tỉ, tựa đầu vào đùi anh ta.

Đèn đường soi rọi nụ cười của cô, cô đã phải gồng gượng thể nào mới có được vẻ hân hoan, vui sướng ấy? Đèn đường cũng soi sáng khuôn mặt đầm nước mắt của cô.

Tôi đã ngà ngà say, tầm nhìn mơ hồ nhưng hình ảnh ấy mãi khắc ghi trong tâm trí tôi, không bao giờ phai nhòa.

Đó là lần gặp gỡ cuối cùng của tôi và Trương Bình thời đại học. Trong khoảng thời gian đó, cậu ta có gọi điện cho tôi mấy lần, thông báo đã bỏ học thi lại nhưng chỉ đỗ vào một trường cao đẳng ở Liên Vân Cảng. Sau đó, chúng tôi có gọi cho nhau vài ba cuộc, lần gặp mặt tiếp theo là vào năm năm sau.

Chúng tôi hẹn nhau tại một quán ăn xập xệ ở Trung Nam Môn. Tôi hỏi cậu ta:

- Tốt nghiệp xong cậu đi đâu? Cả năm trời chẳng có liên lạc gì.

Cậu ta nhả khói, hờ hững đáp:

- Buôn lậu, ngồi tù.

Tôi thất kinh:

- Sao lại thế?

- Tốt nghiệp xong, bố mẹ xin cho tôi vào làm cai ngục. Trong thời gian thực tập, tôi giúp phạm nhân tuần hàng thế là vào bóc lột một năm mới được thả.

Tôi im lặng, không định gạn hỏi, chỉ nói:

- Thế cậu định thế nào.

Cậu ta lại say, bảo:

- Tôi thuê một gara ô tô làm chỗ ở, sắp hết hạn rồi, định đưa vợ về quê làm đám cưới.

Trong đầu tôi chợt hiện lên gương mặt của Dâu Tây, tôi bắt giác buột miệng hỏi:

- Vợ cậu là ai?

Cậu ta châm thuốc, hờ hững đáp:

- Cậu còn nhớ hồi tốt nghiệp cấp hai tôi đã nói gì không?

Tôi lắc đầu.

Cậu ta bảo:

- Hồi đó tôi linh cảm sẽ lấy một cô vợ cave, quả nhiên đã ứng nghiệm.

Đêm sâu như hũ nút, cậu ta cạn chén, rồi kể:

- Tôi phải lòng cô gái ở buồng kế bên, cô ấy làm ở tiệm gội đầu, tay nghề được lắm, à nhưng tôi nói là tôi mến con người cô ấy.

Tôi say mèm, đầu óc quay cuồng, đây là lần đầu tiên tôi gục trước cậu ta. Tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trong phòng trọ, trên bàn có món quà của cậu ta để lại là mười đĩa phim “người lớn”.

Một năm sau cậu ta gọi đến báo;

- Tôi ly hôn rồi.

Tôi không biết phải nói gì.

Cậu ta tiếp tục:

- Chúng tôi về làng chưa được bao lâu, cô ta đã lộ nguyên hình, lẳng nhăng với bao thằng đàn ông trong làng, bị mẹ tôi bắt tại trận mấy lần. Tôi không chịu được, đã bỏ cô ta. Rồi cậu biết sao không, cô ta mở tiệm cắt tóc gội đầu ngay gần nhà tôi. Mẹ kiếp!

Tôi bỗng nhiên buột miệng hỏi:

- Cậu còn giải được phương trình bậc hai hai ẩn không/

- Giải ngon.

- Đợt tới cùng về trường cấp hai xem họ xây mới ra sao nhé.

- Ừ.

Ba năm sau, tôi về quê ăn Tết, bỗng nhớ đến lời hẹn năm xưa, liền gọi điện đến nhà Trương Bình. Mẹ cậu ta bảo cậu ta cặp với một cô nàng bán điện thoại di động, cả hai dúi dúi nhau đi Côn Sơn mở cửa hàng, không về nhà ăn Tết.

Tôi gác máy, về thăm trường một mình.

Tôi ở lại nhà thầy giáo cấp hai dùng bữa. Ngày tôi học thầy, thầy vẫn chỉ là giáo viên thực tập, chưa được vào biên chế, nhưng mấy năm gần đây, thầy đã được giảng dạy chính thức ở trường.

Lúc vợ thầy đi chợ về, tôi chỉ nhìn thoáng cũng nhận ra Lâm Xảo.

Lâm Xảo cười vui vẻ, nói:

- Tôi biết cậu tới chơi nên mua đủ thịt cá tôm về đây, hôm nay chúng ta phải liên hoan một bữa thịnh soạn mới được.

Thầy giáo tửu lượng hơi kém, mới vài chén đã đu đưa:

- Tôi được vào giảng dạy chính thức cũng là nhờ Lâm Xảo. Chồng trước của cô ấy vốn là con trai của lãnh đạo thị trấn. Anh ta đòi ly dị Lâm Xảo, cô ấy đã đưa ra điều kiện giúp tôi có được suất biên chế.

Tôi không biết đặt câu hỏi thế nào? Không lẽ hỏi, ly hôn là việc của Lâm Xảo, liên quan gì đến thầy mà cô ấy phải giúp thầy vào biên chế chính thức?

Từ đầu bữa đến giờ Lâm Xảo không hề uống một giọt rượu nào, nhưng lúc này cũng rót cho mình một chén Dương Hà và uống cạn. Hai má hồng hồng, cô nói:

- Nói thật với cậu, ngày thi tốt nghiệp cấp hai chính tôi đã bảo đảm lưu manh tấn cho Trương Bình một trận, cái tên khốn ấy! Nhưng thôi, nếu cậu gặp anh ta, cậu cho tôi gửi lời xin lỗi.

Tôi say đến mức hoa mắt chóng mặt, tôi nhìn Lâm Xảo và chợt nhớ lại khung cảnh năm đó, cô gái đã tốt nghiệp cấp ba, mình hạc sương mai quỳ bên cạnh anh chàng say rượu, tựa đầu vào gối cậu ta. Ánh đèn đường chiếu rọi nụ cười gượng và gương mặt đầm lệ của cô ấy.

Tôi biết em yêu tôi nhưng không biết tương lai sẽ về đâu. Bởi vì, tôi biết, dù đi đâu, tôi cũng không thể đưa em theo cùng.

6. Chương 6: Viết Vào Sinh Nhật Lần Thứ 32

Tôi ngồi xuống tựa lưng vào gốc cây, nắng mùa xuân rực rỡ trên đầu, ký ức tựa những tia sáng chếch nghiêng, len lỏi giữa vòm lá, rớt xuống đầy mặt đất. Tôi tỉnh giấc, phủ bụi và tiếp tục cất bước vào nơi vô định.

Thật khó có thể chấp nhận tuổi mình đã ở đầu ba, thật khó có thể chịu đựng bảy trăm ba mươi ngày ấy. Dần dần chợt nhận ra, đơn vị thời gian của rất nhiều thứ cứ ngày một đội lên, động một cái là mấy năm mấy năm. Kìa khá số điện thoại nằm yên trong danh bạ, suốt bảy, tám năm trời chưa từng được bấm gọi, nhưng lần nào thay điện thoại cũng chịu khó, hì hục chuyển hết không còn một số nào vào điện thoại mới. Ít nhất bốn, năm năm không tải bài hát nào vào máy vi tính, gần như chuyển hẳn sang nghe nhạc trực tuyến.

Luôn có cảm giác như mình đã bỏ lỡ nhiều chuyện thú vị, kỳ thực, nếu nhẩm tính lại, danh sách những việc hoang đường mình từng làm đã kín đặc hồ sơ tiểu sử cá nhân.

Ngày càng ít bạn bè có thể ngồi bên nhau tâm sự suốt đêm, vì ai cũng có những món nợ phải trả. Ngày trước thường hay hào hứng bảo tương lai sẽ thế này thế kia, bây giờ hay than thở ngày xưa thế này, ngày xưa thế khác. Không ai thích nói chuyện tương lai nữa.

Người bạn mà hồi tốt nghiệp cấp ba đã hào phóng tặng tôi bộ băng cát-sét tuyển tập những ca khúc của Mạnh Đình Vỹ mà cậu ta sưu tầm bao nhiêu lâu, mãi đến khi con gái cậu ta được sáu tuổi, chúng tôi mới có dịp gặp lại. Vào quán karaoke cậu ta thường chọn bài Mùa đông đến Đài Bắc ngấm mưa, nhưng hồi ở Đài Bắc tôi không hề nhớ đến cậu ta. Thậm chí lúc ngang qua nơi cậu ta làm việc, tôi cũng chỉ mở danh bạ ra ngó một lúc mà không bấm gọi. Thực tế đã chứng minh, chúng tôi không có nhiều điều để nói với nhau khi gặp lại.

Dù cuốn băng năm xưa vẫn chậm chậm quay trong trí nhớ nhưng không ai còn nhớ đâu là phần đầu đầu là phần kết nữa rồi.

Ký thực, có rất nhiều điều muốn nói nhưng người đối diện đã không còn là người mà ta có thể dốc bầu tâm sự.

Nửa năm qua có thể coi là nửa năm của gian khó nhất trong đời tôi. Tôi say khướt, sau đó thì ở vật ở quán bar và phòng khách nhà mình không dưới một trăm lần, tôi tăng gần chục cân nhờ bia. Nhưng không sao hết, tôi chưa một lần tâm sự với ai. Thậm chí tôi tin rằng, an ủi là vô ích, chẳng nghĩa lý gì cả. Không bằng nghe bạn kể một truyện cười.

Theo kinh nghiệm, những điều sâu kín mà chúng ta không dám chạm vào, thì đều có thể kể về nó như một truyện hài.

Chúng tôi họp mặt tại đây là bởi vì ai cũng có một bụng truyện cười.

Như thế cũng tốt, tôi hiểu rằng không có gì có thể thay đổi được bản thân mình, nên dĩ nhiên, cũng không thể thay đổi được người khác. Tất cả mọi va vấp, mọi long đong, lận đận, mọi trắc trở đều có nguyên nhân từ việc chúng ta không thể thay đổi bản thân. Phí hoài bao nhiêu năm tháng và sức lực, để đến cuối cùng chợt nhận ra, chẳng cần quá gì phải thay đổi bản thân. Chúng ta lấy làm vui sướng với phát hiện này, hân hoan không biết mệt mỏi, đau khổ chẳng cần giấu giếm, sẽ không còn bất cứ dấu vết nào của sự cắn rứt.

Hồi đại học, có một năm tôi về quê vào ngày sinh nhật. Sáng hôm sau phải dậy sớm bắt xe, nhưng vì dậy muộn, tôi không kịp ăn mỳ mẹ nấu (*), ba chân bốn cẳng khoác ba lô chạy ra khỏi cửa, mẹ hốt hải đuổi theo, dặn với đi đường cẩn thận. Không nghe thấy tiếng cha, nhưng tôi biết ông đang đứng trên ban công, lặng lẽ dõi theo tôi. Khi nghe thấy tiếng mẹ nức nở, tôi vừa chạy xuống cầu thang vừa lau nước mắt, dặn lòng từ nay về sau không bao giờ kể chuyện gì khiến cha mẹ phải buồn phiền nữa.

(*) Người Trung Quốc có phong tục ăn mỳ “trường thọ” vào ngày sinh nhật.

Tôi thích nắm tay cha mẹ mỗi khi đi trên đường, ở bất cứ đâu cũng vậy.

Còn những thứ khác, những chuyện khác, nếu bỏ công nghĩ ngày nghĩ đêm, nghĩ mãi rồi cũng thông, khi đã nghĩ thông thì có thể nghĩ ngơi thoải mái.

Tôi ngồi xuống tựa lưng vào gốc cây, nắng mùa xuân rực rỡ trên đầu, ký ứa tựa những tia sáng chéo nghiêng, len lỏi giữa vòm lá, rớt xuống đầy mặt đất. Tôi tỉnh giấc, phủi bụi và tiếp tục cất bước vào nơi vô định.

Ngày trước, tôi cũng từng gọi điện thoại trước quầy đồ ăn vặt trong siêu thị. Em thích bím bím khoai tây vị gì? Không ngọt, không cay à? Không tìm thấy. Ở gian hàng thứ ba từ trái sang ấy. Ừ, thấy rồi.

Hôm nay vào siêu thị, không có cuộc điện thoại nào và phát hiện ra quầy bim bim khoai tây đã bị chuyển đi chỗ khác.

Cuộc đời giống như siêu thị sẽ phải thay thương hiệu, phải đổi vị trí. Tìm được thứ mình muốn sau đó trả tiền để có được nó thế là tốt rồi. Viết nhân dịp sinh nhật lần thứ 32, và chúc tôi sinh nhật vui vẻ.

7. Chương 7: Tổ Tình: Tôi Mong Gặp Một Người Như Em.

Tôi mong gặp một người như em.

Nước xanh biêng biếc, nổi nhớ vỗ sóng xao động.

Gió ẩn trong cây và lá muốn hát tình ca. Ánh nắng dội mồn đám đá cuội, ký ức ngày một lắng sâu.

Nước mưa muốn nhìn vào đáy mắt người tình, nên tìm mọi cách rót xuống mép ô.

Đó là những tâm sự trong lòng bạn, những tâm sự chỉ có tôi thấu hiểu bởi những người khác còn bạn lên đường, họ ra đi vội vã, chẳng buồn ngoái lại nhìn bạn.

Ngày nắng, chiếc bóng lúu rúu bên cạnh anh, đêm sâu, chiếc bóng biến thành bóng tối, ôm trọn giấc ngủ của em.

1. Tôi mong gặp một người như em.

Tôi mong gặp một người như em. Thanh khiết, tinh khôi như buổi sớm giữa rừng sâu non thẳm, trong lành, ấm áp tựa vạt nắng vàng trải nhẹ trên lối nhỏ trong thành cổ, quần quýt da thịt tôi. Từ bình minh cho tới hoàng hôn, từ miền sơn cước cho tới chốn thư phòng, mọi câu hỏi đều sẽ trở nên hết sức đơn giản. Tôi mong gặp một người như em, cùng tôi đi suốt tương lai, miệt mài đếm từng cột mốc trên hành trình cuộc đời.

Quản Xuân là gã mù đường vĩ đại nhất mà tôi từng biết. Cậu ta kinh doanh một quán bar nhỏ, và vì cậu ta mua nó vào thời điểm giá nhà đất Nam Kinh đang xuống rất thấp, cậu ta không cần thuê mặt bằng nên áp lực kinh doanh không quá lớn.

Quản Xuân và cô bạn gái Mao Mao cãi nhau như cơm bữa. Lần nọ, tôi đến khuyên can, cũng tiện thể xin bữa cơm. Chúng tôi vào một nhà hàng, bọn họ trờng mắt nhìn nhau còn tôi cầm đầu ăn uống. Quản Xuân tức giận quăng đĩa xuống bàn, bỏ vào nhà vệ sinh, nửa tiếng sau vẫn không thấy lộ mặt ra. Mao Mao gọi điện thoại nhưng di động của cậu ta vớt trên bàn, vào nhà vệ sinh tìm cũng không thấy người đâu.

Mao Mao nghiêng rắng nghiêng lợi bảo rằng tên khốn bỏ về trước rồi. Ngay sau đó, mồ hôi đầy đầu, Quản Xuân hốt hơ hốt hải chạy vào từ cửa chính nhà hàng, chúng tôi sững sờ. Cậu ta thì thào, đi vệ sinh xong và nghĩ xong lời thoại cho cuộc cãi vã tiếp theo, cậu ta hùng dũng quay ra. Ai ngờ lúc xuyên qua hành lang lại tiến thẳng một mạch đến hiệu sách Tân Hoa. Theo chỉ dẫn của người đi đường, cậu ta đi tiếp đến quảng trường trên phố Chính Hồng. Cuối cùng đành cần rấn bắt taxi. Tài xế taxi mãi miết chạy mà không biết nhà hàng nằm ở đâu. Cậu ta tả chán chê một hồi thì xe đến Lầu Trống (*). Cậu ta đành phải đổi xe khác quay lại.

Thật kỳ khôi, ăn cơm ở Tân Nhai Khẩu (**), đi vệ sinh một lát mà lạc đến tận Lầu Trống.

Mao Mao vừa tức vừa buồn cười.

Họ cãi nhau luôn là vì việc kinh doanh của quán bar không được suôn sẻ, Mao Mao thấy tốt nhất là nhượng lại quán cho ai đó, rồi mua một căn nhà và làm đám cưới. Quản Xuân thì cho rằng kinh doanh gặp khó khăn thế nào, thì quán bar cũng là tâm huyết của cậu ta nên không muốn bán.

(*) Lầu Chuông, Lầu Trống là kiến trúc tiêu biểu của các thành phố Trung Quốc thời cổ đại. Lầu Chuông được xây dựng phía Bắc thành phố, Lầu Trống ở phía Nam

(**) Tân Nhai Khẩu nằm ở trung tâm thành phố Nam Kinh, là một trung tâm thương mại nổi tiếng của Trung Quốc với lịch sử hàng trăm năm.

Hồi đó tôi mới là sinh viên năm thứ tư, những thứ họ bàn cãi còn quá xa vời đối với tôi vì thế không tiện xen vào.

Họ cứ cãi nhau mãi rồi đến năm 2003 cũng chia tay . Mao Mao đến với một tay kinh doanh đồ gia dụng, người Thường Châu, đó là tất cả những gì tôi biết.

Quản Xuân vẫn tiếp tục kinh doanh quán bar nhỏ bé ấy.

Cậu ta bảo:

- Đồ đàn bà xấu xa, thế mà tôi còn định cưới cô ta! Đồ đê tiện, quảng lại cho tôi cả đồng nợ nần. Đồ khốn, cô ta ra đi cốt thanh thản cái thân mình. Đồ đê ấy lúc bỏ đi cũng nhỏ được vài giọt nước mắt tử tế.

Tôi bảo:

- Đừng chửi nữa, khó nghe lắm!

Quản Xuân trầm ngâm một lúc, nói:

- Con mụ đánh đá!

Nói xong thì khóc.:

- Sao tôi thấy nhớ mụ ấy thế!

Năm đó, vừa tốt nghiệp xong, ngày nào tôi cũng say khướt. Một tối nọ khi tôi đã nốc khá nhiều còn cậu ta chưa một giọt nào, cậu ta dìu tôi lên chiếc Palio mà cậu ta mua lại của người khác, bảo đưa tôi đi uống tiếp. Sáng hôm sau, lúc tỉnh lại, tôi thấy chiếc xe đỗ trên bãi cỏ ven đường quốc lộ, phía trước là tấm bia đề biên giới tỉnh An Huy.

Tôi thất kinh, lập tức tỉnh như sáo, rồi rít hỏi han tình hình. Quản Xuân dụi mắt, bảo:

- Tôi vào nhầm hướng đường cao tốc.

- Sao không vòng lại?

- Vòng rồi, nhưng vào nhầm đường khác.

Khoảnh khắc ấy, tôi thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng.

Quản Xuân bảo:

- Sao tôi cứ nhầm đường suốt thế nhỉ?

Tôi gắng giữ bình tĩnh nói:

- Không sao

- Cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra, tôi không tìm được đường đi, nhưng Mao Mao thì đã. Cô ấy bảo từng yêu tôi, nhưng tình yêu cũng có thể thay đổi. Bây giờ, người cô ấy yêu là lão già đó. Tôi điên lắm, tôi trách cô ấy phản bội, một kẻ phản bội có tư cách gì mà lên tiếng. Nhưng giờ tôi đã hiểu không ai có thể kiểm soát được con tim. Cho dù tôi có gào lên đồ khốn, cô không được thay lòng đổi dạ, thì cô ấy sẽ không thay lòng đổi dạ hay sao? Mẹ kiếp!

- Cậu không biết rạn nứt xuất hiện từ khi nào sao? Lúc phát hiện ra cậu phải tìm cách vá nó lại chứ!

Quản Xuân lắc đầu, rồi đột nhiên nổi dóa:

- Vá cái cục mứt ấy! Chuyện xảy ra rồi còn nhắc lại làm gì. Tóm lại, mặc dù tôi nghĩ đã thông, nhưng đừng để tôi gặp lại cái đồ...bà chần ấy.

Tôi ầm ức, rõ ràng cậu ta là người khơi ra đầu tiên cơ mà. Ngẩn ngơ một lát, tôi hỏi:

- Cậu có bao nhiêu tiền trong người?

Cậu ta đáp: 4.000. Tôi đếm trong túi mình còn hơn 3.000 mới hào hứng bảo:

Tôi có diệu kế này, hay chúng ta cứ lái xe đi tiếp, gặp ngã rẽ thì ném đồng xu xuống đường, hướng chính diện thì ném sang trái, ngược lại thì ném sang phải, ném chán thì tiếp tục đi thẳng.

Cứ thế ngày này qua ngày khác, chúng tôi lang thang trên đường không mục tiêu. Lúc êm ru, lúc gập ghềnh, khi yên ả, khi ồn ào, có lúc gặm gà nướng ở một thị trấn nhỏ, có khi say bết nhè trong quán bar trong thành phố, vất vả lắm chúng tôi mới đi hết Giang Tây, rồi vòng về Chiết Giang.

Chiều tối đến địa phận tỉnh Phúc Kiến. Chúng tôi ngang qua những cánh đồng hoa cải dầu bát ngát lừng danh, những thôn làng tựa lưng vào núi, xe chúng tôi chạy trên con đê dài và hẹp, hai bên là đầm nước, không có đèn đường, ánh trăng len qua kẽ lá, rót những chùm sáng xuống mặt đường đá sỏi. Không ít lần chúng tôi gặp những biển báo bằng gỗ “đường chưa thông”.

Gần đến Long Nham thì xe chết máy, nắp capô bốc khói, chúng tôi sợ hãi không dám bật lửa. Quản Xuân thở dài:

- Đúng lúc hết sạch tiền, thôi thì nó cũng đã “tận trung báo quốc”, tìm xưởng sửa chữa ô tô nào bán quách đi, tôi với cậu mua vé tàu về Nam Kinh.

Cậu ta bán xe được hơn 1.000. Trước khi xe bị kéo đi, Quản Xuân mở cốp sau, thẩn thờ bảo:

- Cậu nhìn đi.

Tôi ngó vào thì thấy bên trong bày la liệt đồ đạc Mao Mao để lại: ảnh chụp, post card, cốc uống trà, thậm chí, có cả bàn chải đánh răng nữa.

Quản Xuân đóng cốp xe “sầm” một tiếng bảo:

- Kéo đi, từ nay ông đây không muốn nhìn thấy cô ta nữa. Nếu có tình cờ gặp mặt, cô ta sẽ bị ăn một cái bạt tai.

Tôi ngập ngừng hỏi:

- Mấy thứ này bỏ đi hết hả?

Quản Xuân ném cho tôi một tấm bưu thiếp, nói:

Lúc tôi quen Mao Mao cô ấy đang học đại học ở Thượng Hải. Mao Mao rất thích một đoạn văn của cậu, đã chép vào tấm bưu thiếp này gửi cho tôi, bảo đây là yêu cầu của cô ấy đối với tôi. Yêu cầu cái con khỉ, tôi không thực hiện được, trả cho cậu này!

Tôi liền bỏ vào ba lô.

Xe kéo kéo đi mất chiếc xe Palio cà tàng nát bươm và cả một miền ký ức đầy ắp.

Quản Xuân đứng rất lâu bên vệ đường quốc lộ, giữa khói bụi mịt mù.

Tôi thầm nghĩ liệu cậu ta có cố ý chờ theo một xe đầy ắp kỷ niệm, đến nơi xa nhất có thể, rồi trút bỏ lại tất cả.

Quay về Nam Kinh, Quản Xuân dồn hết tâm sức vào việc kinh doanh quán bar, kết quả, cậu ta đã khiến nó trở nên phát đạt. Khách khứa lúc nào cũng chật quán, bất kể cuối tuần hay ngày thường. Sau khoảng một năm thì cậu ta mua xe Passat của Đức. Khi ấy công việc kinh doanh của quán đã rất ổn định, Quản Xuân giao cho em gái quản lý, bản thân nhàn rồi không có việc gì làm, cậu ta thường đưa mấy thằng bạn ất ơ đi hóng gió chỗ nọ, chỗ kia.

Đêm mùa hè trên đỉnh núi, một người bạn của chúng tôi bảo, chuyện này Mao Mao tiêu đời rồi. Tôi liếc Quản Xuân, thấy cậu ta mặt mày lạnh te, mới mạnh dạn hỏi rõ sự tình. Người bạn kể, chồng Mao Mao mua đất làm dự án ở Hà Nam, gặp phải bọn lừa đảo, miếng đất ấy không có sổ đỏ, hàng chục triệu nhân dân tệ coi như đi tong, anh ta phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhờ vả người giải quyết giúp rắc rối.

Gần đây, tôi chỉ biết chồng Mao Mao đã phá sản, ngân hàng bắt đầu rao bán nhà cửa, đất đai của vợ chồng họ.

Quản Xuân cười nhạt bảo:

- Đáng đời.

Một ngày nọ, chúng tôi đi ngang qua khu tập thể đó, Quản Xuân đột ngột phanh gấp, trỏ chiếc xe Jeep đang chậm chậm tấp vô lễ đường, bảo:

Nhìn kia kìa, đây là xe của lão chồng bà chằn, chắc cũng sắp bị thi hành án kéo đi rồi.

Chiếc Jeep dừng lại, Mao Mao xuống xe, chậm chậm bước đi. Đường như tôi nghe thấy cả tiếng khóc thút thít của cô ấy.

Quản Xuân quay sang bảo:

- Thắt dây an toàn!

Tôi làm theo như một cái máy, Quản Xuân cười hì hì, rồi gào lên:

- Đây thì thay lòng đổi dạ này!

Cậu ta nhấn ga, lao thẳng vào chiếc xe Jeep phía trước.

Túi khí an toàn bắn vào mặt, cặp kính của tôi không biết văng đi đâu. Một tiếng cuồng nổ vang lên trong tôi. Đồ chết bầm, đồ chết vằm! Đồ chết tiệt! Ông mà chết nhất định sẽ mò đến quán rượu của mày làm loạn.

Người đi đường đổ xô đến, tôi thấy rõ gương mặt tái mét vì sợ hãi của Mao Mao ở khoảng cách mười mấy mét và gương mặt bặm trợn của Quản Xuân ở khoảng cách một mét.

Vì một phút hả lòng hả dạ Quản Xuân đã phải bán quán bar.

Tiền chuyển nhượng được đúng một triệu nhân dân tệ, bồi thường cho Mao Mao hết bảy trăm năm mươi ngàn. Còn lại hơn hai trăm ngàn, cậu ta kéo mấy người bạn nhạc sỹ đi khắp các thành phố mở những buổi biểu diễn âm nhạc quy mô nhỏ, nghe nói đều tổ chức ở những quán bar tập trung dân nghệ sỹ địa phương. Cũng nghe nói mỗi buổi diễn lỗ năm ngàn.

Chứng kiến tình cảnh ném tiền qua cửa sổ ấy, tôi không khỏi cảm thán: chịu chơi quá thể!

Tôi cũng chia tay Nam Kinh, lang thang khắp Bắc Kinh, Thượng Hải. Tôi không gọi được cho Quản Xuân vì cậu ta chẳng bao giờ mở máy. Mở QQ, thi thoảng mới thấy cậu ta xuất hiện, bọn tôi cũng chỉ chuyện trò qua loa vài câu.

Trong lòng tôi vẫn luôn canh cánh nỗi nghi hoặc không nhận được mới hỏi:

- Có thật cậu đâm xe cho bồ tức không?

Quản Xuân gửi hình ảnh gương mặt ngẫu cho tôi, và đáp:

- Tôi lậ gì cái xe cà tàng đó của cô ta, cùng lắm là bán được hơn ba trăm ngàn.

- Cậu bồi thường cho cô ấy bảy trăm năm mươi ngàn có phải để cô ấy dư dả chút tiền trang trải cho cuộc sống về sau không?

Quản Xuân không trả lời ngay, chỉ gửi biểu tượng gương mặt ngẫu. Rất lâu sau cậu ta mới nói:

- Cũng có thể. Nói tóm lại, anh đây đâm xong thấy rất hả hê..

Vừa gõ xong câu kia, tên ranh liền thoát khỏi phần mềm chat, hình đại diện tối thui.

Tôi chợt nghĩ ra một chuyện, chạy đi lục tung chiếc ba lô rách bươm để tìm tấm bưu thiếp kia. Tấm bưu thiếp viết:

Tôi mong gặp một người như em. Thanh khiết, tinh khôi như buổi sớm giữa rừng sâu non thẳm, trong lành, ấm áp tựa vạt nắng vàng trải nhẹ trên lối nhỏ trong thành cổ, quần quýt da thịt tôi. Từ bình minh cho tới hoàng hôn, từ miền sơn cước cho tới chốn thư phòng, mọi câu hỏi đều sẽ trở nên hết sức đơn giản. Tôi

mong gặp một người như em, cùng tôi đi suốt tương lai, miệt mài nhắm đếm từng cột mốc trên hành trình cuộc đời.

Tôi ngược nhìn thành phố Bắc Kinh ngoài cửa sổ, tuyết đã rơi.

Không trụ nổi, vài năm sau tôi về lại Nam Kinh. Chừng một tháng sau, khi đã cháy túi, Quản Xuân cũng trở về, cậu ta vạ vật trong căn phòng thuê tồi tàn của tôi. Sau mấy ngày nằm ườn ở nhà xem phim truyền hình, bọn tôi quyết định ghé thăm quán rượu năm xưa.

Chúng tôi vào cửa, quán vắng teo, chỉ thấy một cô gái đang lau cốc rất chuyên nghiệp ở quầy bar.

Quản Xuân đột ngột dừng bước. Tôi đưa mắt nhìn kỹ, thì nhận ra cô gái chính là Mao Mao.

Mao Mao ngẩng lên, mỉm cười chào hỏi:

- Các anh đến đây à?

Quản Xuân quay ngoắt người định bỏ đi, bị tôi túm giữ lại.

Mao Mao nói:

- Thực ra lúc anh đâm xe, em đã chia tay với anh ta. Anh ta không chịu đăng ký kết hôn với em, vì sao thì em cũng chẳng buồn hỏi. Sau khi chia tay, anh ta chia cho em chiếc Jeep cũ kỹ ấy. Em dùng số tiền bồi thường của anh cộng với khoản tiền bố mẹ dự định mua nhà cho em để chuộc lại quán rượu này.

Cũng được một năm rồi đấy nhưng chẳng có mấy khách.

Miệng Quản Xuân lúc há lúc khép, nhìn khẩu hình thì tôi có thể đoán ra ba chữ: Đồ bà chằn...

Mao Mao đặt chiếc cốc xuống, nước mắt lăn lăn, nói:

- Em không biết kinh doanh, anh lấy em được không?

Quản Xuân xoay lưng về phía Mao Mao, tôi thấy có vẻ cậu ta rất căng thẳng. Tôi sợ cậu ta sẽ xông tới tát Mao Mao, nên ra sức kìm chặt cậu ta lại.

Quản Xuân gật đầu.

Đó là cái gật đầu long trọng nhất mà tôi từng chứng kiến. Thật chậm rãi, từng xăng-ti-mét đi xuống, từng xăng-ti-mét đi lên, rồi lại từng xăng-ti xăng-ti-mét đi xuống, chậm rãi mà kiên định.

Quản Xuân xoay người lại, nước mắt đầm đìa, nói:

- Mao Mao, có phải em thấy rất khổ sở không? Anh có thể lấy em không?

Tôi biết những người xung quanh sẽ không hiểu. Mà thực ra thì, chuyện tình yêu đâu cần người khác hiểu.

"Tôi yêu em" hay "Em yêu anh" vốn chỉ có ba chữ. Ba chữ mà hợp thành câu nói phức tạp nhất trên đời.

Có người giấu sâu trong tim, có người buột miệng là nói. Cũng có người lặng nhìn bạn và hỏi: Em có thể chờ anh không? Chờ anh tỉnh ngộ, chờ anh tỏ tường phải trái, đúng sai, chờ anh thuyết phục bản thân, chờ anh thoát khỏi vực thẳm, chờ anh chữa lành vết thương trong tim rồi anh sẽ tới tìm em.

Nhưng không ai trên thế giới này có thể chờ đợi. Bởi khi chờ đợi, mưa sẽ xối ngập con đường nhỏ, quanh quẽ, khiến em không thể tìm thấy biển đường. Khi chờ đợi, cuốn sách cuộc đời sẽ tràn lan lỗi chữ, chẳng còn thấy được trang bìa long lanh, đẹp đẽ.

Không ai biết còn ai chờ ai trên cõi đời này không.

Nhưng Quản Xuân thì đích thực đang chờ Mao Mao.

Tôi mong gặp một người như em. Trên đời này có tình yêu như gió mát giữa rừng sâu non thẳm, có tình yêu như nắng ấm trải trong thành cổ thâm trầm. Nhưng không sao hết, cuối cùng, chỉ cần người đó là em.

Từ bình minh cho tới hoàng hôn, từ miền sơn cước cho tới chốn thư phòng, mọi câu hỏi sẽ trở nên hết sức đơn giản. Vậy nên, Quản Xuân đã gật đầu.

Và chắc chắn cũng có người sẽ gật đầu với bạn, để cùng nhau đi suốt tương lai, miệt mài nhằm đếm từng cột mốc trên hành trình cuộc đời.

8. Chương 8: Tình Yêu Tôm Tươi

Mọi người vẫn bảo thứ có được dễ dàng, ta thường không trân trọng. Thực ra không hẳn, càng dễ dàng có được ta càng sợ đánh mất.

Bởi vì sức mạnh của thứ ta tự mình dành được, chính là sức mạnh của nó. Còn thứ ta đoạt được từ người khác, ta lo sợ sẽ mất đi nên luôn tìm cách giữ chặt.

Các bạn có muốn biết vì sao tôm chết bỏ vào nồi sẽ không còn thơm ngon không?

Bởi vì con tôm đang sống mạnh khỏe thì bị ném vào nồi dầu sôi, nó đau lắm bạn ạ, nó giãy giụa, vùng vẫy, co rút rồi gào lên thảm thiết:

- Á đù, chết cha tao rồi!

Sau đó nó bật tanh tách, co rút mạnh, gồng mình lên, cuộn tròn lại, thịt nó săn vào, vừa giòn vừa mềm.

Ngược lại mấy con tôm chết nếu bỏ vào nồi, nó chẳng còn tri giác nên chẳng có phản ứng, nó nằm ngửa lơ lửng trong nồi. Thịt nó nhão nhoét.

Mấy con tôm ngắc ngoải cũng không ngon, hơi thở chúng yếu ớt như làn gió, chúng gượng gượng phọt ra mỗi câu:

- Ôi ôi ôi đau!

Rồi tèo luôn.

Năm đó, chúng tôi mò tới tận sông Tùng Hoa (*) ăn cá, chao ôi là tươi ngon. Tuyệt cú mèo!

Tương tự loài tôm tươi, bọn cá ngu ngốc này từ bé lớn lên ở vùng nước lạnh, không có quần bông để mặc, lúc nào cũng rét run lập cập. Ngày ngày chúng bơi lội điên cuồng để giữ ấm cho cơ thể và không ngừng gào thét trong cơn run tê tái:

- Đồ chết bầm! Ông sắp không chịu nổi vì lạnh đây này!

Cứ thế, chúng lớn lên trong sự co ro, thịt chúng săn chắc, béo ngậy, bỏ vào miệng thơm ngon đến rung cả mình.

Thịt của loài tôm hùm Châu Úc còn săn chắc, mềm giòn hơn cả tôm hùm nước ngọt, bởi chúng sống ở biển, bao nhiêu là tấn nước đè lên người chúng, ngày nào chúng cũng ở vào trạng thái không thở nổi, đi được vài bước lại phải hét lên:

- Ôi giờ ơi!

Giống hệt người kéo thuyền trên bến cảng, cơ thể lúc nào cũng rần rở, săn chắc. Cứ thế càng ngày chúng càng nhiều thịt, lại rất chắc, cắn một miếng ngập răng, lịm tim.

(*) Tùng Hoa là một trong bảy con sông lớn nhất Trung Quốc, là nhánh lớn nhất của Hắc Long Giang trong lãnh thổ Trung Quốc.

Vì vậy, không nên ăn tôm ngoài quán phải tự mình ra chợ đầu mối mà chọn mua những mớ tôm được chuyển đến từ khắp các tỉnh thành trong cả nước.

Vừa mở thùng mấy con tôm ươn ngực, ngẩng cao đầu, nhảy điệu Samba, còn trừng mắt, vênh váo nhìn bạn. Nhìn điệu bộ đáng ghét ấy của chúng, bạn có thể nhịn nổi không? Mau mắn mà mua về nhà, rửa cho sạch, rồi bỏ vào nồi.

Tôi chuyện phiếm với anh bạn về chủ đề này.

Cậu ta cầm ly rượu thở dài, nói:

- Tình cảm con người cũng vậy thôi. Trải qua tháng ngày gian khổ mới chiu nên những ngọt ngào. Có câu “đồng cam cộng khổ”, có “cộng khổ” thì tới ngày “đồng cam” mới càng thấm thía hạnh phúc.

Tôi sưng sờ:

- Chết tiệt, tôi đâu biết.

Cậu ta bảo:

- Sau khi có con gái tôi chợt nhận thấy tôi rất muốn dành hết mọi thứ của mình cho con. Con bé là sản phẩm ngoài ý muốn, ngoài kế hoạch. Nhưng khi nó chào đời, tôi đã tìm thấy ý nghĩa mới của cuộc đời mình. Ví như, bây giờ ngày nào tôi cũng nghĩ về chuyện tôi còn có thể cho con bé thứ gì để nó được vui vẻ và thỏa nguyện. Tôi thậm chí không tiếc cho con cả mạng sống của mình.

Cậu ta nhấp một ngụm rồi tiếp:

- Không khoa trương, khoác lác đâu, tôi thật sự rất muốn cho con bé cả sự sống của mình.

Tôi sưng sờ, lát sau mới hỏi:

- Thế vợ cậu đâu?

Cậu ta trầm ngâm một lúc, đáp:

- Tôi đã cho con gái tôi cả cuộc sống của mình, chỉ thế thôi.

Tôi bảo:

- Tôi chuyển sang một cách lý giải khác nhé, thực ra chúng ta có thể rút ra chân lý từ việc ăn uống đấy. Ví như, phụ nữ ngày nay thường muốn tìm kiếm những người đàn ông đã có nhà có xe, sự nghiệp ổn định, có thể nói ngắn gọn những người đàn ông hoàn hảo về mặt vật chất. Nhưng những điều kiện kinh tế sẵn có ấy giống như loài tôm ướp trong nồi dầu, chúng không phải trải qua khổ nạn cứ thế mềm oặt đi, nằm dạn ra trong bát. Phần da của chúng long lanh tươi sáng đấy, nhưng thịt nhão nhoét, lại tanh hôi, ăn mà chỉ muốn khóc. Và hôm sau thì chắc chắn ta sẽ bị đau bụng đi ngoài.

Bạn tôi bảo:

- Ủ, vợ tôi là như thế đó. Tôi đang nghĩ, giả dụ, hai vợ chồng cùng nai lưng làm việc để trả nợ ngân hàng, thì vào cái phút giây mở cửa căn hộ của mình, chúng tôi mới thật sự hạnh phúc, vui sướng, lòng tràn ngập nỗi cảm động và rưng rưng trân trọng vì cả hai đã cùng nhau gây dựng nên mái ấm này.

Thực ra tôi biết, sau khi gặp gỡ, cô ấy đã tìm mọi cách để giành được người đàn ông tạm gọi là giàu có này. Rồi lại thêm nhiều thủ đoạn khác nhau, cuối cùng họ cũng thành đôi.

Ba năm trước, gia đình bạn tôi gồm ba người, cùng với một nhà đầu tư đi Thái du lịch.

Bạn tôi mua rất nhiều quà tặng đắt tiền ở cửa hàng miễn thuế cho vợ. Vợ cậu ta vui vẻ nên mới đồng ý đi xem sex show cùng mọi người.

Kết thúc màn biểu diễn, đám vũ nữ xếp thành hàng chào khách. Bạn tôi đang lúc hưng phấn mới tặng một nụ hôn gió cho cô vũ nữ xinh đẹp nhất, còn gào tướng lên:

- I love you!

Thế là vợ cậu ta sa sầm mặt mày. Cô ấy nạt nộ:

- Anh có ý gì hả?

Bạn tôi đáp:

- Làm gì có ý gì, anh đâu có làm gì đâu!

- Anh làm vậy em không vui chút nào.

- Ủ thì thôi, chúng ta đi về.

- Có phải anh cho rằng con bé vũ nữ đó đẹp hơn tôi?

Bạn tôi thấy ái ngại với gia đình nhà đầu tư kia, mới tìm cách hòa giải bầu không khí căng thẳng.

- Ha ha, vũ nữ dĩ nhiên phải xinh đẹp rồi! Không đẹp ai người ta cho biểu diễn.

Vợ cậu ta hét lên:

- Anh bảo suốt đời chỉ khen tôi đẹp kia mà!

Mọi người hoàn toàn im lặng. Bạn tôi bảo:

- Về thôi, về thôi!

Mọi người vẫn bảo, thứ có được dễ dàng, ta thường không trân trọng. Thực ra không hẳn, càng dễ dàng có được, ta càng sợ đánh mất.

Bởi vì sức mạnh của thứ ta tự mình dành được, chính là sức mạnh của nó. Còn thứ ta đoạt được từ người khác, ta lo sợ sẽ mất đi nên luôn tìm cách giữ chặt.

Vợ bạn tôi lo sợ sẽ đánh mất trái tim của cậu ta.

Về khách sạn, bạn tôi và nhà đầu tư kia uống rượu trong phòng cậu ta. Hai người bật máy tính, tìm kiếm thông tin về cô vũ nữ đẹp nhất, rồi vừa trở màn hình vừa xuýt xoa:

- Tiên sư, đẹp thế chứ!

Vợ bạn tôi vào phòng, mặt mày biến sắc, đập vỡ máy tính xách tay, rồi quay người bỏ đi.

Bạn tôi xin lỗi nhà đầu tư rồi gọi điện cho vợ nhưng cô ấy tắt máy, bèn vội vàng lao ra ngoài tìm vợ.

Cả hai đều quên mất cô con gái mới bốn tuổi.

Cô bé thấy cửa mở thì hồn nhiên chạy ra đường, hòa vào dòng xe cộ như mắc cửi trên phố, cuối cùng bị đâm bởi một chiếc xe ba bánh.

Không nguy hiểm đến tính mạng nhưng não bộ cô bé bị chấn thương, từ đó bên tai trái không nghe thấy gì nữa.

Ba năm sau, bạn tôi ngồi trong quán rượu, nghe tôi huyền thoại về thưởng thức ẩm thực.

Cậu ta bảo, nếu có thể, cậu ta sẵn sàng cho con gái cậu ta cả tính mạng của mình.

Lúc đó, cô bé đang say giấc, nếu tỉnh dậy, nó sẽ chỉ nghe được nhịp điệu của thế giới này bằng một bên tai phải.

Lúc đó, bạn tôi khóc rất lâu, trong túi xách của cậu ta là tờ giấy ly hôn.

Chúng ta đều biết, cầu vồng sẽ xuất hiện sau cơn mưa.

Nhưng chúng ta đều hi vọng, giá như ngay lập tức được ngồi giữa bảy sắc màu rực rỡ, xán lạn ấy thì tốt biết bao, ngồi giữa thế giới tươi đẹp mà người khác đã sắp sẵn cho bạn.

Tiếc thay, cảnh sắc tươi đẹp mà người khác đã bài trí sẵn cho bạn ấy, họ có thể dọn nó đi bất cứ lúc nào.

Bởi vậy, phải ăn tôm chế biến lúc còn tươi nguyên, cái thơm ngon tiết ra từ sự đau đớn, quằn quại của nó mới đủ sức làm điên đảo chúng sinh.

9. Chương 9: Không Thể Thốt Lên Lời Yêu Em

Tôi mong chọn được màu đôi giày em yêu thích. Tôi mong lúc tôi gọi cho em cũng là lúc em nhớ tôi. Tôi mong được nói câu chào buổi sáng khi em vừa thức giấc. Tôi mong cuốn sách tôi viết có câu chuyện em say mê. Tôi mong lúc tôi tắt đèn là khi em buồn ngủ. Tôi mong hoa quả tôi mua em đều thấy rất ngọt. Tôi mong bài hát tôi chọn vừa hay là ca khúc em muốn hát.

Hồi còn đi học, thầy cô thường phàn nàn vốn từ của học trò thực là ít ỏi. Thành ra bọn chúng tôi cứ phải đua nhau vắt óc nghĩ từ mới. Tôi nhớ mình đã sáng tác một câu thể này: “Như khi người ta nhảy dù, cơ thể đã rơi xuống tuốt bên dưới mà tâm hồn vẫn còn lơ lửng trên mây. Thực lòng mà nói, tôi không rõ cảm giác đó thế nào.”

Càng ngày tôi càng nhận thấy, những câu chữ miêu tả chuẩn xác nhất vốn tồn tại từ lâu và chúng ta đã vận dụng nát cả ra rồi.

Ví dụ những câu như: Tim tôi như chùng xuống. Lòng rộn ràng như hoa nở. Thanh âm ù ù bên tai. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Lời nó đã đến đầu lưỡi lại nuốt ngược vào trong. Tôi không nghe rõ mình đang nói gì. Bỗng nhiên cảm thấy người ngồi phía đối diện thật xa lạ. Tim tôi đau nhói. Trái tim như bị người ta cầm búa nên không thương tiếc. Câu nói hết như một lưỡi dao xuyên vào ngực tôi. Hai chân mềm nhũn. Đôi chân không còn chịu sự điều khiển của tôi. Nước mắt lưng tròng. Giận đến mức hai tay run lên bần bật. Lửa giận bốc cao, thiêu đốt cả lý trí. Tôi ân hận, tự đâm vào ngực mình. Ước gì tự tay tôi có thể giết hẳn. Đờ đẫn như khúc gỗ. Trái đất như đang quay quay. Bị dội một gáo nước lạnh...

Lần đầu tiên tôi thấy tim mình chùng xuống, khi đó ngoài câu mô tả này, tôi nghĩ không còn lựa chọn nào chính xác hơn. Về sau, khi đã “chùng xuống” rất nhiều lần, tôi mới biết, thực ra có thể chia thành “cả con tim chùng xuống” và “toàn thân chùng xuống”.

Có đủ các thể loại “chùng xuống”, chìm xuống. Chìm xuống giữa đầm lầy đặc quánh. Chìm xuống trong bóng đêm vô tận. Chìm xuống dưới biển sâu không đáy. Chìm xuống giữa ánh nắng giá lạnh. Chìm xuống giữa sa mạc mênh mông. Chìm xuống giữa đám bọt khí yếu ớt.

Sau đó, tôi lại thấy rằng, việc mô tả phải dựa vào trải nghiệm của mỗi người. Trong rất nhiều trường hợp, chúng ta có thể sử dụng phương thức diễn đạt giống nhau, sự khác biệt cực kỳ nhỏ bé. Nhưng nếu chúng ta chưa từng trải qua, thì ta không thể thuật lại sự khác biệt vi diệu đó.

Nhìn thấy đám choai choai, phá cách chó bảo đồ lập dị. Xem phải mấy đoạn phim ngớ ngẩn chó mắng đồ nào ngẩn. Gặp đám nghệ sỹ chó chê đồ giả tạo. Đọc thơ đừng nói máy móc là không đau ốm mà cũng rên rỉ. Nghiên cứu các tác phẩm “dòng ý thức” cũng đừng chữ lù lẫn lộn.

Mỗi người đều có cách diễn đạt của riêng mình. Nếu anh không thích thì điều đó chỉ có nghĩa nó không được chuẩn bị để dành cho anh.

Anh có quyền không tiếp nhận, đó là tự do của anh. Nhưng nếu anh tỏ ra khinh thường và châm chọc thì xét từ một thể giới quan khác, anh đang thể hiện sự vô tri và vô đoán của mình đó.

Mọi người cần phải tôn trọng phương thức biểu đạt của mỗi người về “cuộc sống đầy màu sắc” của họ.

Tất nhiên, ngay cả bản thân tôi, đôi lúc cũng không làm được như vậy, vì quả thực tôi viết rất kém.

Tôi mong khi tôi đứng lên sẽ có em giúp tôi phủi sạch những hạt bụi li ti giấu trong nếp áo. Tôi mong khi tôi viết lách, tách trà bên cạnh luôn còn ấm nóng ở nhiệt độ mà tôi yêu thích. Tôi mong khi tôi châm thuốc, sẽ có em cảnh báo tôi hôm nay còn được hút mấy điếu. Tôi mong khi tôi im lặng sẽ có em ngồi yên bên tôi, và hai ta không hề cảm thấy gượng gạo.

Tôi mong chọn được màu đôi giày em yêu thích. Tôi mong lúc tôi gọi cho em cũng là lúc em nhớ tôi. Tôi mong được nói câu chào buổi sáng khi em vừa thức giấc. Tôi mong cuốn sách tôi viết có câu chuyện em say mê. Tôi mong lúc tôi tắt đèn là khi em buồn ngủ. Tôi mong hoa quả tôi mua em đều thấy rất ngọt. Tôi mong bài hát tôi chọn vừa hay là ca khúc em muốn hát.

Bao nhiêu là mong ước nhỏ bé, vặt vãnh, chẳng cái nào giống cái nào.

Nhưng nó xảy ra thật tự nhiên, bạn không có cách nào đánh dấu quá trình phát triển của nó.

Giống như khi ta trộn một cốc nước với một cốc cát. Lỡ như có làm đổ thì cát vẫn và nước vẫn lẫn giữa vô số hạt nhỏ xíu.

Tình yêu thấm thấu trong đời sống chúng ta, lặng như dòng máu chảy trong cơ thể ta vậy. Dù bạn không cảm giác về sự chảy trôi của nó, nhưng bạn biết chắc chắn nó đang chảy trôi trong cơ thể bạn.

Ăn to nói lớn, đánh trống khua chiêng, chắc chắn là những điều chẳng lành.

Điều này cũng giống việc, người ta vốn dĩ là một lát bánh mì, vậy mà anh đem cắt đôi ra, nhồi trứng gà, giăm bông vào, biến người ta thành cái bánh sandwich.

Kết cục thường sẽ là tiếng gào thét: ta đây đang ngon lành là thế, tự dưng người rút mất một lát bánh mì, làm cho trứng gà, giăm bông của ta rơi đầy đất, biết không hả?

Mọi người không thích làm bánh sandwich, vì vậy họ đem đổ cốc nước của mình vào cát.

Đừng hỏi tôi nếu đổ nhầm cốc thì thế nào, bởi vì tôi đích thị là một cái bánh sandwich.

10. Chương 10: Hoa Nở Chỗ Khác.

Dù ai nói lời thật lòng, ai nói câu giả dối, đều chỉ là mảnh giấy ghi nhớ của năm tháng mà thôi. Mưa sẽ làm ướt, gió sẽ thổi bay, nó sẽ bị chôn vùi trong lòng đất, trên con đường bạn ngang qua. Dần dần chẳng còn ai buồn ngó ngang đến nó nữa.

Bày tỏ tình cảm là cả một nghệ thuật.

Có người bày tỏ tình yêu như người ta hầm canh. Hành, gừng, tỏi đã chuẩn bị đầy đủ, cô gái bị xem như một chú gà đen, bỏ vào nồi ninh nhỏ lửa, ninh như cả năm trời.

Có người bày tỏ tình yêu như người ta chiên thức ăn, phụt một cái, lửa bốc cao tứ phía, dầu sôi sùng sục, chỉ tung một đòn mà mấy chục giây sau đã biết thành hay bại.

Không thể kết luận kiểu bày tỏ nào ăn điểm hơn. Vì rất có thể, nồi canh hầm mãi sẽ bị cạn. Dầu chiên nóng quá sẽ nổ, bắn đầy lên mặt, đau đớn không bút nào tả xiết.

Bày tỏ tình cảm cũng giống như một chìa khóa chỉ tra vừa một ổ khóa vậy. Hay giống như loạt bài tập nối hai cột A và B mà hồi đi học chúng ta vẫn thường làm. Bạn không được phép nối sai. Trước mặt cô gái có tính cách cởi mở, phóng khoáng, đừng giả bộ ngoan ngoãn, nghe lời. Trước mặt cô gái thông minh, lanh lợi, chớ bày trò lập kế. Trước mặt cô gái tự cho mình là thanh cao, đừng khoe của khoe giàu. Trước mặt cô gái mơ ước trở thành người cao sang, quyền quý, chớ khoe tài văn chương, thơ phú. Trước mặt cô gái thiếu thốn tình yêu của người cha, đừng tỏ vẻ ngây thơ, con trẻ. Bởi vì, tỷ lệ thành công chắc chắn không cao.

Bạn cùng phòng thời ký túc xá thời đại học của tôi, biệt hiệu Bánh Nướng phải lòng cô bạn gái tên Hoàng Oanh ở ký túc xá nữ đối diện. Cô bạn này tính tình trầm lặng, ngày ngày đến lớp không bỏ buổi học nào. Cuối tuần xách theo chai nước lọc vào thư viện tự học, từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn.

Sau vài ngày quan sát Bánh Nướng quyết định ra tay.

Tôi khuyên nhủ cậu ta hết một buổi tối, rằng hãy suy xét thật thấu đáo trước khi hành động, bởi vì cô bạn kia xinh đẹp là thế, nhưng đến nay vẫn chưa có bạn trai, hẳn là có ẩn tình gì đây. Tốt nhất, nên lập kế hoạch dài hạn, trường kỳ kháng chiến, vân vân và vân vân.

Hôm sau, tôi hẹn bạn đi uống rượu, lúc quay về, ký túc xá đã tắt đèn, mấy thằng bạn cùng phòng đều mất tích.

Sang phòng bên hỏi mới biết bọn nó đang ở trên sân thượng.

Tôi linh cảm có chuyện không hay, nhưng lại rất hồi hộp, rất háo hức, bèn vội vã leo lên sân thượng.

Cả mấy thằng con trai, cầm đầu là Bánh Nướng, đang cời trần, rọi đèn pin vào cửa sổ phòng Hoàng Oanh ở ký túc xá đối diện. Tôi còn chưa kịp hoàn hồn sau chấn động dữ dội thì chúng nó bắt đầu cất cao tiếng hát.

“A ối a... Chỗ anh đây đường núi quanh co trập trùng

... Ở nơi em có nàng Hoàng Oanh đẹp vô cùng ...

A ối à ... Trời sinh Hoàng Oanh mỹ miều

Bánh Nướng thương em rất nhiều...

Bánh Nướng tuy rất nghèo

Nhưng xứng đôi em yêu kiều...”

Tôi thật muốn ới máu.

Thật khó để hình dung về cách tỏ tình này. Nó giống như có người đang hầm canh, có người đang chiên đồ trong bếp, thỉnh thoảng có thằng ắt ơ xông vào, giằng lấy cái chân giò còn sống nguyên, gặm lấy gặm để vậy.

Lần thất bại đó chỉ là một chấm nhỏ li ti giữa biển lịch sử tỏ tình mênh mông, bát ngát của Bánh Nướng. Cậu ta nhanh chóng thay đổi mục tiêu. Bằng đi một thời gian, dùng một cái cậu ta đã có bạn gái, một cô gái nhỏ nhắn, có biệt danh là Rất Nhiều.

Rất Nhiều chiều Bánh Nướng như chiều bố già, rậm rạp vàng lời, khiến cả bọn chúng tôi vô cùng ngưỡng mộ.

Bánh Nướng vênh vào khoe, cô ấy là bạn cùng phòng của Hoàng Oanh, các cậu thấy bất ngờ không?

Sau đó xảy ra một chuyện ly kỳ. Trong trường đồn đại Hoàng Oanh nợ người ta một khoản tiền lớn. Sinh viên ký túc xá bàn tán xôn xao, năm người mười ý, nhưng được chú ý nhất là tin đồn vì gia cảnh túng quẫn, nghe lời dụ dỗ của bạn học cấp ba Hoàng Oanh gia nhập vào đội bán hàng đa cấp, làm chân rết trực tiếp của người đó.

Sản phẩm mà họ quảng cáo là thuốc viên tảo xoắn Spirulina, một loại thực phẩm chức năng bổ dưỡng. Hoàng Oanh đem toàn bộ sinh hoạt phí của cả kỳ học nộp cho người ở cấp bậc cao hơn, trực tiếp quản lý cô ấy, để mua một đồng thuốc. Vấn đề ở chỗ, cô ấy buộc phải phát triển mạng lưới chân rết của mình, nếu không sẽ không được nhận hoa hồng. Nhưng cô vốn không phải người khéo ăn nói, vì thế bận rộn suốt nửa tháng mà chẳng có kết quả gì.

Rối trí, Hoàng Oanh quay ra thuyết phục các bạn nữ học cùng lớp bằng lời thề độc: các cậu cứ giao tiền cho tớ, tớ nhất định sẽ kiếm được lời. Cuối cùng, cô ấy viết giấy ghi nợ, cam đoan nếu các cô gái không thu hồi được vốn liếng thì xem như Hoàng Oanh là người vay tiền và phải có trách nhiệm trả nợ. Ba cô gái cũng muốn thử xem sao, nên đồng ý gia nhập mạng lưới kia.

Tuy đã nộp tiền cho người tuyển trên, nhưng không ai trong số họ phát triển được chân rết tuyển dưới, vì thế họ nhanh chóng rơi vào trạng thái lo lắng, bối rối, họ nôn nóng đem giấy ghi nợ đến xiết nợ Hoàng Oanh. Chuyện âm thầm, cả trường đều biết. Hoàng Oanh khóc suốt mấy đêm liền, xin nghỉ học, về quê mượn tiền bố mẹ.

Điều khiến tôi kinh ngạc hơn là Bánh Nướng, cũng biết tầm từ bữa đó. Bạn gái cậu ta gọi bao nhiêu lần đến ký túc xá cũng không gặp được cậu ta. Cả phòng không biết phải giải thích với cô ấy thế nào, trốn mãi không xong, bèn đẩy tôi ra chịu trận.

Trong nhà ăn sinh viên, tivi đang chiếu phim hoạt hình Cao thủ bóng rổ (Slam Dunk). Rất nhiều người đối diện với đám con trai im lìm như thóc. Mấy món gọi lên đã nguội ngắt nguội ngơ từ bao giờ. Tôi chỉ biết lăm lăm liên tục:

- Không sao đâu, không có chuyện gì đâu!

Rất nhiều cúi đầu nói:

- Bánh Nướng vẫn còn yêu Hoàng Oanh, đúng không? Em nghe nói anh ấy đang đi gom tiền giúp Hoàng Oanh.

Đầu tôi như muốn nổ tung. Tuy chuyện này chẳng can hệ đến tôi, nhưng sao tôi cứ có cảm giác muốn chết thế này.

Rất Nhiều đứng dậy, đưa phong bì cho tôi và bảo:

- Đây là hai ngàn đồng, anh giúp em đưa cho Bánh Nướng, bảo anh ấy không cần trả lại, cũng đừng đến tìm em nữa.

Lúc ra về cô ấy hỏi tôi:

- Bánh Nướng là bạn thân của anh, theo anh, anh ấy có từng thích em thật lòng không?

Tôi đáp:

- Chắc là có.

Tôi không dám nhìn cô ấy nên không biết cô ấy có khóc hay không.

Về sau, Bánh Nướng cũng không nên cơm cháo gì với Hoàng Oanh. Xuất hiện sau một tuần bất âm vô tín, cậu ta đã hoàn toàn thay đổi. Cách vài bữa lại nốc rượu, say khướt mới về ký túc xá và không còn hứng thú với trò tỏ tình nữa.

Có phải tuổi trẻ chính là như vậy, chạm đến đâu cũng thấy đau khổ.

Cậu ta không đi tìm Rất Nhiều mà Rất Nhiều cũng không gặp cậu ta nữa.

Chớp mắt đã là năm thứ ba của đại học, chớp mắt cái nữa đã đi thực tập, chớp mắt cái nữa đã phải làm luận văn tốt nghiệp, sau đó chúng tôi mỗi đứa một phương.

Năm 2005, sau một thời gian ngắn lang thang trên mạn Bắc tôi trở về Nam Kinh.

Bánh Nướng là tổng giám đốc của một công ty tư vấn tiếp thị ở Hàng Châu, cậu ta đến Nam Kinh công tác, liền kéo tôi đến một khách sạn sang trọng ăn bữa cơm, bảo rằng công tác phí do công ty chi trả chỉ cần không vượt mức là được.

Sau vài cốc mở màn, cậu ta nheo mắt nhìn tôi và bảo:

- Thử đoán xem vì sao tôi mời cậu đến đây ăn?

Tôi lắc đầu.

Cậu ta bảo:

- Năm đó tôi đưa Hoàng Oanh sáu ngàn đồng nhưng cô ấy không nhận.

- Vì sao?

- Cô ấy muốn tự mình giải quyết.

Tôi kinh ngạc.

Cậu ta ngật ngừ kể tiếp:

- Tối hôm đó, cô ấy nói chuyện với tôi hai mươi phút, bảo rằng bạn trai của cô ấy rất giàu.

Tôi im thin thít.

Cậu ta tiếp tục:

- Tiên sư, lúc ấy tôi như chết cả con tim. Sau này ra trường mới biết cô ta chấp thuận làm bồ nhí của lão chủ khách sạn này. Mỗi tháng lão cho cô ấy mười ngàn đồng còn hứa hẹn, tốt nghiệp xong sẽ cưới cô ấy làm vợ chính thức. Lời của bọn lấm tiền làm sao mà tin được! Sau khi tốt nghiệp, lão không chịu ly dị vợ, mà chỉ sắp xếp cho cô ấy một công việc.

Bánh Nướng ra vẻ thần bí, ghé sát tai tôi thì thào:

- Cô ấy là quản lý ở đây, bây giờ lên chức Tổng giám đốc rồi.

- Thế bây giờ cô ấy?

Bánh Nướng đáp:

- Còn thế nào được nữa, tiếp tục làm vợ bé!

Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ta hỏi:

- Sao cậu biết rõ thế?

Bánh Nướng cười bảo:

- Tôi vốn chẳng thêm quan tâm, nhưng có người nói cho tôi biết.

Lúc tính tiền, cậu ta liếc tờ hóa đơn, cười lạnh lùng và nói với nhân viên phục vụ:

- Chúng tôi ăn hết có ba ngàn bốn trăm đồng sao hóa đơn ghi thành hơn năm ngàn?

Nhân viên phục vụ mặt đỏ như gấc chín, hết lời xin lỗi, đem hóa đơn về tính lại.

Người đó vừa đi khỏi, Bánh Nướng nói trong cơn say:

- Gọi Tổng giám đốc của bọn họ đến đây và hỏi cô ta, vì sao năm đó không thêm cầm tiền của tôi mà bây giờ lại muốn ăn chặn tiền của tôi hả?

Tôi lắc đầu, can gián:

- Thôi bỏ đi, cậu hà tất phải làm vậy, việc gì phải gặp cô ấy.

Bánh Nướng nhìn tôi chằm chằm, vỗ vai tôi nói:

- Người anh em, ừ thì tôi nghe cậu, bỏ qua chuyện này. Đừng tưởng là tôi không biết, Rất Nhiều chỉ đưa tôi hai ngàn đồng, nhưng trong phong bì lại có những bốn ngàn, hai ngàn kia là của cậu, phải không?

Tôi cười khì khì.

Bánh Nướng rút thiệp mời đưa cho tôi:

- Cậu nhất định phải đến dự. Năm năm trước cậu mừng tôi hai ngàn rồi, không cần phải làm phong bì nữa.

Tôi đọc thiệp mời, chú rỏ là Bánh Nướng, cô dâu là Rất Nhiều.

Cậu ta có vẻ rất vui, bảo:

- Chính bà xã Rất Nhiều đã kể với tôi mọi chuyện về Hoàng Oanh.

Tôi nói:

- Họ là bạn cùng phòng, biết tin về nhau cũng không có gì lạ.

Bánh Nướng xua tay:

- Người anh em, để tôi nói cho cậu nghe, nếu phụ nữ bảo tôi không thích anh, có lẽ sẽ khiến cho chúng ta đau khổ dài dài. Nhưng nếu như cô ta nói, tôi sẽ làm vợ bé của người ta, tôi muốn lấy một người chồng giàu có, tôi thích chơi trò bắt cá hai tay, thì đó là sự giải thoát tốt nhất đối với cậu. Làm sao cậu có thể yêu thương loại phụ nữ như thế? Cậu không hiểu đâu, tôi vô cùng biết ơn vì cuối cùng đã có được câu trả lời này.

Để tỏ ý xin lỗi, khách sạn tặng chúng tôi một thẻ VIP, giảm giá 12%.

Bánh Nướng bảo không sống ở Nam Kinh, nên tặng lại thẻ VIP cho tôi, điền thông tin của tôi vào thẻ.

Lái xe đưa Bánh Nướng về khách sạn, tôi tìm đến một quán rượu. Tôi nghĩ, nếu có dịp, nhất định phải nghe Bánh Nướng và Rất Nhiều kể về chuyện tình ly kỳ của họ mới được.

Hôm sau, khách sạn gọi điện cho tôi theo thông tin trên thẻ, nói đã chuẩn bị một món quà, gọi là quà xin lỗi. Tôi bảo, quà xin lỗi miễn cho, có thể vui lòng cho tôi biết Tổng giám đốc của các cô hiện nay là ai không?

Người đó đọc ra một cái tên, không phải là Hoàng Oanh.

Tôi không chịu, hỏi tiếp:

- Có phải Tổng giám đốc của các cô đổi tên rồi không?

Người đó cười, đáp:

- Tổng giám đốc của tôi là nam, giữ chức vụ này hơn ba năm rồi. Cho dù ông ấy có đổi tên thì tên gọi ngày trước cũng không thể nữ tính như vậy được.

Hai tháng sau, đúng hôm mưa bão, tôi vội vã chạy đến Hàng Châu dự đám cưới của Bánh Nướng, toàn thân ướt như chuột lột.

Tôi nhìn Rất Nhiều, cô ấy vẫn nhỏ nhắn, ngoan hiền như ngày nào.

Lúc chúng tôi ôn lại chuyện cũ, Rất Nhiều lén hỏi tôi:

- Các anh đã đến khách sạn chỗ Hoàng Oanh làm việc à?

Tôi gật đầu.

Rất Nhiều nhìn tôi, ánh mắt cô ấy bỗng đượm buồn. Cô ấy nói:

- Ngày chia tay, chúng em đã uống rất nhiều. Em khóc lóc thảm thiết. Hoàng Oanh hỏi em, vì sao không đến với Bánh Nướng? Em bảo, vì người anh ấy yêu là cậu. Cô ấy hỏi, giờ anh ấy thế nào? Em bảo, chắc cũng giống tớ, chẳng biết phải làm thế nào. Hoàng Oanh ôm em, chúng em lại uống rất nhiều. Cô ấy bảo, Rất Nhiều, cậu nhất định phải hạnh phúc. Em bảo, ừ, tớ hứa. Cô ấy ôm em và khóc, nước mắt cô ấy ướt đầm vai em. Cô ấy vừa khóc vừa kể em nghe chuyện cô ấy làm vợ bé của ông chủ khách sạn.

Trầm ngâm một lát, Rất Nhiều kể tiếp:

- Thực ra đến tận bây giờ em vẫn không sao hiểu nổi, có gì cô ấy phải lựa chọn cuộc sống đó?

Trong đầu tôi chợt hiện lên khung cảnh: Cô gái xinh đẹp, gầy guộc đứng trên bậc thềm trước sân trường, hơi lạnh buổi đêm trùm lên người cô, nhưng không lấn át nổi giọng nói cứng rắn, kiên quyết của cô, khi cô từ chối thẳng thừng, và bảo cậu bạn tôi rằng: Tôi không cần tiền của anh, tôi có bạn trai rồi.

Sau đó, cô ấy tìm đến chốn khác để bắt đầu cuộc đời mới.

Còn ở chốn này, đám đông đang xúm lại, đẩy Bánh Nướng và Rất Nhiều, họ ôm nhau và nở nụ cười hạnh phúc, mãn nguyện.

Dù ai nói lời thật lòng, ai nói câu giả dối, đều chỉ là mảnh giấy ghi nhớ của năm tháng mà thôi. Mưa sẽ làm ướt, gió sẽ thổi bay, nó sẽ bị chôn vùi trong lòng đất, trên con đường bạn ngang qua. Dần dần chẳng còn ai buồn ngó ngang đến nó nữa.

Chúng ta đều đi đường một chiều vì thế đã để tuột mất nhau.

Bốn mùa cũng trôi trên đường một chiều, nên dù bạn muốn dừng lại để chờ đợi, thì đóa hoa ven đường đang nở rộ chào đón bạn kia, cũng không còn là đóa hoa xưa nữa.

Chúng ta sẽ có lúc cảm thấy nuối tiếc, chỉ xin đừng thờ dài than vãn.

Sau cơn mưa trời lại sáng, ngày đẹp trời vẫn luôn chờ đón chúng ta. Cuộc đời ban tặng cho ta bao nhiêu niềm vui hạnh phúc, đường ta đi hoa cỏ thắm tươi, dù ta đã bỏ lỡ nhiều điều, nhưng chỉ cần có em bên ta là đủ.

11. Chương 11: Những Thứ Ta Hay Làm Mất.

Trên chuyến tàu bốn mùa ấy, nếu em phải xuống trước, xin đừng đánh thức khi tôi vừa say giấc, hãy được tôi được ngủ yên cho đến trạm cuối cùng và tự ru mình rằng: tôi không hề hay biết em đã bỏ đi.

Những thứ ta hay làm mất nhất gồm có: di động, ví tiền, chìa khóa và ô.

Nếu ai chưa từng làm mất mấy thứ đó bao giờ, chứng tỏ cuộc đời người ấy chưa hoàn thiện.

Có lần tôi đứng vẫy xe giữa trời mưa, chẳng được chiếc nào cả. Mãi mới chặn được một chiếc dừng lại thì trong xe đã có người, đành chấp nhận đi ghép. Bữa tối hôm đó tôi hơi quá chén, cảm giác biêng biêng, tôi

lên xe , đọc địa chỉ cho tài xế rồi thiếp đi lúc nào không hay. Tỉnh dậy và phát hiện ví tiền của mình rơi xuống chân, tôi cúi xuống định nhặt thì nghe tài xế bảo:

- Không phải của anh đâu, của khách lúc trước đánh rơi.

Tôi nhặt cái ví lên, nhìn kỹ, tiền sứt, là ví của tôi mà.

Gã tài xế kiên quyết:

- Không phải của anh, anh thử nói xem trong ví có bao nhiêu tiền, mà phải chính xác từng đồng từng hào thì mới chứng thực nó là của anh.

Vì đã nhiều lần làm mất, nên tôi sợ, không dám bỏ chứng minh nhân dân vào ví. Tôi cũng chưa bao giờ nhớ được trong ví có bao nhiêu tiền. Gã tài xế lắc nhai dọa nạt mãi không thôi, gã chỉ thiếu nước dùng xe, tấp vô lề đường rồi cướp trắng cái ví trên tay tôi.

Tôi cố kìm chế, nói lời phải quấy với gã. Từ ánh mắt sắc lạnh của gã, tôi chợt hiểu, gã muốn cuỗm cái ví của tôi.

Đúng lúc căng thẳng nhất, cô gái ngồi ghế sau bỗng cất lời nhỏ nhẹ:

- Tôi có thể làm chứng, cái ví là của anh ấy. Chính mắt tôi trông thấy nó rơi ra khỏi túi quần anh ấy.

Gã tài xế mặt xựng lên như cái thớt, ấn còi inh ỏi, thò đầu ra ngoài cửa xe, quát tháo người đứng trước mũi xe:

- Muốn chết đừng có đâm đầu vào xe của ông đây! Trời mưa trời gió thế này mà còn dưỡn dẹo đi xe điện, muốn đầu thai kiếp khác kiếm con Santana hả.

Xuống xe, tôi lảo đảo bước đi, được vài bước thì cô gái kia đột ngột đuổi theo, sợ sệt bảo:

- Chìa khóa, di động và ô của anh này.

Tôi thất kinh:

- Sao cô nhặt được?

- Anh đánh rơi trên xe.

Khi ấy trời vẫn đang mưa. Trong tay cô gái có ô, nhưng cô gái không mở ra vì nó là ô của tôi. Tôi cũng có ô nhưng nó nằm trên tay cô gái, tôi không thể bật lên. Thế là cả hai chúng tôi cùng chịu trận ướt như chuột lột.

Tôi bảo:

- Ha ha, cô không phải đồ lừa đảo đấy chứ?

Cô gái bé nhỏ run rẩy trong mưa:

- Trả anh này.

Tôi nhận lại đồ đạc, cô gái lập tức chạy đến nhà chờ xe buýt. Có lẽ cô ấy định đi hướng khác, nhưng vì muốn trả lại đồ cho tôi nên xuống xe sớm. Tôi gọi lớn:

- Tặng cô cái ô này.

Cô gái lắc đầu.

Từ đó, cô gái trở thành bạn thân của tôi. Cô ấy tên Quỳnh Tập, tôi thường gọi cô ấy là Gà Con.

Gà Con thường xuyên có mặt trong các buổi tụ tập của nhóm chúng tôi, nhưng không khi nào hòa chung cuộc vui vì cô ấy là người hướng nội. Bất kể đi karaoke hay đến quán rượu, cô ấy đều thu mình trong góc khuất, hai tay ôm cốc nước chanh, hai mắt chớp chớp, chăm chú lắng nghe cả đám nói nhăng nói cuội.

Trong nhóm, Mao Mao là cô gái sẵn sàng đứng gặm thịt xiên nướng bên đường, nhưng lúc hứng lên cũng có thể nhảy lên vỉa hè, trình diễn một vũ điệu truyền thống. Gà Con đã bị bất ngờ và kinh ngạc đến mức làm rơi cả xiên thịt nướng trong tay.

Trong nhóm, Bò Hà là kẻ chỉ hát được duy nhất bài Chiếc giày cỏ của cha. Vừa vào phòng hát hần lập tức bấm chọn bài hát đó liên tục mười lần. Hần hát cho đến khi nước mắt, nước mũi chảy ra rùng rùng mới chịu an phận. Có lần, hần bấm chọn hai mươi lần, hát đến lần thứ mười chín thì Gà Con không chịu nổi nữa, “a-xê-nôn” tại chỗ.

Trong nhóm, Nói Láo là kẻ không bao giờ động não trước khi phát ngôn. Thấy Gà Con lúc nào cũng một mình lặng lẽ thì nổi cáu, bảo:

- Các cậu nghĩ đến cảm xúc của Gà Con một chút được không hả?

Gà Con vừa khoa chân múa tay, vừa lắc đầu bảo:

- Em không sao, em vui mà..

Nói Láo:

- Đi chơi với tụi anh, có khi nào em cảm thấy mình như bị cưỡng dâm không?

Tôi nói với Gà Con:

- Em không hợp gu tụi nó, lần sau đừng đi nữa.

Gà Con lắc đầu:

- Không sao. Tuy em không hiểu lối sống của các anh nhưng em biết tôn trọng. Mặc dù các anh rất luộm thuộm, lếch thếch, nhưng không ai lừa gạt em, không ai bắt chấp đạo lý. Các anh không ngưỡng mộ người khác, cũng không châm chọc người khác, các anh sống theo cách các anh muốn. Em không làm được như vậy nhưng em rất mến, rất quý các anh.

Tôi bảo:

- Gà Con em là người tốt!

- Anh là người xấu

- Anh sẽ tốt dần lên, tốt đến mức khiến em giật mình thẳng thốt!

Bạn bè khuyên tôi thuê căn phòng rộng rãi hơn, để cả nhóm có thể tụ tập ở nhà tôi uống rượu, xem phim, tiết kiệm được khối tiền. Tôi bảo, ừ thì thuê căn to hơn. Cả bọn nhẩy cẫng hoan hô vui sướng, đồng lòng nhất trí giúp tôi chuyển nhà. Sắp xếp xong đầu đấy, mỗi người nhét vào tay tôi một phong bao, bảo xem như cả nhóm bỏ tiền ra thuê.

Gà Con hai má đỏ ửng, nói:

- Em vẫn đang đi thực tập nên chỉ góp được tám trăm.

Tôi cười toét miệng, tự dưng có một khoản bỏ tiết kiệm.

Cả bọn khiêng đến một két bia, không chờ tôi thu dọn gọn gàng đã đề ra ăn uống linh đình.

Nhân lúc mọi người không để ý, Gà Con ôm cốc nước lọc trên tay, lẳng lặng đi tham quan khắp nơi.

Tôi nhìn cô ấy đầy nghi ngờ hỏi:

- Em làm gì thế?

- Suyt, anh nói khê thôi. Anh thấy cốc uống nước của em đẹp không? Hình chó đốm đấy.

- Đẹp bình thường.

- Mọi người nhậu nhẹt, uống lẫn cốc của nhau, lung ta lung tung, đây là cốc uống nước chuyên dùng của em, em phải dấu nó đi, để không ai tìm được nó. Lần sau đến đây, em sẽ dùng cái cốc này, chỉ mình em được dùng nó.

Cô ấy vênh mặt lên, đắc ý nói;

- Em góp vào đây tám trăm đồng, cũng phải có thứ gì trong căn phòng này thuộc về em chứ.

Nói xong cô ấy lại ôm cái cốc đi hết chỗ này đến chỗ kia.

Cả bọn đều quá chén, nằm la liệt trong phòng, thằng trên sofa, thằng dưới đất, đứa nào đứa nấy ngủ say như chết.

Tôi ra ban công uống bia tiếp, vừa ngắm nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, nhớ lại một vài chuyện cũ, lòng thấy buồn ảo não.

Gà Con nhón chân đi tới, nói:

- Không sao đâu, rồi sẽ qua thôi.
- Em biết anh đang nghĩ gì không?
- Anh đang nhớ ai đó.

Rồi cô ấy trở tay tôi và hỏi:

- Đây là bưu thiếp “ai đó” gửi cho anh à?

Là anh định gửi tặng người ta, nhưng lại nghĩ, có lẽ nên thôi. Gà Con, có khi nào em trở thành bạn gái anh không?

Gà Con trợn mắt, chạy mất.

Tôi cũng quá chén, gục lên bậu cửa sổ, thiếp đi. Tôi nghe thấy tiếng chân Gà Con nhè nhẹ đến gần, cô ấy đắp chăn cho tôi và nói:

- Em về đây, gần mười hai giờ rồi.

Tôi không muốn nói gì hết, đành vờ say ngủ.

- Thực lòng em rất thích anh, nhưng em biết anh không bao giờ thích em. Nếu em là bạn gái anh, sẽ có ngày anh rời xa em. Em là kẻ ngốc nghếch, em không hiểu thế giới của các anh, nên không cách nào bước vào được tim anh. Nhưng, hơn ai hết, em tin anh sẽ tốt dần lên, hơn trước kia rất nhiều, sẽ khiến em giật mình thảng thốt.

Gà Con đi rồi, tôi gượng ngồi dậy, không thấy tấm bưu thiếp kia đâu. Có lẽ Gà Con đã mang nó đi.

Tôi muốn gửi bưu thiếp cho “người đó”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thôi.

Bưu thiếp viết:

Tôi gặp em vào mùa thu. Nay mùa hạ đã sắp qua, có lẽ mười năm trước, em đang ở nơi này đợi tôi. Em là ánh trăng dập dềnh theo sóng nước thủy triều vỗ vào bờ cát. Em là chiếc thẻ đánh dấu sách để mặc gió thời gian cuốn đi. Em là tia sáng lung linh, róc rách trong khe suối. Tôi ước sao mùa thu tràn về trên khắp các đường ray, để biển báo trạm dừng sẽ ghi mãi rằng tháng Tám còn chưa hết. Trên chiếc tàu bốn mùa ấy, nếu em phải xuống trước, xin đừng đánh thức khi tôi vờ say giấc, hãy để tôi được ngủ yên cho đến trạm cuối cùng, và tự ru mình rằng, tôi không hề hay biết em đã bỏ đi.

Tôi ngẩng nhìn màn đêm tối đen ngoài cửa sổ, bóng cây lay động trong gió.

Nếu bạn nhớ nhung một người, bạn sẽ biến thành làn gió nhẹ, la đà đến bên người ấy. Dù người ấy không nhận ra, nhưng đó là tất cả sự cố gắng của bạn. Cuộc đời là vậy, mỗi người đều sẽ biến thành cơn gió mà họ thương nhớ.

Sau đó, tôi rời Nam Kinh. Trước khi đi, cả nhóm lại gom tiền đưa cho tôi, bảo đó là trả tiền thuê phòng. Nhưng có ai ở đâu mà thuê nữa. Quán Xuân nói:

- Cậu đi bao lâu, chúng tôi sẽ trả tiền thuê căn phòng này bấy lâu. Cậu hậu đậu lắm, thường xuyên đánh rơi đồ đạc, nhưng chúng tôi không muốn cậu đánh rơi cả chúng tôi.

Tôi lang thang khắp nơi, có lúc còn bắt xe đi Đạo Thành (*), giữa đường xe chết máy, phải cuốc bộ đến lúc mặt trời lặn mới đến được chỗ có nhà nghỉ. Đen đui thay lại không còn phòng trống, ông chủ nhà nghỉ đem cho tôi mảnh chăn bông. Tôi cuộn tròn trong chăn, nằm ngay trên lối đi, ngắm bầu trời ngàn sao lấp lánh.

Vừa nhắm được ngụm rượu cho ấm bụng thì Quán Xuân gọi đến. Chúng tôi chuyện phiếm rồi tình cờ nhắc đến Gà Con.

Quán Xuân kể, một hôm Gà Con đến quán rượu, dắt theo người chồng là cán bộ nhà nước mà gia đình mai mối cho cô ấy.

Tôi không biết cô ấy sống ra sao. Có lần, đang đêm, tôi nhận được điện thoại của Gà Con khi tôi đang ở hồ Lô Cô (**). Cô ấy khóc thổn thức trong điện thoại mà không nói gì cả, tôi cũng chỉ lẳng lặng lắng nghe tiếng khóc thương tâm của cô ấy.

Tôi biết vì sao. Có thể vì người chồng cán bộ nhà nước đối xử với cô ấy không tốt, cũng có thể vì cô ấy hơi quá chén.

Từ bữa đó, cô ấy không liên lạc với tôi nữa, dù tôi có chủ động gọi, cũng không ai nghe máy. Vài tháng sau, khi tôi gọi lại lần nữa, thì số điện thoại đó không còn tồn tại.

Hơn một năm sau, tôi trở lại Nam Kinh. Chủ nhà nói với tôi, căn phòng vẫn được nộp tiền thuê đều đặn, chìa khóa chưa thay, tôi cứ việc vào nhà.

Tôi đã đánh rơi rất nhiều thứ trong suốt hơn một năm đó, trừ chìa khóa căn phòng này.

Tôi về đến nhà, bụi bay mù mịt.

Tôi sắp xếp lại từng thứ, lau dọn từng thứ.

Tôi hí hục lôi hết quần áo trong tủ ra để giặt. Và rồi tôi tìm thấy chiếc cốc uống nước hình chó đốm nằm trong chiếc áo khoác lông vũ của tôi.

Tôi đã tìm mãi mà không tìm ra chiếc cốc của Gà Con.

Thì ra nó ở đây.

(*) Đạo Thành: một điểm du lịch hoang sơ, rất đẹp thuộc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

(**) Hồ Lô Cô nằm ở phía Tây Nam tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, là hồ nước ngọt sâu nhất nước này.

12. Chương 12: Nguyên Tố Cơ Bản.

Muốn biết một người đang nghĩ gì, thay vì tìm hiểu xem anh ta định làm gì, tốt hơn, hãy tìm hiểu xem anh ta định làm thế nào và bằng cách nào. Ham muốn của bạn quyết định cách đối thoại và hướng hành động của bạn.

Ham muốn chính là nguyên tố cơ bản.

Muốn biết một người đang nghĩ gì, thay vì tìm hiểu xem anh ta định làm gì, tốt hơn, hãy tìm hiểu xem anh ta định làm thế nào và bằng cách nào.

Chúng ta thường được nghe các cuộc đối thoại “ý ở ngoài lời” kiểu thế này. Có người mời cơm bạn. Ngồi vào bàn anh ta bắt đầu xem thực đơn, và bảo: Nhà hàng này chẳng có gì ngon. Khi ấy, bạn phải nhanh nhẹn giành quyền thực đơn từ tay anh ta, và bảo: Ăn tạm món gì đó vậy. Rồi bạn khéo léo gọi vài món giá cả mềm nhất.

Kể cả với những câu chào hỏi, kiểu như: Dạo này thế nào, nếu họ gọi cho bạn vào nửa đêm, hoặc đã lâu không gặp, mà nay bỗng hẹn gặp, chứng tỏ họ đang tìm người để dốc bầu tâm sự. Bởi vì, họ đang chờ bạn trả lời thế này: Tôi khỏe, còn cậu?

Muốn biết một người đang nghĩ gì, thay vì tìm hiểu xem anh ta định làm gì, tốt hơn, hãy tìm hiểu xem anh ta định làm thế nào và bằng cách nào.

Câu chuyện tình yêu vào năm thứ hai đại học của Vương Diệc Phàm, bạn cùng lớp đại học với tôi đã trở thành kỷ tích được lưu truyền rộng rãi.

Cậu ta yêu tha thiết cô em khóa dưới. Vốn mang danh “Vua trốn học”, vậy mà vì cô gái ấy, cậu ta sẵn sàng làm cái việc “táng tận lương tâm” là thức suốt đêm trong phòng tự học cùng nàng.

Tất nhiên, đã không có ít nam sinh viên vì tình yêu mà tu luyện được đến cảnh giới này. Vương Diệc Phàm “xưng hùng, xưng bá” một phương lại là nhờ chuyện khác.

Tôi vẫn nhớ như in, đêm Noel 24 tháng 12 năm 2001, Vương Diệc Phàm ngồi tỉ mỉ lau chiếc hộp đựng trang sức trong phòng ký túc xá. Trong hộp là chiếc nhẫn mà cậu ta bỏ ra hơn ba ngàn đồng để mua. Chiếc nhẫn là kết quả của bao tháng nhịn ăn, bao ngày làm gia sư. Với một người sống bằng bốn trăm đồng sinh hoạt phí hàng tháng như Vương Diệc Phàm, hẳn đã phải chịu đựng bao nhiêu gian khổ, cay đắng, nào nề mới tích góp được khoản tiền kia.

Tối hôm ấy, cậu ta nhảy chân sáo, chạy như bay đến chỗ hẹn yêu.

Mãi đến khi ký túc xá tắt đèn đi ngủ cậu ta mới mò về, mặt đỏ gay đỏ gắt. Cả phòng bấm bụng quyết không hỏi han, đứa nào đứa nấy vỗ gáy to như bò rống. Cậu ta ngả lưng xuống giường, trần trọc không yên, cuối cùng lên tiếng:

- Tiểu Tây bảo, đó là món quà quý giá nhất mà cô ấy nhận được.

- Tiên sư! Loại sinh viên nghèo kiết xác như tôi ngày đó cũng chỉ tặng cho bạn gái một chiếc cốc uống nước trị giá bốn mươi lăm đồng. Cậu ta đem tặng chiếc nhẫn hơn ba ngàn, không quý giá mà được à? Thế là chúng tôi bắt đầu ngày thật.

Sáng sớm hôm sau Vương Diệc Phàm chăm chỉ đến thư viện tự học khiến cả phòng không dám tin vào mắt mình.

Buổi trưa, cậu ta trở về với gương mặt tái mét, môi run run, bảo:

- Tôi không tìm thấy Tiểu Tây đâu cả.

Bạn cùng phòng trên:

- Ồi cha cha, không phải là đã mang theo món hời bỏ trốn rồi chứ?

Vương Diệc Phàm gọi điện thoại liên tục, và liên tục nhận được câu trả lời của bạn cùng phòng của Tiểu Tây rằng cô ấy không có ở ký túc xá.

Cuối cùng, tôi phải đóng giả làm giáo viên trong trường gọi điện đến hỏi, cô bạn cùng phòng kia mới tỏ ra hết sức kinh ngạc, đáp:

- Thưa thầy, lẽ nào thầy không biết Tiểu Tây đã đi du học?

Tôi thất kinh:

- Khi nào?

Cô kia đáp:

- Chuyển bay sáng nay ạ.

- Cô ấy có bạn trai kia mà?

Cô bạn kia cười giòn tan:

- Làm gì có ạ! Bao nhiêu người theo đuổi, cô ấy cảm thấy phiền phức, mới bay ra nước ngoài cho rảnh thân đây ạ!

Cả phòng im phăng phắc, ai nấy đều cố kìm nén nỗi phấn khích muốn nhảy điệu Lam-bát-đa.

Tất nhiên, chúng tôi không quên an ủi bạn mình. Ha ha ha, đồ dê tiện ấy luyến tiếc làm gì, ha ha ha. Chỉ tiếc hơn ba ngàn đồng thôi, ha ha ha.

Có phải Tiểu Tây mưu đồ kiểm soát chiếc nhẫn kia không?

Cô bảo đó là món quà quý giá nhất mà cô nhận được, trong câu nói ấy có bao nhiêu phần trăm thật lòng? Không ai biết.

Bởi vì, người cần trả lời với câu hỏi ấy là Vương Diệc Phàm, không phải tôi.

Sau này tốt nghiệp, chúng tôi làm việc khác thành phố, nhưng mỗi năm, tôi và Vương Diệc Phàm cũng uống với nhau được vài bữa rượu.

Đầu năm 2010, chúng tôi gặp lại nhau trong một quán bar ở Tân Nhai Khẩu, Nam Kinh.

Những thành tích huy hoàng của Vương Diệc Phàm trong suốt bốn năm sau khi ra trường khiến cho câu chuyện chiếc nhẫn trở nên vô cùng bé nhỏ, không đáng nhắc tới. Năm đó, đám bạn tôi vẫn lưu truyền câu nói rằng, Diệc Phàm là người duy nhất trong số chúng tôi trở thành người đàn ông vĩ đại đạt thành tích “một trăm đêm” (Ý là đã lên giường với một trăm cô gái). Mọi người còn lên kế hoạch, đề nghị cậu ta viết lại những trải nghiệm của mình trong suốt bốn năm ấy, chắc chắn sẽ “hot” không kém Tây Môn Khánh ngoại truyện.

Vương Diệc Phàm ngồi trước mặt tôi, miệng ngâm diều thuốc Ba số năm, lạnh lùng kể lại một đêm trong một trăm đêm khó quên của cậu ta.

Nhưng lần này không giống như những lần trước, cậu ta cứ định kể lại thôi.

Tôi cũng chẳng buồn gạn hỏi:

Vương Diệc Phàm ực liên mấy ngụm mới nói:

- Tôi muốn kể với cậu một chuyện.

Tôi nhìn cậu ta, đột nhiên tim đập rất nhanh.

Vương Diệc Phàm uống hết một chai, ánh mắt lấp lánh rồi cậu ta thở dài.

Cậu ta do dự mãi mới chịu kể.

Cậu ta quen một thiếu phụ trên chuyến tàu hỏa, cô ấy mua vé giường nằm tầng dưới, đối diện với dãy giường tầng của Diệc Phàm. Đó là một phụ nữ khí chất tao nhã, xinh đẹp yêu kiều. Tất nhiên, Diệc Phàm không kể chi tiết quá trình với tôi cậu ta tán tỉnh cô ấy thế nào vì nghe nói đó là “bí kíp giang hồ”, chỉ có thể truyền lại cho con cái, tuyệt đối không truyền cho bạn bè.

Tàu dừng ở bến Thiên Tân, cả hai không ai nói với ai câu nào nhưng đều lẳng lặng xuống tàu, và cùng nhau đi thuê nhà nghỉ.

Thiếu phụ đã say giấc, Vương Diệc Phàm mới chợt nhớ mình phải mua vé tàu đi tiếp, nhưng trên người chẳng còn bao nhiêu tiền. Vì thế, cậu ta đã đưa ra một quyết định gan dạ và không tưởng. Cậu ta mở bóp của thiếu phụ, định vay cô ấy một ít tiền lộ phí.

Và rồi cậu ta tìm thấy một tấm thẻ ngành không quân, cấp bậc Thiếu tá.

Vương Diệc Phàm sợ mất mặt, cuống cuống mặc quần áo và chuẩn thật lẹ.

Tôi nghe cậu ta kể mà lạnh cả sống lưng, những chuyện kiểu này mà liên hệ đến quân đội, tôi nghe mà có cảm giác ai đó sắp bị đem ra xử bắn!

Sau đó, Vương Diệc Phàm đã thay số điện thoại. Một tháng sau, vì quá tò mò, cậu ta mới lắp sim cũ vào, phát hiện mấy chục cuộc gọi nhỡ của người phụ nữ kia.

Tôi run như cầy sấy, bảo:

- Hãy quên tất cả đi, tuyệt đối không được dùng số điện thoại đó nữa.

Vương Diệc Phàm trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Ừ, nhưng tôi thấy trong người hình như có chút vấn đề.

Tôi lo lắng hỏi:

- Đừng mà, không lẽ...
- Tôi đi kiểm tra rồi, máu không có vấn đề gì cả.

Tôi thở phào:

- Thế thì có lẽ do tâm lý thôi.

Cậu ta gật đầu:

- Thôi bỏ đi, cậu đừng nói lại với ai đấy.

Tôi hứa. Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của cậu ta, tôi không kìm nổi lòng mới kể cho cậu ta nghe vài chuyện.

Tôi từng làm việc ở đài truyền hình và từng dẫn dắt sinh viên thực tập. Thực tập sinh lái ô tô đến cơ quan phải xuất trình thẻ ra vào ở cổng. Về lý thuyết, thực tập sinh rất khó làm được thẻ ra vào. Nhưng chưa đầy một tuần, chiếc thẻ đã xuất hiện ở cửa xe của thực tập sinh kia.

Hoặc anh ta là họ hàng của lãnh đạo đài truyền hình hoặc anh ta chơi rất thân với phòng Hành chính, dù là lý do gì thì cũng đều khiến tôi cảm thấy rất khó chịu.

Có lẽ vì nhận ra thái độ bất thường của tôi, cậu ta thì thầm vào tai tôi:

- Thầy Trương à, thầy có biết, xung quanh các đơn vị mà buộc phải xuất trình thẻ ra vào, thì ở cửa hàng photo gần nhất, người ta luôn có cách cấp cho thầy tấm thẻ đó không?

Tôi không hiểu, mới hỏi lại, thế là thế nào?

Cậu ta cười:

- Ha ha, chiếc thẻ đó em nhờ cửa hàng photo gần cơ quan sao chụp ra, hai mươi đồng một thẻ, ép plastic mất hai mươi đồng nữa.

Chết tiệt!

Nghe tôi kể hết chuyện Vương Diệc Phàm nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quặc, cậu ta bảo:

- Ý cậu, thẻ ngành của người phụ nữ kia là giả?

Tôi đẩy cốc rượu về phía cậu ta nói:

- Không hợp lý, nên rất có khả năng là thế.

Vương Diệc Phàm cứ lẩm bẩm:

- Giả à, làm giả à, hừ!

Ừ, chỉ là giả thôi.

Vì sao khi nói hay làm một việc gì đó người ta phải chủ động lựa chọn cách đối thoại, hướng hành động? Là vì người đó muốn thực hiện ham muốn của mình.

Có người hút thuốc, có người nốc rượu, có người phê thuốc phiện, có người mua sắm điên cuồng. Tên gọi chung của những người này là: những con nghiện.

Cơn nghiện được hình thành hoàn toàn do kích thích về mặt cảm quan.

Một số kích thích cảm quan bắt nguồn từ những hành động mang tính máy móc, đơn giản. Ví như việc bạn cắn hạt dưa liên tục không ngừng nghỉ, đâu phải vì hạt dưa thơm ngon. Nếu nó ngon thì bạn đã mua nhân của nó về chén cho đã từ lâu rồi. Thế nên người ta mới nói, hạt dưa phải cắn mới ngon, cái sự ngon này đến từ những động tác mang tính máy móc, lặp đi lặp lại.

Đây là biểu hiện tầng thấp của sự nghiện, xuất hiện là do đại não của bạn bị khống chế, trở thành công cụ phục vụ cho cơn nghiện.

Nghiện là một phản ứng khoa học. Bởi vì bất cứ bộ phận nào trên cơ thể chịu sự kích thích, nó đều được truyền đến đại não, đại não thu nhận chất dịch bài tiết từ phản ứng khoa học và lệ thuộc vào nó.

Nếu muốn tìm hiểu thấu đáo về một người, bạn nên tìm hiểu xem anh ta nghiện thứ gì.

Đồ ăn ngon cũng có thể gây nghiện. Nếu bạn thèm ăn, chứng tỏ bệnh nghiện ăn của bạn mới ở giai đoạn “muốn có cảm giác tràn đầy”. Ăn no giúp bù đắp và mang lại cho bạn cảm giác thành tựu vì rằng bạn đã thất bại liên tiếp trên đường công danh, sự nghiệp và cả ái tình. Tiếp theo là triệu chứng háu ăn, điều này có nghĩa là bệnh nghiện ăn của bạn đã ở vào giai đoạn truyền nhiễm và nó đang định hình tính cách của bạn. Cuối cùng là triệu chứng: sẵn sàng treo đầu lợi suôi, làm bất cứ việc gì, kể cả chết để có được một bữa ăn. Khi đó bệnh nghiện của bạn đã ở vào giai đoạn cuối, mực ruồng. Bởi nó đã trở thành nguyên tắc, tiêu chuẩn sống của bạn. Nó đã làm mực ruồng, đã phá nát đại não của bạn.

Nghiện chính là thèm muốn. Bất kể là nhu cầu được nạp đầy, hay bị truyền nhiễm, hay mực ruồng cũng đều là biểu hiện của sự thèm muốn.

Chơi game, mua giày cao gót, lướt mạng xã hội, thức khuya, trầm uất, du lịch, nói xấu, tám chuyện... đều là nghiện. Vậy bạn thèm muốn điều gì?

Khi cơn nghiện bước vào giai đoạn mực ruồng, bạn sẽ không thể tưởng tượng được hậu quả mà nó gây ra.

Ham muốn của bạn quyết định cách đối thoại và hướng hành động của bạn.

Chúng ta gọi nó là nguyên tố, vì bạn phải biết, nghệ thuật, triết học, tâm lý học, xã hội học chưa hẳn giúp con người đạt được mục đích thực sự. Để thỏa mãn ham muốn, con người phải nhờ đến toán học, hóa học.

Hóa học giúp sản sinh ham muốn, toán học giúp tính toán tỉ lệ thành công của cách thức thực hiện mà bạn lựa chọn.

Vì vậy, tôi kể câu chuyện chiếc thẻ ra vào không nhằm mục đích giải thích cho nguồn gốc của chiếc thẻ ngành kia.

Tôi vốn định, bằng một cách uyển chuyển, nhắc nhở Vương Diệc Phàm rằng: giả làm người khác chính là cơn nghiện của cậu. Cậu giả làm kẻ sát gái, giả làm kẻ dâm dăng, giả làm kẻ ăn chơi chác táng.

Ngày 24 tháng 4 năm 2010, Vương Diệc Phàm chết.

Cậu ta nằm viện mất hai tháng, không thuốc nào chữa được.

Thi thể cậu ta thật đáng sợ, một người có chiều cao một mét bảy mươi sáu vậy mà chỉ nặng chưa đến bốn mươi cân, răng tóc rụng sạch, phần rốn thối rữa, thậm chí có thể nhìn thấy cả nội tạng của cậu ta.

Bệnh viện và cảnh sát đều không tìm ra nguyên nhân cái chết.

Tiểu Tây đến dự tang lễ của cậu ta. Tôi đứng trong góc khuất, thấy cô ấy mím chặt môi, im lặng, nhưng nước mắt giàn giụa hai má. Ánh mắt cô ấy ngập nỗi tuyệt vọng và đau khổ.

Ngày 24 tháng 12 năm 2001, trời nắng đẹp.

Tôi đem nhẫn đến tặng Tiểu Tây.

Ngày mai cô ấy bay rồi, dù không được ở bên cô ấy, nhưng tôi vẫn nghĩ: Nếu bên cạnh cô ấy có thứ gì đó của tôi, thì từ nay về sau dù chúng tôi không thể gặp nhau, thì cô ấy vẫn nhớ đến tôi, mãi mãi.

Thực ra tôi từng tự hỏi, nếu quên được tôi, liệu cô ấy có hạnh phúc hơn không?

Đúng, tôi biết, cô ấy không yêu tôi. Tôi không nên khiến cô ấy có bất cứ điều gì lẩn tránh về tôi nữa.

Hãy nhớ đến tôi, hay là hãy quên tôi đi? Mọi người đều đi chơi Noel cả, chỉ còn mình tôi trong phòng, ngồi ôm chiếc nhẫn nước mắt cứ thế trào ra.

Tiểu Tây bảo tôi, Vương Diệc Phàm tôi không thể nhận món quà quý giá này.

Tôi bảo, mai này sẽ có người tốt với em hơn cả tôi, sẽ tặng em nhiều món quà quý giá hơn nữa. Tôi chỉ muốn, dù thế nào, tính đến thời điểm này, đây là món quà quý giá nhất mà em nhận được. Nếu tôi làm

được điều tốt nhất cho em ở một thời điểm nào đó trong cuộc đời em, thì đó chính là động lực khiến tôi có thể sống tiếp.

Tiểu Tây trầm ngâm một lát, nói: Vương Diệc Phàm đây là món quà quý giá nhất mà em nhận được.

Tôi khóc như mưa.

Tiểu Tây cũng khóc, cô ấy bảo: Vương Diệc Phàm, em sẽ không bao giờ quên anh. Dù em không yêu anh nhưng sẽ nhớ về anh mãi mãi.

Ngày 8 tháng 7 năm 2003, trời mưa bão.

Tôi ngồi uống rượu với Trương Gia Giai trong nhà ăn sinh viên.

Tôi không quên được Tiểu Tây.

Trương Gia Giai nói, hà tất phải yêu đơn phương một cảnh hoa? Phụ nữ có thiếu gì, cậu yêu một người một người khác là mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Cậu ta kéo tôi đến một hẻm nhỏ trong thành phố, mời tôi đi mát-xa.

Xong việc, tôi nhìn người phụ nữ mặc quần áo, đột nhiên bụng tôi chộn rộn, dạ dày lồng lên, suýt nữa tôi nôn tại trận.

Nhưng, bỗng nhiên tôi có được khoái cảm.

Sa đọa chính là sự cứu rỗi.

Ngày 24 tháng 12 năm 2004, tuyết rơi lác đác.

Trong vòng hơn một năm, tôi bịa ra không dưới mười câu chuyện.

Trong mỗi câu chuyện đều có một người phụ nữ bị tôi ve vãn, tán tỉnh, giở trò ong bướm. Mỗi lần giả bộ bất cần đời, lạnh lùng, vênh váo kể lại những chiến tích không có thật đó, chính là những lúc tôi cảm thấy thỏa mãn, sung sướng nhất.

Tôi vừa thỏa mãn vừa hoang mang sợ hãi.

Bởi vì, giờ đây tôi không cần phải vắt óc bịa chuyện nữa, tôi thấy trong đầu mình bắt đầu xuất hiện mọi tình huống lừa gạt và mọi chi tiết của những cuộc truy hoan.

Và tôi chỉ việc thuật lại những thứ có sẵn trong đầu mà thôi.

Ngày 25 tháng 12 năm 2004, tuyết rơi nhẹ.

Tôi vào trang cá nhân của Tiểu Tây trên mạng weibo, cô ấy chỉ viết có một câu: Nếu có người vì tôi mà biến thành kẻ xấu, tôi phải làm thế nào?

Tôi nghĩ, hẳn đám bạn đã kể với cô ấy về tình trạng của tôi lúc này. Thì ra, cách khiến cô ấy quan tâm đến tôi thật đơn giản, đó là để cô ấy phát hiện ra, tôi đang trượt dốc sa đọa.

Ngày 8 tháng 1 năm 2009, trời nắng.

Tôi đã sáng tác ra một trăm tám mươi chín người phụ nữ.

Tiểu Tây viết mười một dòng trạng thái liên quan đến tôi trên trang cá nhân, chiếm 6% tổng số các dòng trạng thái của cô ấy.

Tuy đã kết hôn và sinh con, nhưng tôi cảm nhận được, trong thâm sâu tâm hồn, cô ấy đang vô cùng đau khổ.

Còn tôi thì đang hủy hoại bản thân.

Tôi vào viện lần thứ bảy. Các bác sỹ không tìm ra nguyên nhân.

Ngày 1 tháng 11 năm 2009, trời nắng.

Tiểu Tây ly hôn. Cô ấy không nhận được quyền nuôi con, cô ấy rất đau khổ.

Tôi lấy hết can đảm, mượn một nickname lạ trên mạng, để lại lời nhắn trên trang cá nhân của cô ấy. Cô ấy bắt đầu nương tựa vào tôi.

Ngày 5 tháng 2 năm 2010, trời mưa.

Càng ngày tôi càng không thể kìm chế mong muốn đi tìm Tiểu Tây.

Tôi rất muốn nói với bạn tôi khát khao của mình, nhưng tôi đã kìm nén, để rồi sau đó tôi kể cậu ta nghe giấc mơ về nữ Thiếu tá Không quân.

Ngày 7 tháng 2 năm 2010.

Tôi quyết định đi tìm Tiểu Tây. Nhưng tôi không còn đủ sức để ngồi dậy, chỉ gõ chữ thôi cũng vô cùng khó khăn.

Có phải tôi sắp chết? Lẽ nào, tôi không thể tặng quà cho cô ấy.

Khi tôi gấp cuốn sổ nhật ký của Vương Diệc Phàm lại, một nỗi sợ hãi khủng khiếp xâm chiếm trái tim tôi.

Khi cơn nghiện bước vào giai đoạn mục ruỗng thì nỗi thèm khát giống như ngọn lửa nơi địa ngục, có thể thiêu đốt cả thể xác và linh hồn tôi.

Còn bạn thì sao?

Bạn nghiện thứ gì? Đã ở vào giai đoạn nào rồi? Muốn được nạp đầy, hay đã truyền nhiễm hay đã thối rữa?

Bạn đang phát phì ư? Bạn đang nổi cơn tam bành ư? Bạn đang mua hàng trên mạng ư? Bạn đang ngồi thần thờ ư? Bạn đang nguyên rửa ư? Bạn có cảm thấy lối sống hiện tại của mình là hiển nhiên phải như thế? Có khi nào bạn thấy bản thân mình trong các giấc mơ khác rất xa so với bạn của thực tại?

Tất cả giống như một mầm mống nhỏ bé, đâm chồi trong lòng bạn, bạn vỗ béo nó, tưới tắm cho nó, bạn chủ động bảo vệ nó. Và chỉ cần một viên thuốc kích thích, nó sẽ lớn thành cây đại thụ, cành lá xum xuê tươi tốt, quán chặt lấy đại não của bạn.

Phương thức và đường đi của bạn đã bị ham muốn của bạn khống chế ở mức độ nào rồi?

Tôi không biết gì về bạn, nhưng tôi hiểu rõ bản thân mình.

Mỗi năm, khi tôi đẩy ly rượu về phía Vương Diệc Phàm và cứ thấy ánh mắt cậu ta trôi về tận đâu đâu, ly rượu còn nguyên không suy chuyển, trong tôi lại dấy lên một tiếng vang.

Người phụ nữ mà tôi không cách nào có được, người ấy sẽ phải đau khổ suốt đời.

Những gã đàn ông muốn tranh giành phụ nữ của ta thì đều...phải...chết.

13. Chương 13: Chú Chó Nhỏ Và Cô Bướm Bướm.

Hình ảnh của chúng ta luôn lấp lánh trong những tháng năm tươi đẹp nhất.

Ngày trước, có một chú chó nhỏ sống đơn độc trong những xó xỉnh.

Đôi lúc khi nhìn thấy cô bướm bướm dập dờn bay qua, phần tâm hồn vẫn le lói sự sống của chú lại rung lên khe khẽ. Đường nét rực rỡ của đôi cánh bướm lọt vào tầm mắt của chú, nhưng chú chưa kịp tạc nó vào linh hồn của mình thì đôi cánh đã chấp chới bay đi.

Chú chó nhỏ nằm bò trong vũng bùn, trên đầu là những tán cây, những hạt mưa lạnh buốt trút xuống người chú, tựa những trận đòn roi tệt bạc. Chú chỉ biết lặng lẽ liếm láp vết thương của mình, đợi khi trời nắng thì nấp vào hàng, rồi thò đầu ra ngoài, chào hỏi người qua kẻ lại. Ai nấy đều cười ngất, chê chú sao bẩn thế.

Bướm bướm đậu trên đỉnh đầu chú và nói:

- Chơi đùa với tôi nào!

Chú chó nhỏ ngẩn ngơ một lúc mới nhìn thấy bướm bướm và đáp:

- Tôi không biết bay.

- Không hề gì, không hề gì. Tôi sẽ tập bay với cậu. Thử nhé?

Chó nhỏ hô lớn:

- Hai ba!

Nhưng chú chỉ nhảy lên được vài tấc là lại rơi đánh cái “ụcch” xuống đất, và gãy liền mấy cái xương.

Đám chó hoang kéo đàn kéo đống chạy qua, hô hoán:

- Tìm xương đi, tìm xương đi, chậm chân là mất ăn đấy.

Chó nhỏ thận trọng nói với bướm bướm:

- Tôi đi tìm ít xương đây, chết đói chẳng tốt đẹp gì đâu!

Bướm bướm bảo:

- Ủ, cậu chạy nhanh lên, tìm được cái nào tôi giúp cậu khâu cái đó về đây, như thế cậu sẽ thu hoạch được nhiều hơn người khác.

Chó nhỏ gật đầu chắc nịch lê cái chân què chạy đi nhặt xương. Cơn đau xông lên tận óc, nhưng chú ta rất vui, vừa chạy vừa hát vang.

Chạy được một lúc thì trời nổi giông bão, sấm chớp ùng oàng. Chú chó nhỏ nghĩ bụng: Thật đáng sợ, chưa biết chừng chẳng được miếng xương nào mà mình đã bỏ xác chốn đồng không mông quạnh này.

Bướm bướm vẫn rập rờn bay bên tai chó nhỏ, nói:

- Cố lên, cố lên chúng ta đi kiếm xương.

Chó nhỏ vừa đau, vừa buồn, nhưng vẫn gượng cười bảo:

- Ủ, từ nay về sau chúng ta sẽ cùng nhau đi kiếm xương.

Chạy thêm lúc nữa thì chó nhỏ bị sa hố, nước mưa tràn xuống, loáng một cái đã ngập đến cổ.

Chó nhỏ không kịp khóc, chú gắng gượng ngẩng đầu nhìn bướm bướm, sau đó lấy đà, dốc sức nhảy lên.

Chú nhảy mãi, nhảy mãi, nhưng không bay lên được, không thoát được miệng hố. Chú sợ bướm bướm lo lắng vừa cười vừa gọi lớn:

- Tôi sắp ra được rồi, sắp thoát rồi!

Vì chú chó nhỏ cứ nhảy điên cuồng, không ngừng nghỉ một giây phút nào, nên giọng nói của chú nghe rất buồn cười.

Bướm bướm thu đôi cánh lại, đậu bên miệng hố. Nó chăm chú nhìn chú chó xấu xí, một lúc sau, nó bảo:

- Liệu từ nay về sau chúng ta còn có thể đi kiếm những mẩu xương cùng nhau nữa không?

Chó nhỏ gật đầu lia lịa, nó trề môi cười, những giọt nước mắt chảy ra từ con tim nó, từ miền ký ức sâu thẳm của nó, từ những năm tháng, nơi chốn vui vẻ nhất của nó. Kết quả, ngay cả nụ cười của nó cũng được vị mặn mòi.

Bướm bướm cắn tai chó nhỏ, đập cánh chơi với, ra sức kéo.

Mưa vẫn không ngừng rơi, đôi cánh của bướm bướm đã ướt sũng.

Chó nhỏ nhìn mà xót xa, nó lấy đà nhảy phốc lên một cái, móng vuốt bám chặt miệng hố.

Chó nhỏ vụng về nói:

- Chúng ta đi kiếm xương nào, kiếm xương nào!

Bướm bướm buong thông.

Sắc màu của thế giới này lần lượt biến mất.

Bướm bướm nói:

- Đôi cánh của tôi đã gãy nát từ lâu, chỉ cần cứu được cậu, dù có gãy nát thêm một lần nữa cũng không sao.

Chó nhỏ nói:

- Đi kiếm xương đi, kiếm xương đi!

Thực ra nó đang nghĩ, không có xương ăn cũng không sao, nó tuyệt đối không thể để đôi cánh của bướm bướm bị gãy nát.

Bướm bướm nó:

Rồi đây cậu sẽ có rất nhiều xương để ăn. Đến lúc đó, cậu sẽ không còn là chú chó nhỏ nữa. Tôi ước mình có thể thấy được ngày đó.

Chó nhỏ nói:

Đi kiếm xương đi, kiếm xương đi!

Thực ra chú đang nghĩ: Cùng nhau đi kiếm xương đi. Và trong câu nói ấy, nó không quan tâm đến bổ ngữ, nó chỉ quan tâm đến trạng ngữ.

Tôi không thích những mẫu xương, tôi muốn ta được “cùng nhau”.

Cơn mưa lớn vẫn sầm sập trút nước.

Bướm bướm thành linh vỡ cánh, lượn mấy vòng rồi bay đi mất.

Giây phút quyết định ra đi, nước mắt nó rớt xuống.

Giữa màn mưa trắng xóa, chó nhỏ vẫn nhận ra, thật rõ ràng, giọt nào là giọt nước mắt của bướm bướm.

Giọt nước mắt ấy rớt xuống chiếc xương bị gãy của chú, tí tách tí tách, nóng giãy, xót buốt.

Chó nhỏ không nói không rằng, cuối cùng nó cũng bò lên được miệng hố. Nó không buồn rửa sạch nước mưa bám trên người, mà lẳng lặng lết về chỗ cũ.

Nơi ấy không còn bướm bướm.

Chó nhỏ vẫn không biết bay.

Nó không muốn rửa sạch nước trên người, bởi vì lẫn trong đó là nước mắt của bướm bướm.

Toàn thân nó lạnh buốt, nhưng nó chẳng hề nhúc nhích.

Nó thầm nghĩ, bướm bướm ơi, tôi nhớ bạn, muốn cùng bạn đi kiếm xương, dù có kiếm được khúc xương nào hay không, chúng ta vẫn luôn bên nhau.

Không có bướm bướm, nó chỉ có một giọt nước mắt của nàng.

Chúng ta không thể xóa đi ký ức, chỉ có thể lưu trữ ký ức. Năm tháng đưa ta đến chơi một ván bài và ta đặt cược chính bản thân mình.

Em muốn bùng cháy, tôi nguyện bùng cháy cùng em. Em muốn tắt lịm, tôi nguyện cùng em nương náu chốn không ai. Em chào đời, tôi nguyện cùng em bước ra cõi người. Em trầm tư, tôi nguyện ngồi yên bên em. Em vui cười, tôi nguyện cùng em thét gào hoan hỉ. Em già nua, tôi nguyện cùng em tóc bạc da mồi. Em trốn chạy, tôi nguyện cùng em ẩn vào bóng đêm. Em bỏ đi, tôi chỉ biết lẻ loi chờ đợi.

Chẳng có cơ hội để nói lời tạm biệt với em, rồi đây sẽ không còn được gặp em nữa. Ta thấy mình bị thương hơn bất cứ niềm hạnh phúc nào, thấy xa xôi hơn bất cứ cuộc gặp gỡ nào, thấy yếu đuối hơn bất cứ gắng gỏi, kiên cường nào, thấy tịch lặng hơn bất cứ sự ra đi nào.

Rồi cũng đến ngày ta phải mang theo hành trang trên vai và lên thuyền. Không phải con tàu khổng lồ, mà chỉ là chiếc thuyền độc mộc nhỏ bé. Ta sẽ gắng sức kéo cao cánh buồm mỏng manh, cầu mong em có thể nhìn thấy, dù chỉ một chấm trắng vời vợi. Biết đâu ở chốn sâu thẳm, hoang hoải nào đó trong vũ trụ, em sẽ tình cờ nhìn thấy.

Nếu vậy, hãy cho ta được biết, em đã an toàn dừng chân nơi miền đất mới, đang vui cười hân hoan, và chúng ta sẽ chẳng còn biết đến phiên muộn là gì nữa.

14. Chương 14: Chẳng Qua Là Thế.

Phụ bạc ai, yêu thương ai, hi sinh ai, hạnh phúc trăm đường vạn lối, nước mắt nụ cười đan cài, hòa trộn, thời gian trôi đi, những món nợ không còn ai nhớ nữa.

Tôi có hai người bạn thời cấp ba, bạn nam tên là La Cách, bạn nữ tên Mạc Phi (*). Họ bắt đầu yêu nhau năm lớp 12, sau đó mỗi người học một trường đại học ở hai thành phố khác nhau.

(*) Trong tiếng Trung Quốc, tên gọi Mạc Phi đồng âm với từ mang nghĩa “chẳng qua”, đây là một cách chơi chữ “đồng âm khác nghĩa” của tác giả.

Chưa hết học kỳ một năm thứ nhất họ đã “giải tán”.

Ngày đó, Mạc Phi chờ La Cách ở bến tàu, nhưng cô ấy chỉ chờ được một mẫu tin nhắn: Tôi không đến đâu, chúng ta chia tay đi!

Năm ngoái, Mạc Phi đến Nam Kinh, chúng tôi ngồi uống trà với nhau. Trước đó đã gọi điện hẹn gặp La Cách lúc ba giờ chiều.

Tôi gặp lại La Cách trong công viên, cậu ta đang hút thuốc, đầu lọc ngấp dưới chân.

Vợ chồng La Cách cãi lộn rồi quyết định ly hôn. Hai người hẹn nhau ra công viên nói chuyện. Lúc bỏ đi, cô vợ đem theo cả xe và ví tiền của cậu ta, không một xu dính túi, cậu ta không về nhà được.

Chúng tôi bắt taxi đưa cậu ta về, nhưng làm thế nào cũng không mở được cửa.

Hàng xóm nói, cậu ta vừa ra khỏi nhà thì bà mẹ vợ đã gọi thợ khóa đến thay khóa mới.

Thì ra đã trúng kế “điệu hổ ly sơn”.

Tối hôm đó, chúng tôi đi uống rượu. La Cách bật khóc, bảo tất cả là lỗi của cậu ta, đang yên đang lành lại đi cặp bồ. Nhưng vợ cậu ta cũng không vừa, phát hiện chồng bồ bịch liền nghe lén di động của chồng. Có hôm đang đêm giật mình tỉnh giấc, cậu ta thấy vợ mình cầm con dao thái thịt ngồi ở đầu giường, trừng mắt nhìn chồng.

Chúng tôi nghe chuyện mà không biết phải nói gì, lòng thằm hoảng hốt.

Khoảng mười giờ, vợ cậu ta gọi đến, bảo ly dị thì ly dị, tài sản trong nhà tổng cộng có hai căn hộ, một lớn một bé, một ô tô, sổ tiết kiệm hai trăm ngàn. Căn hộ lớn để lại cho La Cách, còn tất cả tài sản khác sẽ thuộc về cô ấy.

La Cách kể lại cho chúng tôi nội dung cuộc điện thoại. Mạc Phi bảo, nếu là cô ấy, thì trước khi trả lại căn hộ, sẽ cho một mẻ lửa đốt sạch, không thì chí ít cũng đập nát tất cả đồ đạc trong nhà, muốn trả cũng chỉ trả cho cái xác nhà.

La Cách lúc này đã biêng biêng, nghe thế đập bàn đứng dậy bảo theo những gì cậu ta hiểu về vợ mình, chắc chắn cô ta sẽ làm như vậy. Thế là cậu ta nài ép chúng tôi đến căn hộ nhỏ của cậu ta, bảo đằng nào ngày mai cũng phải trả lại cho vợ, thế thì đêm nay sẽ đập nát mọi thứ cho hả lòng hả dạ. Nhưng về đến nhà La Cách không nở ra tay. Căn hộ này lưu giữ bao nhiêu kỷ niệm của vợ chồng họ. Họ chỉ tiêu dè sẻn, tiết kiệm

từng đồng từng hào, cha mẹ giúp họ trả tiền đặt cọc, còn họ phải cắn răng, nai lưng làm việc trả nợ ngân hàng. La Cách cầm búa trên tay nhưng không sao bỏ xuống được. Cậu ta ôm đầu bật khóc.

Mạc Phi mượn rượu hỏi La Cách, năm xưa vì sao đòi chia tay cô ấy. La Cách im lặng một lúc mới đáp, vì khi đó chúng ta không yêu nhau, cái đó không gọi là tình yêu, sau này tôi đã gặp và yêu vợ tôi bây giờ.

Mạc Phi lại hỏi, sao cậu không thử làm lành và bắt đầu lại với vợ? La Cách buồn bã nói, vì cô gái kia đã có bầu bốn tháng. Cậu ta thở dài thườn thượt, than thở, vì sao mãi đến lúc tan nát hết cả, tôi mới biết người mình yêu là ai? Nhưng quá muộn rồi.

Hôm sau, Mạc Phi rời Nam Kinh, tôi cùng La Cách đến gặp để giao chìa khóa cho vợ cậu ta.

Cả hai chúng tôi đều rất dỗi hờn, lo lắng khi mở cửa. Kết quả, căn hộ được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ đầu ra đầy, không có vẻ gì của một vụ phá hoại. Trên bàn có một chiếc hộp bọc da, bên trong là hơn bốn mươi lá thư tình mà La Cách viết cho vợ mình bắt đầu từ năm thứ hai đại học.

Vợ cậu ta gọi điện đến khóc nức lên:

- Em biết cô ấy có thai rồi. Nếu anh không thể chịu trách nhiệm với tình yêu của mình thì chí ít cũng nên chịu trách nhiệm với đứa trẻ vô tội ấy. Em không hận anh đâu. Anh đi đi.

La cách không nói lời nào nước mắt đầm đìa.

Trong đầu tôi chợt vang lên câu La Cách lẩm bẩm lúc say, lúc cậu ta cầm chiếc búa nhưng không sao bỏ xuống căn hộ của mình: Cô gái kia có bầu bốn tháng, vì sao mãi đến lúc tan nát hết cả, tôi mới biết người mình yêu là ai? Nhưng muộn quá rồi.

Nhận được thiệp mời đám cưới của Mạc Phi tôi mới nhớ ra chuyện này. Nghe nói sau khi tái hôn, vợ cũ của La Cách đã sang Canada định cư. Còn cậu ta thì vừa tậu một chiếc xe mới, một chiếc BMW bảy chỗ, và dự định sẽ đưa cả bố mẹ và vợ con du lịch.

Phụ bạc ai, yêu thương ai, hi sinh ai, hạnh phúc trăm đường vạn lối, nước mắt nụ cười đan cài, hòa trộn, thời gian trôi đi, những món nợ không còn ai nhớ nữa.

Tìm kiếm với từ khoá: 18.11.2015, 12:10HuyennpLớp phó văn thể mỹNgày tham gia: 27.11.2013, 14:17

Bài viết: 136

Được thanks: 108 lần

Điểm: 4.13

Re: [Hiện đại] Ngang qua thế giới của em - Trương Gia Giai - Điểm: 114.Ý nghĩa của du lịch.

Du lịch, với những món ăn độc đáo và cảnh đẹp thiên nhiên không phải là cuộc chạy trốn, sự tránh né, sự gặt hái, hay sự đánh dấu thành tích, mà là những không gian bất ngờ, những cảnh đẹp vượt ngoài sức tưởng tượng, khiến bạn thay đổi thế giới quan, thay đổi bản thân và nhận ra điều gì mới thật sự quan trọng và có ý nghĩa đối với bạn.

Tôi có người bạn cùng đi du lịch Philippines. Chỉ sau ba ngày cậu ta trở nên rất thân thiết với anh chàng dân bản địa chuyên nướng đồ ngoài bãi biển. Tiếng Anh của cả hai đều thậm tệ, vậy mà chỉ với vốn liếng không quá bốn trăm từ, ngày nào họ cũng trò chuyện hết sức sôi nổi và vui vẻ.

Cậu bạn tôi hỏi anh chàng bản địa: Why are you so black? (Sao anh đen thế?)

Anh chàng bản địa: Why? (Tại sao nào?).

Cậu ta bảo: Because the sun [bad word] you every day, mie hahaha...(Bởi vì ngày nào cậu cũng bị mặt trời hăm hiếp).

Anh chàng người bản địa ném than hồng vào đống quần cậu bạn tôi.

Tôi phải giới thiệu chi tiết về cậu bạn tôi, vì tiếp theo đây các bạn sẽ phải làm quen với những mẫu đối thoại bằng tiếng Anh mà cậu ta sinh dưng.

Cậu ta không cao nên chúng tôi thường gọi là Em Bi. Vợ cậu ta thấy cái tên này nghe rất quê kệch, phải tìm cách “Tây hóa” lên một chút, liền cho thêm hậu tố vào, thế là tên cậu ta trở nên cực kỳ “đẳng cấp”: Em Bi Five (I’m be fine) nghe như tên của một thương hiệu điện thoại di động thông minh chỉ dành cho giới thượng lưu ấy.

Trên chuyến bay quốc tế, có chú nhóc người nước ngoài ngồi ghế bên cứ khóc suốt. Người mẹ tóc vàng làm cách nào cũng không dỗ được con trai. Thế là Em Bi Five đón lấy cậu bé, bắt đầu hát ru:

- Cry...cry...cry...Die! (Cứ khóc hoài khóc hoài sẽ đứt hơi mà chết!).

Người mẹ tóc vàng thất kinh, đánh rơi cả bình sữa.

Máy bay hạ cánh, trong lúc chờ nhân viên kiểm soát cốp dấu thông hành lên visa, Em Bi Five tranh thủ hỏi mấy người xếp hàng phía sau:

- Do you know we can xập xình xập xình? (Nghĩa là: Anh chị có biết đi đâu để kiếm chỗ có nhạc xập xình xập xình không? Ý là quán bar).

Mọi người đoán là gã này hâm rồi, mặc kệ hân.

Thấy cô gái người Philippines chớp chớp mắt, cậu ta lại hỏi:

- You look do not know xập xình xập xình. Haizz. Do you know...know where cánh gà ngon? Cánh gà ấy? Chicken fly, phạch phạch phạch, like hands phạch phạch phạch ...(Trông cô có vẻ không biết chỗ xập xình xập xình ở đâu. Thế cô có biết chỗ nào có cánh gà ngon không? Giống như cánh tay, đập cánh phạch phạch ấy).

Cô gái người Philippines vẫn cứ chớp chớp mắt không nói câu gì.

Cậu ta cảm thấy nhạt nhẽo, liền rút ra trong túi đồng mười peso, ném lên quầy kiểm soát.

- Surprise! (Ngạc nhiên chưa!)

Ngạc nhiên cái đầu ông ấy! Ông có biết làm như thế sẽ bị đem ra xử bắn không hả?

Lúc trên thuyền cậu ta thì thà thì thut hỏi người giỏi tiếng Anh nhất trong số chúng tôi, làm cách nào để được chào đón nồng nhiệt ở Philippines? Người bạn kia ngấm ngợm một lát bảo, cậu nhất định phải học câu này: Keep the change (Không cần thối lại tiền thừa).

Em Bi Five như vớ được của báu, yên tâm thả mình vào giấc ngủ.

Lúc xuống thuyền, cậu ta ưng một chiếc mũ, người bán hàng hét giá 55 peso, cậu ta ra sức mặc cả xuống còn 45 peso. Tiếp theo cậu ta rút trong túi ra hai tờ 20 peso và một đồng 5 peso, tổng cộng là 45 peso, đưa cho người bán hàng, và cất giọng trang trọng: I love you, so, keep the change (Tôi rất mến cô vì vậy không cần thối lại đâu). BỐ KHỈ!

Đồ khốn, keep cái đầu ông change ấy! Tổng cộng vừa đúng 45 peso, ông nội ơi! You love her thì phải đưa cho her 100 peso chứ.

Buổi tối, chúng tôi dạo trên bãi biển cát trắng, cậu ta bắt đầu giở trò tán tỉnh các cô gái.

Mục tiêu của cậu ta là một cô gái phương Tây.

Cô gái Tây hỏi cậu ta:

- Where are you from? (Anh từ đâu đến?).

Cậu ta tươi cười đắc chí, trở tay về phía biển và đáp:

- Go, ahead and turn left. (Cứ đi thẳng về phía trước rồi rẽ trái).

Cô gái Tây trợn mắt:

- Go to hell! (Anh đi chết đi).

Cậu ta hoa chân múa tay, nhảy nhót hát hò ầm ĩ, vui vẻ hết cỡ.

Tôi tóm lấy cậu ta hỏi lớn:

- Có chuyện gì thế?

Cậu ta đắc chí bảo, cô gái Tây vừa bảo tôi: Go to high (Đi vui về nào). Tôi cố gắng kìm chế không cho cậu ta một cái bạt tai.

Em Bi Five quen anh bạn thổ dân như thế này:

Chúng tôi đi dạo loăng quăng trên bến cảng, tình cờ gặp một hàng đồ nướng BBQ, chủ quán để mình trần cơ bắp cuộn cuộn.

Em Bi Five có vẻ rất thích thú, mới hỏi mọi người:

- Cường tráng nói thế nào?

Tôi bảo:

- Chắc là strong.

Cậu ta lao tới, nói với ông chủ quán:

- You are so s...s...s...(Anh thật là...).

Tất cả chúng tôi đều vô cùng hồi hộp.

Cuối cùng cậu ta cũng nhớ ra, sung sướng hét to:

- Stupid! (Ngu xuẩn).

Chúng tôi muốn té ngã.

Cậu ta lại còn giơ cánh tay của mình lên, kiêu hãnh nói:

- Me too!

Lần này thì đến lượt chủ quán muốn té ngã.

Lịch trình của ngày hôm sau là ra biển chơi.

Mọi người quyết định chơi trò lướt thuyền chuối, mỗi người 1.000 peso, sau đó sẽ chơi đua xe trên bãi biển, mỗi người 2.000 peso. Chúng tôi muốn mặc cả với người cung cấp dịch vụ, khuyến mại cho chúng tôi chuyển đi du thuyền ngắm cảnh biển trị giá 500 peso.

Dự tính là vậy, nhưng dùng tiếng Anh thương lượng với họ quả không dễ dàng gì. Đến lúc này Em Bi Five xung phong nhận nhiệm vụ cao cả đó.

Cậu ta cầm tiền của cả bọn đi đàm phán, chỉ mười giây sau đã thấy quay lại.

Cậu ta đắc chí bảo, chỉ nói một câu là xong.

Chúng tôi vô cùng kinh ngạc, chỉ một câu thì làm sao mặc cả được. Cậu ta bảo:

- Keep the change.

Keep cái đầu ông ấy, đồ chết bầm!

Ngày thứ ba, người ta dựng sân khấu trên bãi biển, nghe nói có danh ca nào đó của Philippines đến hát. Khán giả nườm nượp kéo về, chúng tôi cũng hào hứng đi góp vui.

Danh ca đưa tay lên, tiếng hò reo rền vang như sấm dậy, danh ca hạ tay xuống, không gian bỗng chốc thình lạng như tờ.

Danh ca đưa mắt nhìn xuống khán đài. Dù không biết anh ta, Em Bi Five vẫn cổ vũ điên cuồng. Danh ca trở cậu ta và hỏi lớn:

- Who are you? (Bạn là ai?).

Em Bi Five đáp lớn:

- You are so ...s...s...s...

Bọn chúng tôi ai nấy mặt đều biến sắc, muốn lao tới bịt miệng cậu ta, nhưng đã quá muộn. Em Bi Five gào lên lần nữa:

- You are stupid!!! (Anh thật đần độn).

Chúng tôi vội vàng rút lui, lảng lạng chuồn khỏi đám đông lúc này đang im phăng phắc.

Sau lưng chúng tôi, Em Bi Five hưng phấn tột độ, tiếp tục gào thét:

- I'm happy! Go to hell! (Tôi vui quá! Anh đi chết đi!).

Đám đông Philippines vây cậu ta lại.

Ngày rời Philippines, Em Bi Five đột nhiên bảo, nếu muốn chu du thế giới chúng ta phải học lấy ít vốn liếng tiếng Anh.

Tôi trầm nghĩ, đồ chết bầm, vốn của cậu không phải ít mà là quá ít.

Em Bi Five nói, dù tiếng Anh của tôi rất tệ, nhưng tôi vẫn tận dụng triệt để mọi cơ hội để được đi đây đi đó. Bởi vì tôi không muốn tiếp tục cuộc sống buồn chán trước kia nữa.

Em Bi Five nói, các món ăn độc đáo và cảnh đẹp thiên nhiên có thể giúp bạn đẩy lùi mọi nỗi ưu phiền, đau khổ và hoang mang. Chính cậu đã nói với tôi điều này. Tôi gật đầu.

Em Bi Five hào hứng nói, tôi nghĩ thông rồi, du lịch, với những món ăn độc đáo và cảnh đẹp thiên nhiên không phải là cuộc chạy trốn, sự né tránh, sự gặt hái, hay đánh dấu thành tích, mà là những không gian bất ngờ, những cảnh đẹp vượt ngoài sức tưởng tượng, khiến bạn thay đổi thế giới quan, thay đổi bản thân, và nhận ra điều gì mới thật sự quan trọng và có ý nghĩa nhất đối với bạn.

Cho dù vài ngày nữa chúng ta sẽ phải trở về, phải đi làm, phải cãi lộn, phải mệt mỏi, phiền muộn, nhưng chúng ta đã có cái nhìn mới về thế giới. Có thể điều đó không giúp thay đổi được gì, nhưng chí ít, nếu cuộc đời là một cuốn sách, thì cuốn sách về cuộc đời tôi đã có thêm nhiều trang rực rỡ hơn của bạn.

Đó chính là ý nghĩa của du lịch.

15. Chương 15: Mỉm Cười Nắm Tay Nhau Vượt Thoát.

Ai trong chúng ta cũng từng trải qua những chuyện thế này. Đi trên con đường lạ ở nơi quen thuộc; nghe ai đó dốc bầu tâm sự trên đỉnh núi; ngắm nhìn xương cốt dưới đáy biển; thức suốt đêm trên sofa và nghĩ về tương lai. Đó là những thước phim cảm mà chỉ có Thượng Đế mới làm được phụ đề cho bạn.

Những người bạn, họ không thể xem hết thước phim cùng bạn, nhưng họ sẽ chờ bạn ngoài cửa, để được cười ngây dại và cùng nhau tìm đến vùng trời mới.

Tôi có một cậu bạn, nhà giàu nứt đổ đổ vách. Nếu túm hai chân cậu ta dốc ngược lên, chắc chắn vàng bạc, châu báu sẽ rơi lêng xêng xuống đầy đất.

Những khi túng quẫn, tôi thường tìm cách đến chỗ cậu ta “đào mỏ”. Biết cậu ta không uống được rượu, tôi liền xúi giục cậu ta đến quán rượu, sau đó thi đấu, ai uống thua một chai thì phải đưa cho người kia một trăm đồng. Thời gian đầu, lần nào tôi cũng kiếm được vài ba trăm, nhưng đó thực sự là những đồng tiền “xương máu”, kiếm được những đồng tiền ấy còn khó hơn cả bán mình. Lần nào thi thố xong, sáng hôm sau tôi cũng hoa mắt chóng mặt, không sao gượng dậy nổi.

Tôi trần trọc mãi trên giường, trời vừa sáng lập tức phi như bay đến công ty cậu ta, bảo:

- Này, chúng ta đổi món nhé, giờ sẽ thi viết câu đối, ai đối không được thì phải trả người kia một trăm đồng.

Bạn tôi thiếu chút nữa thì bóp nát cái cốc uống trà của cậu ta. Cậu ta tức giận mắng:

- Cậu đề tiện một cách thật lộ liễu!

Tối hôm đó, cậu ta đeo một ba lô đầy chặt quần áo chưa giặt đến nhà tôi bảo ở nhờ vài ngày. Tôi lục tung tủ bếp cũng chỉ còn một túi gạo, mới bỏ ra nấu một cháo. Cậu ta chặc lưỡi khen:

- Ngon quá!

Tôi nãy ra kể sách mới, bảo:

- Này, chúng ta đổi trò nhé, ai ra khỏi nhà trước người đó sẽ mất một nghìn đồng.

Cậu ta hả hê, cuộn tròn người trên sofa biểu thị đồng ý.

Hôm sau, chúng tôi thức giấc, xem ti vi và ăn cháo. Ngày thứ ba, chúng tôi thức giấc, xem ti vi và ăn cháo.

Ngày thứ tư, chúng tôi thức giấc, xem ti vi và ăn cháo. Tôi run run hỏi:

- Này, cậu không đến công ty quản lý việc kinh doanh à?

Ngày thứ năm, chúng tôi thức giấc, xem ti vi và ăn cháo. Mắt bạn tôi vẫn tia máu. Cậu ta dùng dằng mãi ngoài cửa. Rồi đột nhiên, cậu ta lao đến trước mặt tôi, gào lên thảm thiết:

- Ông đây là quý tử con nhà giàu đấy! Ông không thèm ăn cháo! Nhà ông có năm, sáu cái trung tâm thương mại, bảy tám nhà máy. Tội tình gì ông phải ở đây ăn cháo kia chứ?! Mau trả lời ông đi!!! Kẻ nào bắt ông ăn cháo, ông sẽ cắn cho bằng chết! A a a a. Ông muốn ăn chân giò.

Đang đêm, tôi tỉnh giấc vì đói quá, bỗng nghe thấy tiếng động trong bếp. Tôi lần mò vào đến nơi thì thấy cậu bạn tôi đang chiên món gì đó. Có khoảng ba, bốn miếng lạp xưởng nổi lềnh bềnh trong chảo dầu lông bông.

Tôi hỏi:

- Ở đâu ra thế?

Môi cậu ta va vào nhau lập bập:

- Nhặt được nửa cái dưới gầm bàn uống nước.

Tôi bảo:

- Chia tôi một miếng.

Cậu ta ném thìa chiên, vừa khóc vừa bảo:

- Cậu không được như vậy! Tôi có làm gì cậu đâu. Đến nước này mà cậu vẫn còn đòi cướp lạp xưởng của tôi à?

Tôi ngẩn ngơ bảo:

- Cháy rồi kìa.

Ngày thứ sáu, chúng tôi chỉ có ngủ, ngủ và ngủ. Bạn tôi lồm cồm bò dậy rồi vào phòng đọc sách, lên mạng giải trí. Tôi nghe “tìng tìng” báo hiệu cậu ta vừa đăng nhập phần mềm chat QQ, lập tức cửa phòng ngủ bị đóng lại, lẳng lặng mở laptop, đăng ký tài khoản người sử dụng mới, tìm kiếm ảnh mỹ nữ và nhấn gửi liên tục cho cậu ta tin nhắn kết bạn: Anh chàng đẹp trai ơi, kết bạn với em đi!

Lão Triệu (tên cậu bạn tôi): Cô là?

Tôi: Em là thiếu phụ độc thân, cô đơn, đang đi tìm mối tình đầu.

Lão Triệu: Đã là thiếu phụ sao còn phải tìm kiếm tình đầu?

Tôi: Thiếu phụ thì không được có tình đầu sao?

Vài phút sau, Lão Triệu bảo: Trang tìm kiếm cho biết, định nghĩa “thiếu phụ” chỉ những cô gái trẻ đã kết hôn.

Tôi: Anh suy nghĩ nhiều thế làm gì, em có vôi tiền của anh đâu.

Lão Triệu: ... Sao cô biết tôi có tiền?

Tôi: ...Nói gì mà nói lảm thế, có đi uống rượu không thì bảo, thác loạn nào.

Sau đó tôi gửi một bức hình khỏa thân cho cậu ta.

Sau đó, tôi nghe trong phòng đọc sách “rầm” một tiếng, Lão Triệu ngã bổ chửng. Rồi cậu ta lao như tên bắn ra ngoài, mặt đỏ gay đỏ gắt, cứ chạy lòng vòng mãi không thôi. Tôi tắt máy tính bảo;

- Một nghìn đồng khuyến mại giảm giá còn tám trăm.

Lão Triệu ném tám trăm đồng cho tôi rồi chặc lưỡi, đập cửa xông ra.

Lát sau, tôi vừa bước chân vào quán bar đã thấy cậu ta ngồi ngay ngắn ở đó. Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ta, Lão Triệu bảo:

- Làm gì thế?

Tôi đáp:

- Đến tìm mối tình đầu.

- ...

Thiếu phụ thật cao tay, đúng không? Kiếm được những tám trăm đồng, thiếu phụ mời anh uống rượu.

Lão Triệu trốn trong bóng tối, úp mặt vào tay khóc lóc thảm thương, như muốn tan ra thành nước mắt.

Chúng tôi say khướt.

Thời gian đó Lão Triệu đang thất tình. Cô bạn gái yêu nhau bảy năm, đã tính cả chuyện trăm năm, dùng một cái bảo muốn đến với thế giới tâm linh, hỏi mượn Lão Triệu một khoản tiền, rồi một mình xách ba lô đi Tây Tạng. Khi quay về nhân lúc Lão Triệu đi công tác, cô ta thu dọn hành lý, để lại một lá thư rất dài. Thư viết gì tôi không biết, hôm đó là ngày đầu tiên tôi và Lão Triệu thi uống rượu, tôi thắng ba trăm đồng.

Sau đó, tôi tình cờ thấy bạn gái Lão Triệu đăng ảnh chụp với bạn trai mới, cô ta cười tươi như hoa. Hôm đó là buổi đấu rượu thứ hai của tôi và Lão Triệu, tôi thua một trăm đồng.

Ai trong số chúng ta đã từng trải qua những chuyện thế này: Đi trên con đường lạ ở nơi quen thuộc, nghe ai đó dốc bầu tâm sự trên đỉnh núi; ngắm nhìn xương cốt dưới đáy biển; thức suốt đêm trên sofa và nghĩ về tương lai. Đó là những thước phim câm chỉ có Thượng Đế mới làm được phụ đề cho bạn.

Vì thế, suốt nửa tháng chúng tôi không hề nhắc đến chuyện đó.

Không cần tâm sự, không cần an ủi, không cần phê phán, không cần lên án, chỉ mình ta lặng lẽ hồi tưởng lại tất cả.

Những người bạn, họ không thể xem hết thước phim cùng bạn, nhưng họ sẽ chờ bạn ngoài cửa, để được cười ngây dại và cùng nhau tìm đến vùng đất mới.

Dù buồn đau đến đâu, chỉ cần có bạn bè bên cạnh, bạn sẽ vượt thoát được thôi.

16. Chương 16: Ấm Ấp: Những Điều Nhỏ Bé Nhưng Đẹp Đẽ.

Có nhiều thứ tuy chẳng đáng tiền nhưng chúng ta không nỡ bỏ đi, nếu không tìm thấy chúng, chúng ta còn phát sốt không yên.

Nhưng, chúng ta ngày một già nua, cũ kỹ, đến một lúc nào đó chúng ta không dám ngắm nhìn chúng nữa. Chúng được cất trong hộp, bỏ nơi xó xỉnh, chúng giống những thước phim điện ảnh. Bất cứ khi nào bạn muốn, bạn đều có thể bỏ ra để xem một cơn mưa, một lần chia tay, một tách cafe, một cái ôm thật chặt...

1. Bức thư tình cũ.

Bà lão chống gậy, đứng trong quán bar chửi mắng thậm tệ đám trai trẻ. Rồi bà lôi ra một tờ giấy đã ố vàng và nói:

Đây là thư ông già viết cho bác đây, để bác đọc tui mày nghe. Ôi thôi, cầm nhầm giấy thông báo tiền điện mất rồi.

Bạn có phải người giỏi ăn nói?

Những người giỏi ăn nói chia thành hai loại. Một là những người có khả năng phán đoán cục diện, biết phân định mọi thứ và vừa hay lại nói ra những điều chạm vào cõi lòng người khác, như Thái Vĩnh Khang chẳng hạn (MC nổi tiếng của chương trình truyền hình Khang Hy đến rồi của Trung Quốc). Loại người giỏi ăn nói thứ hai là những kẻ nói rất nhiều, nhưng chẳng câu nào lọt tai, họ bắn liên thanh như khẩu AK47 vậy, ví như Nói Láo chẳng hạn.

Nói Láo là người đặc biệt nhất, lập dị nhất trong đám bạn của tôi. Bình thường không ai có cảm giác về sự tồn tại của cậu ta, nhưng chỉ cần cậu ta mở miệng thì chẳng khác nào nổ bom hạt nhân, “bùm” một tiếng đất cát văng đầy mặt người nghe.

Có lần, một người anh em của chúng tôi bị thất tình, vì cô bạn gái cuỗm mất chiếc nhẫn cậu ta mua tặng, bỏ trốn theo người tình. Nhóm chúng tôi mới hô hoán nhau tụ tập ở quán KTV. Không một ai dám hé răng nhắc đến chuyện ấy. Có người buồn bã thốt lên:

- Tình mình chỉ còn là kỷ niệm!

Tiếng Nói Láo vang trong góc phòng:

- Tình mình chỉ còn là kỷ niệm. Thằng ngốc đáng đời gặp ả điếm.

Cả căn phòng bỗng im phăng phắc. Tôi nhìn lên, thấy gương mặt mọi người lạnh tanh không có bất cứ biểu cảm nào, nhưng tôi có thể đọc được tiếng reo hò cổ vũ đang vang lên trong lòng bọn họ: Ha ha ha, chí lý, chí lý quá, ha ha ha.

Một người anh em khác của chúng tôi kết hôn. Đoàn rước dâu vất vả lắm mới chen được vào buồng cô dâu. Cửa ải cuối cùng chú rể phải vượt qua là phải tìm bằng được một chiếc giày của cô dâu. Cả bọn gần như lục tung cả phòng lên mà không tìm thấy, ai nấy mồ hôi đầm đìa lưng áo.

Lúc này, Nói Láo mới chậm chậm bước ra, chau mày nói:

- Giấu kỹ ra phết! Đồ Xấu Xí, nhìn thoáng qua cũng biết việc này do bàn tay của Đồ Xấu Xí gây ra. Đồ Xấu Xí chẳng tài cán gì, nhưng giấu diếm rất giỏi. Loài rái cá tuy xấu xí bẩm sinh, nhưng chúng ăn no thì lặn ra ngủ, không gây phiền toái bao giờ. Loài hải cẩu thích giấu đồ, nhưng chúng không bao giờ giả trò bắt nạt đám mực biển. Còn Đồ Xấu Xí thì sao, ngày vui của người ta lại ra sức phá hoại. Chúng ta không thể lập ra Bộ luật xử bắn Đồ Xấu Xí thì cũng sửa lại Luật bảo vệ hôn nhân. Người ta bảo có rất nhiều phụ nữ ngoài mặt đối xử rất tốt với bạn, nhưng thực chất họ chỉ mong bạn cũng giống họ, ế sưng ế xỉa, không ai buồn gó đến. Xem ra câu nói này hôm nay được chứng thực.

Cậu ta vừa dứt lời, một cô gái vóc người nhỏ nhắn bỗng òa khóc nức nở, sau đó lăn vào gầm giường lôi ra một chiếc giày, rồi lại òa khóc nức nở chạy đi mất.

Mọi người nhìn nhau, vỗ tay ầm ĩ. Chú rể lau mồ, mời Nói Láo một ly rượu và bảo:

- Đa tạ người anh em, may mà có cậu! Hãy nói gì đi!

Tôi đứng bên ngoài kêu la thảm thiết:

- Đứng!

Đã quá muộn, Nói Láo nâng cao ly rượu, xúc động nói:

- Bữa nay hân hoan cạn ly rượu mừng công. Ngày mai buồn bã giọt nước mắt ly tán.

Tôi khuyên cậu ta nên học tập Thái Vĩnh Khang nhiều hơn và cậu ta bắt đầu theo dõi mấy tập Khang Hy đến rồi. Sau đó nói với tôi:

- Ha ha ha, Tiểu S (*) thật thú vị, cô ta cứ như miếng sách bỏ nhảy tưng tưng trên màn hình, mặt dày hơn cả tôi.

(*) Tiểu S: biệt danh của nữ diễn viên Đài Loan – Từ Hy Đề.

Đồ chết bầm! Lá sách liên quan gì đến mặt dày?!

Cái miệng của Nói Láo rất đáng sợ, nhưng cậu ta sống có nghĩa có tình, lại rất hiểu thuận với cha mẹ. Cha qua đời từ sớm, mẹ cậu ta đã gần bảy mươi tuổi, nhà chỉ còn hai mẹ con nương tựa vào nhau. Bác gái là người lạc quan, vui vẻ, quê ở Gia Hưng, cách vài ba ngày bác lại gói bánh chưng gửi lên cho chúng tôi. Trên mạng người ta kêu gào ầm ĩ, còn chia nhau thành trường phái bánh chưng mặn và bánh chưng ngọt. Trường phái khi gì! Chỉ có bánh chưng Gia Hưng mới xứng đáng được gọi là bánh chưng. Những loại bánh chưng khác chỉ được coi là bánh gạo bọc nhân mà thôi. Hôm nào bác gái bảo sẽ gửi bánh chưng lên cho chúng tôi thì y như rằng tối hôm đó, nhà ai còn lại vài chiếc bánh thì cả hội sẽ lập tức lao đến nhà người đó, ăn cho bằng sạch.

Một chiều nọ, Nói Láo gọi cho tôi, bảo có chuyện vô cùng gấp gáp, nhờ tôi thay cậu ta về nhà một chuyến, cậu ta phải tăng ca, không về được, mà bác gái lại gọi điện giục già liên tục. Tôi học tốc chạy đến nhà cậu ta, thì thấy ba người phụ nữ lớn tuổi đang ngồi bên bàn mặt chược, họ cùng hướng mắt nhìn tôi, đầy vẻ chờ đợi.

Thôi được, tôi đành ngồi xuống hầu họ vài ván. Có ai ngờ, mấy phụ nữ đã lên lão mà sành sỏi đến thế, họ đánh chắc tay vô cùng, tôi thua đau, đỏ mặt tía tai, kêu la rên xiết. Chúng tôi chơi mặt chược đến tận mười một giờ. Tan hội, bác gái mới nói với tôi:

- Gia Giai, có phải Nói Láo chia tay bạn gái rồi không?

Tôi sưng người:

- Cháu không biết gì hết.

- Bác sẽ cho cháu bánh chưng, mau nói đi.

- Cô gái là người Hồ Nam, nhưng đã về quê sinh sống rồi. Khoảng cách xa xôi như vậy, họ ở bên nhau sao được.

Bác gái liếc xéo tôi:

- Nói dối! Chắc chắn tại cái miệng thối của thằng Nói Láo chứ gì!

- Dạ, cũng không loại trừ khả năng này.

Bác gái vỗ đùi đánh “đét”:

- Bác còn chưa thấy mặt con dâu tương lai đã bay đi mất. Cái thằng súc sinh, chuyên bắt nạt con gái nhà lành!

Mồ hôi tôi đầm đìa.

Nói Láo đẩy cửa bước vào:

- Mẹ, mẹ nói linh tinh gì thế?

Bác gái:

- Con dâu của mẹ đâu?

Đến lượt Nói Láo mồ hôi đầm đìa:

- Cô ấy là con một, bố mẹ cô ấy đều đã già cả, cô ấy không muốn sống xa nhà nên đã về Hồ Nam rồi.

Bác gái nổi giận đùng đùng:

- Thế sao mày không theo nó về Hồ Nam?
- Con đi thì mẹ làm thế nào?
- Mẹ ở lại đây. Hàng ngày đã có thằng Gia Giai đến nhà quỳ lạy hầu hạ mẹ.

Chân tôi mềm nhũn.

Nói Láo kéo tôi bỏ đi. Bị cậu ta lôi kéo đi, tôi ngồi phịch xuống đất, vừa khóc vừa gào:

- Bánh chưng của tôi, bánh chưng của tôi!

Chúng tôi kéo đến quán bar của Quán Xuân. Thực ra tôi rất hiểu, bác gái đã sống ở Nam Kinh hơn ba mươi năm. Những người bạn cùng chơi bài, tập thể dục, đi loăng quăng, nói chuyện phiếm của bác ấy đều tập trung ở tiểu khu đó. Người già gây dựng mối quan hệ bạn bè không dễ dàng như tụi trẻ bọn tôi. Nếu bắt họ chuyển đến nơi ở mới, họ sẽ cô đơn lắm lắm.

Định gọi thêm rượu thì Quán Xuân đưa bác gái vào. Về mặt Quán Xuân mới thề lương làm sao:

- Nói Láo, không phải là tôi không muốn giúp cậu nhưng bác gái tự tìm đến đây đây.

Nói Láo nổi giận:

- Nói bậy, tay cậu còn cầm bánh chưng kia kìa! Chắc chắn cậu đã bán đứng tôi rồi!

Bác gái chống gậy đi tới, đập bàn quát:

- Im miệng!

Quán bar lập tức im phăng phắc, ai nấy khép chặt cả miệng lại, ca sỹ đang hát cũng phải lẳng lặng tắt loa.

Bác gái nói:

- Tôi coi thường đám thanh niên các cậu. Vài ba chục tuổi ranh mà đã gào rống; “sống trong yên bình mới là cuộc sống đích thực”. Các cậu có xứng không hả? Tôi đây từng lên núi, xuống biển, từng là thanh niên trí thức, từng chịu đói khổ, những trải nghiệm đó làm sao các cậu thấu hiểu được. Bây giờ, ngày nào tôi cũng lạc quan vui vẻ, rảnh rỗi thì làm ba ván mạt chược, ngủ sớm dậy sớm, các cậu cho rằng cuộc sống bình yên của tôi tự nhiên mà có, từ trên trời rơi xuống, muốn là được chắc? Các nhà sư thường nói, ở tận cùng của đời sống, người ta phải biết nhìn núi thành núi, nhưng các cậu đã bao giờ nhìn núi không phải là núi chưa? Còn trẻ mà không chịu xông pha, không chịu lăn lộn, chưa nhập thế đã đòi xuất thế. Các cậu cho mình là Phật Tổ, Bồ Tát đến từ cõi Niết Bàn chắc? Cuộc sống bình yên, giản dị mà tôi có là kết quả của những năm tháng lam lũ, cơ cực mà ra đây, biết không? Còn cái cuộc sống bình yên mà các cậu nói đến chính là sự lười biếng, sự sợ hãi, sự hèn kém, giống như con chó què hốt hoảng chạy ra phố. Bạn gái bỏ đi mà không biết đường đuổi theo! Lại còn đổ hết trách nhiệm lên đầu bà già này! Đồ dân!

Bác gái vung gậy, suýt nữa đập vào đầu Nói Láo.

- Tôi chưa được gặp mặt con bé, trong số các cậu, ai đã từng gặp nó rồi?

Phần lớn những người có mặt trong quán bar đều gật đầu như bồ củi.

Bác gái tiếp tục:

- Bản thân yếu hèn không chịu được áp lực, hiểu biết thì hạn hẹp, người ta long đong, lận đận vẫn miệt mài tìm đường sống còn mình chỉ biết trốn vào một xó, nói lời xỏ xiên, xúc xiển, tôi khinh! Từ sáng đến tối chỉ gối nghĩ mưu hèn kế bẩn. Tiền tiêu hết có thể kiếm thêm, bị thiệt một lần vẫn có thể làm lại, nhưng tuổi trẻ không còn thì phải làm thế nào? Đi lính thì mới có thể đào ngũ, đảng này chưa đánh trận nào mà đã đòi khinh miệt sự hi sinh. Mày có biết nói không hả? Nếu biết nói thì mau chạy đến Hồ Nam bảo với người ta, mày muốn lấy người ta!

Bác gái lôi ra một tờ giấy đã ố vàng, bảo:

- Đây là thư ông già viết cho bác đây, để bác đọc tụi mày nghe. Ôi thôi cầm nhầm tờ giấy thông báo tiền điện mất rồi. Gia Giai, cháu văn hay chữ tốt, tức khẩu thành chương đi xem nào!

Tôi tuân lệnh:

- Bởi chúng ta tin ở tuổi trẻ, nên càng yêu càng sâu đậm, si mê, nhưng vẫn cần yêu. Bởi chúng ta không ngại hi sinh, nên sẵn sàng chết đi sống lại vì yêu, nhưng vẫn muốn yêu. Nếu ta không ngại trỗi lên đỉnh cao từ đáy vực sâu, ta sẽ tìm được một nếp nhà bình yên, êm ấm. Một ngày kia, dưới chân ta sẽ là những thửa ruộng bậc thang nối dài tằm tấp, mồ hôi đầm đìa lưng áo, thánh thót trên những luống cày. Muốn có một mái nhà ấm êm, phải không tiếc bỏ xác nơi đồng hoang, phải trải qua muôn vàn cảnh sắc.

Trước mặt bà lão bảy mươi tuổi mà dám nói chuyện bỏ xác nơi đồng hoang à, xéo!

Bác gái lặng nhìn Nói Láo, bảo:

- Mấy tháng trước lúc con nói chuyện ngoài ban công mẹ đã nghe thấy hết. Con thuyết phục cô ấy ở lại Nam Kinh đừng về Hồ Nam. Lúc sau, mẹ thấy con khóc, mẹ rất muốn xông ra nện cho con một trận. Khóc lóc nỗi gì, con bé hiếu thuận với cha mẹ là việc đáng khen, sao con không theo nó về quê? Từ hôm ấy ngày nào con cũng làm thêm giờ. Con chưa bao giờ tích cực, chăm chỉ như vậy. Rõ ràng con sợ phải về nhà một mình, sợ đối diện với nỗi cô đơn, sợ phải nghĩ ngợi lung tung.

Mẹ có tuổi rồi, mẹ chỉ mong các con sớm kết hôn để mẹ để mẹ được gói bánh chưng cho hai đứa ăn. Ăn đến khi nào chúng mày phát ngấy thì mẹ mới có thể thanh thản ra đi. Con là con trai mẹ, con đi sai đường không sao cả, sai đường thì tìm về nhà với mẹ. Mẹ chưa chết được đâu, bất cứ khi nào con về, mẹ đều ở nhà chờ con.

Bác gái nói xong thì lau nước mắt, ngẩng cao đầu ra về, Quần Xuân xăm xăm tiễn bác.

Tôi quay lại nhìn, thấy mọi người trong quán bar đã rưng rưng nước mắt. Tôi chợt hiểu khả năng ngôn ngữ của Nói Láo ra đâu mà có, chắc chắn nhờ di truyền.

Về sau, Nói Láo không đi Hồ Nam. Bác gái tức đến nỗi không thèm nhìn mặt con trai, cũng chẳng buồn rủ người chơi mạt chược, mà gọi tôi đến chỉ cho bác cách sử dụng mạng xã hội Weibo. Vài ngày sau, bác đăng ký một chuyến du lịch cùng các ông lão, bà lão khác lập thành đoàn đồng phục mũ đỏ, hào hứng lên đường tham quan sông nước Quế Lâm. Nói Láo không yên tâm, đòi đi theo, nhưng năm giờ sáng hôm đó bác gái đã lẳng lặng ra khỏi nhà, bỏ Nói Láo ở lại một mình, nằm buồn ngó trần nhà.

Bác gái đi du lịch về cũng không thèm làm lành với Nói Láo, chăm chỉ dưỡng sức để đi tiếp.

Nửa tháng sau, bác gái bị nhồi máu cơ tim, phải đưa đi cấp cứu, chờ phẫu thuật động mạch vành. Anh em chúng tôi thay nhau túc trực trong bệnh viện. Hai mắt nhắm nghiền, bác gái chẳng nói được lời nào. Một hôm, Nói Láo trông bác gái thế nào mà buồn ngủ quá thiếp đi. Tôi xách đồ vào thay cho Nói Láo về nghỉ.

Bác gái gắng gượng nói:

- Duyệt Duyệt ơi, Nói Láo là chàng trai tốt.

Tôi khóc nức lên.

Duyệt Duyệt là bạn gái của Nói Láo, cô ấy làm việc ở Hồ Nam. Chắc là bác gái vừa nói mơ.

Sao bác gái lại biết được tên cô ấy? Mà thực ra, có điều gì mẹ chúng ta không biết về con mình đâu!

Bác gái không chờ được đến lúc làm phẫu thuật, sau hai lần nhồi máu cơ tim vô cùng nghiêm trọng, bác đã không qua khỏi.

Nói Láo không nói nhiều như trước nữa, cậu ta trở nên thâm trầm và kiệm lời.

Chúng tôi tập trung ở nhà Nói Láo vào tuần đầu bác gái. Mười một giờ đêm, cửa nhà bật mở, một cô gái đeo khăn tang lao vào, gào gọi tôi:

- Sao anh không báo em sớm?

Cô ấy kêu khóc thảm thiết, quỳ trước bàn thờ bác gái:

Bác ơi cháu đã thưa chuyện với bố mẹ, bố mẹ bảo cháu cứ ở lại Nam Kinh, họ rất yên tâm bởi vì Nói Láo có một người mẹ tuyệt vời như bác.

Chúng tôi ngỡ người không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cô gái tên Duyệt Duyệt, công tác ở Hồ Nam, nhưng bây giờ cô ấy sống ở Nam Kinh.

Duyệt Duyệt khóc lả đi. Trước mắt cô là di ảnh của bác gái, bác đang mỉm cười nhìn chúng tôi.

Trưa hôm đó, tôi nhận được điện thoại của Duyệt Duyệt. Cô ấy hỏi tôi mẹ Nói Láo là người như thế nào? Tôi bảo, sao cô không đi mà hỏi Nói Láo? Cô ấy bảo không gọi được điện cho cậu ta. Tôi không dám nói bừa mới hỏi, cô tìm bác ấy làm gì? Duyệt Duyệt bảo, thực ra lần đó bác gái không đi du lịch mà một mình tìm đường đến Hồ Nam. Hôm ấy, Duyệt Duyệt đang làm việc thì bác gái đến quầy giao dịch bảo muốn gửi tiết kiệm hai trăm ngàn. Theo đúng trình tự nghiệp vụ, Duyệt Duyệt phải hỏi bác gái muốn gửi thế nào? Bác bảo, nghe nói nhân viên ngành ngân hàng rất vất vả, mỗi năm phải đạt chỉ tiêu huy động vốn mới được thăng chức.

Duyệt Duyệt không hiểu ý bác, nhưng vẫn nói:

- Cháu cảm ơn bác!

Bác gái thẽ thọt:

- Duyệt Duyệt, cháu hãy mau thăng chức để cái thằng Nói Láo chết bầm kia phải hối hận!

Lúc đó cô ấy mới biết bác gái là mẹ của Nói Láo. Cô vội vàng xin nghỉ nửa ngày rồi đưa bác đi ăn.

Bác gái hỏi:

- Duyệt Duyệt cháu có yêu Nói Láo không?

Duyệt Duyệt bật khóc, bảo cháu rất yêu Nói Láo, nhưng sức khỏe của bố mẹ cháu không được tốt, cháu không yên tâm bỏ bố mẹ ở Hồ Nam. Cháu xin lỗi đã khiến bác thất vọng.

Bác gái cười thật tươi nói:

- Thế thì cháu cứ yên tâm ở lại Hồ Nam, và cố gắng thăng chức đi, để thằng Nói Láo không bắt nạt được cháu.

Duyệt Duyệt ngạc nhiên:

- Anh ấy chịu đến Hồ Nam ư?

Bác gái gật đầu:

- Nó sẽ đến, bác đến trước làm quen với môi trường ở đây. Bác sẽ dọn đến ở một thời gian, khi nào hai đứa ổn định cuộc sống, bác sẽ quay về Nam Kinh.

Bác gái ở lại Hồ Nam ba ngày, và đã kịp gói bánh chưng cho Duyệt Duyệt ăn.

Lúc tiễn bác gái về Nam Kinh, Duyệt Duyệt mới biết bác trọ ở một nhà trọ bình dân, trên bàn vẫn bày đầy rau củ và gạo nước, còn cả một nồi cơm điện đa năng giá rẻ nữa.

Lúc này tôi mới biết, thì ra bác gái học cách lên Weibo là để tìm Duyệt Duyệt. Tôi không cầm được nước mắt, nói:

- Duyệt Duyệt, cô mau đến Nam Kinh đi bác gái mất rồi.

Vượt ngàn dặm xa xôi, Duyệt Duyệt quỳ trước bàn thờ bác gái, lấy ra chiếc bánh chưng, vừa khóc vừa nói:

- Bác ơi bánh chưng ngon lắm ạ, cháu không nỡ ăn hết, vẫn để dành một chiếc trong tủ lạnh. Hôm nay bố ra mới biết bánh hỏng mất rồi, cháu xin lỗi bác, bác đừng trách cháu...

Chúng tôi khóc không thành tiếng.

Một năm sau, Nói Láo và Duyệt Duyệt kết hôn. Đám cưới không ồn ào, náo nhiệt, chỉ có ba mâm cơm bạn bè thân thiết. Nhà gái cũng chỉ có bố mẹ Duyệt Duyệt làm đại diện.

Duyệt Duyệt mặc áo cô dâu, vô cùng xinh đẹp. Nhưng từ lúc bước vào lễ đường cô ấy cứ khóc mãi không thôi.

Nói Láo trong bộ lễ phục chỉnh tề, nắm chặt tay Duyệt Duyệt, rồi cậu ta lôi ra một tờ giấy đã ố vàng, trình trọng đọc. Chỉ mấy câu ngắn ngủi, nhưng những tiếng nắc nhen khiến đoạn văn bị ngắt quãng nhiều lần:

Đồng chí Lưu Tuyết thân mến. Tôi rất cảm mến đồng chí. Tôi đã xin với lãnh đạo cho tôi chuyển công tác đến Nam Kinh, nhưng họ không đồng ý. Vì vậy tôi quyết định từ chức. Hiện tôi vẫn chưa biết bàn giao công việc như thế nào cho thỏa đáng.

Xin đồng chí chuẩn bị tinh thần tiếp đón tôi ở Nam Kinh.

Đồng chí Lưu Tuyết thân mến, tôi không giỏi ăn nói, nhưng tôi có lời này muốn bộc bạch cùng đồng chí. Tôi muốn được ở bên đồng chí mãi mãi.

Trong đầu tất cả chúng tôi đều hiện ra khung cảnh ấy:

Bà lão chống gậy đứng trong quán bar chửi mắng thậm tệ đám trai trẻ. Rồi bà lôi ra một tờ giấy đã ố vàng và nói:

- Đây là thư ông già viết cho bác đấy, để bác đọc tụi mày nghe. Ôi thôi, cầm nhầm giấy thông báo đóng tiền điện mất rồi.

17. Chương 17: Mừng Sinh Nhật Con Gái Mercy Thân Yêu.

Tôi sống cùng một chú chó lông vàng. Nếu bạn cũng muốn có một người bạn nhỏ dễ thương như vậy, hãy nhớ đặt cho nó cái tên mà nó thích. Mercy, chúc mừng sinh nhật con!

Ai đến nhà tôi, lúc đẩy cửa bước vào mắt cũng sáng lên rồi réo ầm ỉ: Mercy đâu, Mercy đâu rồi? Sau đó một con chó lông vàng óng mượt, ngoáy tít đuôi, hớn hờ lao ra từ một xó xỉnh nào đó, reo vang rộn ràng rồi nhảy phốc lên.

Tiếp theo sẽ là một cảnh tượng người và chó quần nhau loạn cả nhà cửa.

Tôi chưa bao giờ dạy Mercy nghe theo mệnh lệnh của mình, nhưng dần dần nó học được rất nhiều thứ, mắt nó lúc nào cũng chớp chớp, chăm chỉ, cần mẫn đoán định những điều bạn muốn nói.

Thậm chí nó còn học được cách từ chối đồ ăn. Nếu bạn bỏ đồ ăn vào bát, nó sẽ nhìn bạn bằng đôi mắt long lanh, yêu thương, cho đến khi bạn xoa đầu nó, nó mới chịu cúi xuống ăn cơm. Nhưng nếu bạn quên vuốt ve, cưng nựng nó, nó sẽ theo bạn đi khắp nơi, bạn đi đến đâu nó theo đến đấy, rồi ngồi xuống và dúi vào tay bạn cho bằng được.

Có hôm tôi bỏ đồ ăn vào bát, nhưng quên xoa đầu nó, sau đó vội vàng chạy đi siêu thị. Khoảng nửa tiếng sau, vừa mở cửa vào liền nghe thấy tiếng nhai rau rầu, có lẽ không chờ được nữa, Mercy bắt đầu ăn.

Tôi ho khê, nó giật mình quay lại, sợ đứng hình, nó ngồi phịch xuống, cái đầu nó xoay 180 độ về phía tôi, miệng há hốc, thức ăn từ miệng nó rơi lộp bộp xuống đất.

Tôi chưa kịp nói gì, nó đã nhanh chóng, lặng lẽ thò chân trước ra, gạt đám thức ăn vương vãi dưới đất sang bên, càng gạt càng xa, càng gạt càng xa!

Có lẽ nó muốn thanh minh: Không phải nó ăn, không phải nó ăn...

Tôi buồn cười đến nỗi làm rơi cả mấy túi đồ trên tay. Con cứ ăn đi, ăn đi, nhà ta đâu có nhiều phép tắc đến vậy. Thích ăn gì thì ăn, thích ăn lúc nào thì ăn lúc ấy.

Thức ăn không ngon ta sẽ đổi nhãn hiệu, nếu vẫn không ngon chúng ta sẽ mua xương cục về ninh, chúng ta sẽ mua thịt bò về hầm cho đến khi tương lai trở nên tươi sáng mới thôi!

Mùa đông năm nọ, không có việc gì làm, tôi ở nhà xem ti-vi giải khuây. Đang xem chợt nảy ra mong muốn gác chân lên bộ lông mềm mại của Mercy. Lúc ấy, nó khê rùng mình, rồi thận trọng đưa mắt nhìn tôi, thấy tôi có vẻ rất kiên quyết. Nó thở dài, lập tức nằm im tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Kết quả tôi ngủ quên, đang mê mết, bỗng tôi có cảm giác thứ gì đó cọ cọ lên người mình. Mở mắt ra thì thấy Mercy đang dùng chân trước đập đập vào người tôi. Tôi nhấc chân lên, nó đổi tư thế, đuổi người thật thoải mái, sau đó quay ra nhìn tôi chăm chú, ý bảo tôi có thể hạ chân xuống được rồi.

Tôi phải đặt chân lên người nó thì nó mới yên tâm ngủ thiếp đi.

Người ta nói, giống chó cảnh lông vàng, chưa đầy tuổi thì nó là ma quỷ, nhưng sau một tuổi thì nó là thiên sứ, quả không sai.

Đầu năm 2012, trời rất lạnh. Nửa đêm tôi vẫn ngồi trên bậc thềm trong hoa viên, vỏ lon bia la liệt, tôi ngẩn ngơ ngắm trăng trên cao.

Ở nơi không ai nhìn thấy, vào lúc không ai để ý, tôi đã khóc rất thê thảm.

Mercy lặng lẽ ngồi bên tôi, nép sát vào đùi tôi, khe khẽ cọ đầu vào tay tôi, đôi mắt long lanh ngược nhìn tôi, miệng nó phát ra mấy tiếng thút thít.

Trước đó, tôi đã lên mạng tìm hiểu và biết đó là tiếng khóc của giống chó lông vàng.

Mercy khóc mãi không thôi, và nước mắt của tôi cũng không ngừng tuôn rơi.

Mercy đừng khóc! Đừng khóc! Cô ấy sẽ không quay lại. Cha sẽ không rời xa con.

Khi ấy, Mercy bị ốm một trận nhớ đời.

Lúc nó ốm, tôi đang bận việc ở Bắc Kinh. Nhận được điện thoại của người chăm sóc Mercy, tôi nghe giọng nói như sắp khóc của cô ấy, cô ấy bảo Mercy bị nhiễm dịch.

Sóng di động rất yếu, tôi lao ra ngoài, trời đang mưa dữ dội.

Tôi buông điện thoại, lòng buồn ảo não. Trời thích mưa thì cứ việc, nhưng đừng hành hạ chó nhỏ của tôi.

Nó khỏi ốm, tôi đón nó về nhà, một người một chó vui như ngày hội, chạy tung tăng, nhảy tung tăng, hân hoan vô hạn.

Chiếc xe khách nhãn hiệu SUV màu trắng chạy qua. Mercy sững sờ.

Sau đó, nó ra sức cắn đứt sợi dây buộc trên cổ, bộ dạng nó như điên dại, nó muốn đuổi theo chiếc xe, dù gọi thế nào cũng không chịu quay lại.

Lái xe thấy nó qua gương chiếu hậu liền cho xe dừng lại bên đường. Anh ta kéo cửa kính, thò đầu ra ngoài, cười thân thiện hỏi:

- Này con chó, đuổi theo tao làm gì thế?

Mercy không buồn ngoảnh anh ta, mà nhìn chăm chăm vào cửa xe, như thể đang chờ cửa mở. Nó muốn nhảy lên.

Tôi đuổi đến nơi, ôm nó vào lòng, rồi rít xin lỗi anh tài xế.

Anh ta chỉ cười bảo không sao, rồi lái xe đi.

Lúc chiếc xe lăn bánh, Mercy giãy giụa điên cuồng trong lòng tôi.

Tôi bất giác rút nước mắt.

Mercy đã bình tâm trở lại, nhưng nó cứ thút thít mãi không thôi...

Tôi biết, lâu lắm rồi nó không trông thấy chiếc xe màu trắng quen thuộc ấy.

Lâu lắm rồi nó không được ngồi vào chỗ ngồi dành riêng cho nó. Nó thích được ngồi vào xe đi hóng gió. Cái đầu nhỏ bé của nó ghéch ra ngoài cửa sổ, để gió mạnh thổi bạt vành tai, rồi nó sẽ đắc chí mà lè lưỡi ra, sau đó nhảy tung tung khoái trá.

Tôi ôm Mercy về nhà, nó vẫn nức nở trong vòng tay tôi.

Nước mắt tôi cũng không ngừng rơi trên bộ lông vàng óng, mềm mịn như nhung của nó.

Mercy ơi đừng khóc nữa. Chúng ta không còn xe nữa, nhưng cha sẽ mua một chiếc xe khác cho con.

Mercy về nhà tôi hồi đầu tháng 6 năm 2010.

Tôi ẵm nó về lúc nó còn bé xíu, đầu nó tròn xoe, tai to ụch, nó cứ ngồi xuống và ngửa cổ lên là y rằng hai tai sẽ chảy chậm đất.

Nó cắn tất của tôi, xé quần áo của tôi, gặm sách, cào bàn uống nước, phá hủy mọi thứ nó trông thấy.

Điều khiến tôi không sao lý giải nổi là mỗi khi tôi gọi tên nó, nó lại men theo mép tường chạy đi chạy lại như điên dại, có khi chạy liên năm trăm vòng, cho đến lúc mệt lử mới nằm xuống.

Điều phiền phức là khoảng thời gian từ lúc nó mệt lử cho đến lúc nó lấy lại tinh thần phá phách không hề dài.

Lớn hơn một chút, cỡ gần một tuổi thì tính cách của nó không còn thất thường như trước nữa.

Để nó có không gian vui chơi rộng rãi hơn, tôi quyết định chuyển sang tòa nhà có vườn hoa, sân chơi bên dưới.

Có hôm về nhà, phát hiện Mercy biến đâu mất, nó không có trong phòng, cũng không có dưới sân. Tìm mãi mới phát hiện, nó chui qua một khe hở của đường ống nước thải nằm ở mé tường trong cùng của vườn hoa và chuồn ra ngoài.

Tôi vội vàng tìm kiếm khắp nơi: khu vực tôi ở, đường cao tốc, công viên, các tiểu khu lân cận,...tôi gần như phát điên, gào gọi nó khản cả giọng.

Trời mỗi lúc một tối mà vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.

Tôi quay về, thần thờ như người mất hồn ngồi trên sofa. Tôi có cảm giác hình như nó đang trốn ở một xó xỉnh nào đó trong căn nhà này thôi. Lúc tôi viết bài, nó phải chiếm bằng được không gian dưới gầm bàn. Lúc tôi đi ngủ, nó nhất định sẽ gặm cái ổ của nó, rồi gặm gờ kéo sát giường tôi. Lúc tôi ăn cơm, nó sẽ quấn chặt lấy chân bàn.

Một giờ đêm tôi nghe tiếng gõ cửa ngoài ban công. Tôi kéo cửa kính, Mercy nhe răng cười thật tươi nhìn tôi rồi nó vẫy đuôi hân hoan tột độ! Khắp người nó là bùn đất, không biết nó đã trốn đi rong chơi xó nào...

Tôi cuống quýt ôm nó vào nhà vệ sinh, tắm rửa sạch sẽ cho nó, mừng rớt nước mắt. Chắc nó phải vất vả lắm mới tìm được đường về nhà thế này. Tôi lôi hết đồ ăn ngon ra và ngồi nhìn nó ăn nhồm nhoàm như sắp chết đói.

Và điều đó khiến nó tin rằng cứ bỏ nhà đi thì sẽ được khen thưởng hậu hĩnh.

Thế là chiều hôm sau, nó lại biến mất.

Lần này tôi không đi tìm nó nữa, mà ngồi xem ti-vi chờ nó tự động dẫn xác về. Lại chờ đến một giờ đêm thì nó xuất hiện bên ngoài cửa kính hướng ra ban công.

Lần này thì biết tay! Tôi lôi vào nhà đánh cho một trận nên thân. Mercy gào khóc thảm thiết.

Từ đó về sau, không cần biết cống thoát nước của khu nhà có bị vỡ hay không, nó không bao giờ chui qua đó mà bỏ nhà đi lang thang nữa.

Dấu hiệu nhận biết sự trưởng thành của Mercy là vào một ngày nọ, nó kiên quyết không chịu đi vệ sinh trong nhà như trước nữa, cho dù có phải nhịn tiểu tiện, đại tiện đến nỗi nước mắt nước mũi đầm đìa nó cũng không chịu.

Có lần tôi bận việc phải ra ngoài, tưởng rằng có thể về sớm, ai dè còn phải đi quay trực tiếp, về đến nhà đã xế chiều. Chưa kịp tra chìa vào ổ khóa, bác hàng xóm đã thò đầu ra xúc động bảo:

- Này Trương Gia Giai, con chó nhà cậu thật hết chỗ nói!!!

Tôi vò đầu bứt tai, hỏi:

- Nó làm sao ạ?

Bác hàng xóm uống miếng nước, xúc động kể lại:

- Lúc cậu đi vắng, con Mercy nhà cậu xuống sân tưới nấng. Sau đó nó buồn đi tiểu tiện, tôi để ý thấy nó chạy mấy vòng quanh sân thì cũng muốn giúp nó. Nhưng lát sau đã thấy nó nhảy phốc một cái, trèo qua rào chắn, sang bên vườn nhà tôi, tè một bãi. Sau đó, nó lại lấy đà nhảy phốc qua rào chắn, trở lại sân vườn nhà cậu!

Tôi há hốc mồm...

Trước khi đi ngủ, Mercy thường chạy đến phòng ngủ của tôi, gõ cửa rồi nằm xuống cạnh giường tôi. Chờ tôi ngủ say nó mới yên tâm để đến với cái ổ của nó.

Mercy, cha đã mua một chiếc xe bán tải Pickup, và lắp cả lều bạt đầu ra đây, chúng ta có thể du ngoạn đến những nơi xa xôi nhất rồi bé con ạ.

Con sẽ ngồi trên ghế phụ, thò đầu ra ngoài cửa kính, gió thổi lật phật đôi tai to bè của con, con sẽ nhảy lên sung sướng.

Cha đã xếp rất nhiều đồ ăn ngon vào thùng xe, và chiếc ổ xinh đẹp mà con vô cùng yêu thích. Chúng ta sẽ lái xe qua những vùng đất tươi đẹp, mỹ lệ và đưa người mà con yêu quý nhất đi cùng. Chúng ta sẽ quên hết những cái bóng u buồn của quá khứ. Chúng ta sẽ cùng đi ngắm những hồ nước yên bình phẳng lặng, những đỉnh núi tuyết trắng quanh năm, những miền đất hương hoa bát ngát, những thảo nguyên nắng hát mênh mang.

Dẫu là những nơi xa xôi, nhưng núi rừng, sông suối này đều là quê hương đây con ạ.

Lúc đầu, tôi cho rằng nó không thể rời xa tôi.

Nhưng bây giờ, tôi biết, tôi không thể xa nó.

Mercy sinh ngày 18 tháng 5 năm 2010.

Mercy, con gái cưng của cha, chúc mừng sinh nhật con! Cha yêu con!

18. Chương 18: Chị Gái.

Họ nói bốn mùa rồi cũng sẽ tàn phai, kết quả bao mùa đã tàn phai.

Yêu nhau rồi sẽ có lúc xa nhau, kết quả là đã bao lần xa nhau.

Mãi đến khi học đại học tôi mới phát hiện ra, không ngờ trên đời có cả những bộ quần áo trị giá hơn năm trăm đồng. Tốt nghiệp đại học tôi mới biết trên đời có cả những loại quần sịp gắn mác thương hiệu.

Hồi học cấp hai, có lần tôi lên đi mua một chiếc quần sooc giá hai mươi đồng, thế là bị cả nhà đưa vào diện “song quy” (*).

(*) Thuật ngữ “song quy” chỉ biện pháp chống tham nhũng đặc biệt của nhà nước Trung Quốc, là hệ thống điều tra vi phạm ngoài luật pháp, nhằm duy trì kỷ cương trong hàng ngũ cán bộ Đảng cộng sản Trung Quốc.

Những tưởng mấy thương hiệu như Jeanswest đã “khủng” lắm rồi, ai ngờ tình cờ dạo phố lại phát hiện thêm Adidas, Nike mới thất kinh: Cái này làm từ sợi vàng à?

Kể từ hôm đó ngày nào trong đầu tôi cũng lóe lên ý tưởng giết người, phóng hỏa.

Không gì địch nổi thời gian.

Từ ngày đi làm tôi luôn luôn có thể khẳng định rằng, đã là phụ nữ thì đều nên mua mỹ phẩm cao cấp, trang sức đắt tiền, dù tốn kém đến đâu cũng xứng đáng.

Vì thế, tôi vẫn chịu khó mặc quần áo dưới năm trăm đồng, mặc quần sịp không gắn mác thương hiệu vì tôi muốn tiết kiệm tiền để người phụ nữ của tôi được sử dụng loại mỹ phẩm tốt nhất và những đồ trang sức quý giá nhất.

Nhưng về sau tôi nhận ra một thực tế: phụ nữ có thể tìm được những loại mỹ phẩm đẳng cấp, những trang sức sành điệu nhưng không tìm được cho mình người đàn ông tử tế.

Bởi vì hầu hết đàn ông tử tế đều không mua được mỹ phẩm xa xỉ và trang sức đắt tiền.

Một người bạn của tôi tỏ ra chán nản với những người phụ nữ xung quanh. Cậu ta cứ mãi kén cá chọn canh.

Tôi bảo:

- Này, cậu có phải chó ngoan đâu mà đòi kén thịt thơm?

Bạn tôi:

- Đàn ông không phải loài chó, đàn bà không phải miếng thịt.
- Đàn bà không phải miếng thịt, nhưng cậu chắc chắn là loài cẩu.
- Sao lại nói thế?
- Sao tôi biết được, tôi cứ thích xỉ nhục cậu đấy!

Thế rồi bạn tôi kết hôn.

Gucci thuộc về em dâu và toàn bộ quần áo, tất vớ, khăn quàng, ga trải giường, cây lau nhà phơi đầy ngoài ban công cũng là của cô ấy.

Tôi nói với bạn:

- Sau này cô ấy muốn mua gì ráng mà chiều. Dù cô ấy bảo không cần cũng cứ lén mua về cho cô ấy.

Bạn tôi hỏi:

- Tại sao?
- Bởi vì ban công nhà cậu phơi đầy quần áo, tất vớ, khăn quàng, ga trải giường và cây lau nhà! Cậu phải có trách nhiệm đền bù cho mỗi phút cô ấy tiêu phí tuổi thanh xuân của mình ngoài ban công nhà cậu.

Nửa năm sau, bạn tôi ly hôn. Lúc say khướt, bạn tôi nằm bò ra sàn lảm bảm:

- Sao lại ly hôn?

Tôi bảo:

- Có kết hôn thì mới có ly hôn, ai bảo cậu kết hôn làm gì?
- Có phải chúng ta đã nhầm không?
- Chắc là vậy.

Đàn ông không phải loài chó, đàn bà không phải miếng thịt.

Cuộc sống của chúng ta ngoài Gucci và một ban công phơi đầy quần áo, tất vớ, khăn quàng, ga trải giường, cây lau nhà thì còn nhiều thứ quan trọng khác.

Đó là thứ gì?

Nhiều lắm. Ví như game Đấu địa chủ, game Bài ba cây hay đi ăn đêm chẳng hạn.

Khi còn làm việc cho một chuyên mục của đài truyền hình, có một nữ đạo diễn.

Tôi hỏi cô ấy:

- Một người đàn ông có mười tỷ, cho cô một tỷ và một người đàn ông có một trăm triệu cho cô cả một trăm triệu, ai quan trọng hơn?

Cô đáp liền:

- Một tỷ.

Tôi bảo:

- Ô thể một phần mười hơn đứt tất cả, toàn bộ à?

Cô gặt đầu quả quyết.

Hôm sau, cô vội vã gặp tôi và bảo:

- Tôi đã suy nghĩ suốt đêm không ngủ và quyết định rằng người đàn ông một trăm triệu quan trọng hơn.

Tôi ngạc nhiên:

- Trần trọc cả đêm thật à?

Cô gặt đầu:

- Ừ.

Nếu quả thật bạn đã trần trọc suốt đêm không ngủ, chứng tỏ bạn có rất nhiều tâm sự.

Bạn hà tất phải nghĩ nhiều về chuyện này làm gì.

Một tỷ hay một trăm triệu cũng không bằng mười triệu bạn tự mình kiếm được.

Nếu bạn có một tỷ, bạn chính là miếng thịt.

Nếu bạn có một trăm triệu, bạn không thể ăn miếng thịt kia.

Nếu bạn có mười triệu bạn không cần mất ngủ cả đêm.

Từ hồi còn rất nhỏ, tôi đã hỏi chị tôi về chuyện nam nữ.

Tôi hỏi thế này:

- Chị ơi, dâm dăng là gì?

Chị tôi:

- ...Nhiệt tình cởi mở, hoạt bát vui vẻ.

- Chị ơi, chị thật dâm dăng.

Bốp. Má trái tôi sưng vù.

Tôi lại hỏi tiếp:

- Chị ơi, đề tiện là gì?

Chị tôi:

- ...Ngoan ngoãn lễ phép, cần cù tiết kiệm.

- Chị ơi, chị thật đề tiện!

Bốp. Má phải tôi sưng húp.

Tôi hỏi tiếp:

- Chị ơi, tình yêu là gì?

Chị tôi:

- ...Là dâm dăng cộng với đề tiện.

Chị ơi, chị chẳng biết yêu gì cả.

Rất lâu sau, chị tôi mới “ừ” một tiếng.

Mười năm sau, tôi mới hiểu vì sao khi ấy chị tôi lại rưng rưng nước mắt.

Mười năm sau.

Tôi ngồi bên bàn làm việc, nước mắt rưng rưng, cõi lòng trống trải, hoảng hốt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, tôi đau đến không sao thở nổi.

Chị đến, động viên tôi:

- Đàn ông phải mạnh mẽ, ưỡn cao ngực lên!
- Em lấy đầu ra ngực mà ưỡn, nói linh tinh!

Lần này, thật lạ, chị tôi không nổi giận lời đình như mọi khi, chỉ bảo:

- Đi nấu bát mì cho chị, bận rộn là quên hết ấy mà.

Tôi buồn thú vị ruột:

- Mì miếng gì, dùng cái thìa đưa đẩy, liếm láp bộ nhá một lúc là xong.

Bốp bốp, tôi bị mấy bạt tai.

Thôi thôi, nấu thì nấu.

Một lúc sau, tôi mang mì lên cho chị. Chị cười tươi như hoa, đón lấy bát mì. Chị chỉ ăn vài miếng, rồi bỏ về phòng mình.

Ba năm sau, tôi đọc được nhật ký của chị.

Em trai quên bỏ muối vào mì. Mình nghĩ, chắc nó phải buồn lắm, đau lòng lắm mới nấu ra cái thứ mì khó nuốt như thế. Mình cũng buồn lắm!

Tôi chợt thấy khóe môi mằn mằn.

Tôi nghĩ, nếu giọt mặn này có thể vượt thời gian trở về ba năm trước, rơi vào bát mì của chị, chắc chị sẽ không thấy nó nhạt thêch nữa, và cũng sẽ không vì thế mà buồn bã.

...

- Có trộm, bắt lấy nó!

Tiếng ai đó hét thất thanh trên phố.

Tôi và chị gái đùn đẩy nhau.

- Em trai, lên đi! Có biết thế nào là “Ngũ giảng, tứ mỹ” (*) không?

(*) Ngũ giảng gồm: văn minh, lịch sự, vệ sinh, nền nếp và đạo đức. Tứ mỹ gồm: Tâm hồn đẹp, lời nói đẹp, cử chỉ đẹp và hành động đẹp. Đây là tiêu chuẩn để Hoàng đế Trung Quốc thời xưa lựa chọn hiền thần để trọng dụng.

- Chị, chị lên đi! Chị có hiểu thế nào là “Tam tông, tứ đức” không?

- Đùn đẩy làm gì, bắt trộm chứ có phải mời cơm đâu. Xông lên!

- Được, lên nào!

Thế là hai chị em hùng dũng xông lên. Được nửa đường thì tôi rẽ sang trái, chị rẽ sang phải.

Hai chị em trốn trong ngõ nhỏ, nhìn nhau mắt tròn mắt dẹt. Tên ăn trộm vọt qua chúng tôi.

Phù suýt nữa thì đụng phải hấn. Hai chị em cùng vuốt ngực. Lúc này mới để ý, ai đó đang truy đuổi tên trộm không buông. Nhìn kỹ mới nhận ra là mẹ tôi.

Mẹ tôi vừa chạy vừa hô hoán:

- Bắt lấy nó!!!

Hai chị em ra sức giữ chặt mẹ lại, thế là thằng ăn trộm trốn thoát...

Về đến nhà, hai chị em mỗi người phải đền cho mẹ năm trăm đồng.

Hôm sau tỉnh giấc, chị gái phát hiện năm trăm đồng dưới gối.

Tôi thấy dưới gối mình có năm trăm đồng, và dưới đồng hồ báo thức có thêm năm trăm đồng nữa. Tôi lấy làm khó hiểu, vì sao để sống mất một tháng ăn trộm mà nghiêm nhiên tôi kiếm được năm trăm đồng.

Khi đã thành thạo phương pháp giải toán hỗn hợp cộng trừ nhân chia, tôi mới hiểu ra.

Sau này tôi nghĩ, nếu tôi còn cơ hội nhét trả chị năm trăm đồng xuống dưới gối chị ấy, thì dù trong tay tên trộm kia có dao có súng, tôi quyết không ngần ngại mà xông tới.

Ừ, như vậy đây.

Hồi tôi còn nhỏ, trong nhà chỉ có độc chiếc xe đạp Vĩnh Cửu (*) đời cũ.

(*) Vĩnh Cửu (Forever) là một thương hiệu xe đạp đình đám một thời của Trung Quốc. Vĩnh Cửu cũng là hãng sản xuất dòng xe Phượng Hoàng rất nổi tiếng ở Việt Nam.

Bố tôi bảo, tôi sẽ được cưới nó vào ngày sinh nhật.

Tôi cười ha ha sung sướng:

- Bố ơi, cuối cùng bố cũng không thèm yêu chị nữa, chỉ yêu mình con.

Bố tôi bảo:

- Chị con cưới mồn cái xe này rồi.

Vài năm sau, chị gái được bố mẹ mua cho một chiếc xe đạp. Ngày nào chị cũng đèo tôi đi học trên chiếc xe ấy.

Tôi bảo:

- Chị để em đèo.

Chị bảo:

- Bién!

- Mẹ kiếp, ông đây thừa sức chẳng biết để làm gì.

- Bién!

Tôi tức lắm, cứ ngo ngoay mãi ở ghế sau.

“A a a a!!!”

“Uỳnh!”

Hai chị em ngã ở chân cầu.

Chị tức giận:

- Mày mày mày... Từ giờ không thèm trở mày đi học nữa!

- Chị chị chị...Chị đi xe chẳng khác gì con A Hoàng ấy.

- A Hoàng là ai?

- Là con chó ở nhà cậu.

- Đồ khốn!

- Chị còn là chị của đồ khốn!

Chúng tôi cứ cãi nhau chí chóe như thế suốt trên đường đi, kết quả là đi học muộn.

Vài năm sau đó, chúng tôi đến chơi nhà cậu ở thành phố lớn.

Chị lại chở tôi bằng xe đạp. Có người quát:

- Xuống xe!

Trời ơi, cảnh sát giao thông.

Tôi:

- Chú ơi chú bắt chị ấy đi, chị ấy là người đèo cháu, cháu còn bé, chú đừng bắt cháu.

Chị:

- Chú ơi chú bắt nó đi, nó cứ đòi ngồi xe cháu, cháu là học sinh cấp hai, chú đừng bắt cháu!

Chú cảnh sát toát mồ hôi.

Tôi:

- Chú ơi, chú bắt chị ấy đi, cháu không quen chị ấy.

Chị:

- Chú ơi chú bắt nó đi, cháu nhặt được nó ở bên đường đấy.

Tôi:

- Nhặt được cái đầu chị ấy, đồ không biết ngượng!

Chị:

- Ngượng cái đầu em ấy! Sắp bị phạt rồi còn ngượng ngừng cái nỗi gì!

Chú cảnh sát:

- Hai cháu đi đi... Từ nay về sau không được đèo ai bằng xe đạp nữa.

Cuối cùng cũng đến ngày chị tôi phải đi học đại học xa nhà, chiếc xe ấy thuộc về tôi. Tôi vui mừng hết biết. Suốt đêm không ngủ.

Cả nhà tiễn chị lên đường.

Chị lên tàu.

Nước mắt tôi bỗng tuôn như mưa, tôi vừa khóc vừa đuổi theo tàu hỏa.

Chị ơi, em trả xe cho chị, chị đừng đi.

Chị gào gọi tôi qua cửa sổ tàu hỏa.

Tôi không nghe thấy, nhưng có thể đoán qua khẩu hình của chị: Đừng khóc!

Nhưng tôi vẫn cuống quýt chạy đuổi theo, vừa gạt nước mắt vừa gào gọi:

- Chớ mới khóc, em không thêm khóc!

Kể từ giây phút đó, tôi rất sợ khi nghe thấy tiếng tàu hỏa.

Bởi vì nghe thấy tiếng còi tàu, tức là lúc phải chia ly.

Chị đi rồi, một mình tôi cưỡi xe đạp đi học, bị chúng bạn cười chê. Bởi vì đó là xe đạp dành cho nữ.

Mọi người bảo tôi là yêu nữ, bảo tôi là thằng pê-đê.

Nhưng tôi mặc kệ, tôi vẫn cưỡi chiếc xe đạp ấy, vì như thế tôi sẽ có cảm giác chị tôi vẫn ở bên tôi.

Đến tận bây giờ, mỗi khi vào phòng chứa đồ và nhìn thấy chiếc xe đạp ấy, nước mắt tôi vẫn không ngừng tuôn rơi. Tôi thầm mắng mình: rơi gì mà rơi, rơi gì mà rơi!

Năm 1988, cậu tôi tặng tôi một bộ sưu tập tem mà tôi không hiểu gì về nó. Tôi tức giận, bảo:

- Chị ơi, cậu thật kệt xỉn, cho em đóng giấy lộn này làm gì kia chứ!

Chị bảo:

- Thế bán lại cho chị mười đồng đi!

- Chị thật gian xảo. Chị nghĩ em là thằng đàn chắc? Đằng sau tập giấy in giá bìa là một trăm chín mươi tám đồng.

- Mấy thứ này càng ngày càng mất giá, bây giờ không chịu bán, để sang năm sẽ chỉ còn một đồng thôi biết chưa.

- Vì sao?

- Em không đọc người ta ghi rất rõ đây à: Có giá trị theo năm, mau sưu tầm hàng hiếm. Thế nào là có giá trị theo năm? Tức là để càng lâu sẽ càng mất giá. Nào có bán không thì bảo?

- ...Hai mươi đồng.

- Đồng ý!

Thế là, bộ sưu tập tem mỗi năm tôi đều bán cho chị tôi với giá hai mươi đồng.

Lũy kế đến năm 1992, tôi bán được tổng cộng bốn cuốn, tám mươi đồng. Hằng năm tôi đều phải nộp lại tiền mừng tuổi cho bố mẹ, nên món tiền tám mươi đồng này là sở hữu vô cùng quý giá đối với tôi. Hơn nữa, kể từ năm đó, cậu tôi không tặng tem sưu tập cho tôi nữa, đồ kẹt xin!

Năm đó, chị tôi đi học đại học xa nhà.

Hôm sau chị phải lên đường rồi, tôi nằm trên giường lăn qua lăn lại, mười sáu tờ năm đồng, chị một tờ, em một tờ, tôi cứ thế nhắm tính cả đêm. Tôi miên man nghĩ: Chị ấy đi học xa nhà liệu có bị người ta bắt nạt không? Trước đây mỗi lần bị ai đó bắt nạt, chị lại cho mình hai hào để mình chửi cho kẻ kia một trận.

Chị ấy đến nơi xa xôi như vậy, chắc sẽ cần đến tiền.

Ừ, thế thì cho chị ấy mười đồng. Mười đồng mà thuê người chửi hộ...thì có mà thuê được năm mươi lần.

Nhưng nếu bị người ta đánh thì sao? Lần trước chị ấy bị thím đánh, cho tôi những năm hào bảo đi đánh hộ, tôi còn chả thèm. Người ngoài chắc chắn sẽ đòi nhiều hơn.

Thôi cứ coi như mỗi lần thuê người đánh mất hẳn một đồng đi, cho chị ấy hai mươi đồng.

Tôi đau lòng khi phải chia khoản tiền bảo bối của mình thành hai nửa, mà cái nửa của chị ấy càng lúc càng nhiều hơn cái nửa của tôi.

Tôi mãi tính toán, chia chác đến nỗi buồn ngủ quá, thiếp đi lúc nào không hay.

Cuối cùng, tôi nhét vào túi của chị ấy cả tám mươi đồng.

Tiến bà chị “ôn thần” lên đường, tôi hoàn toàn trắng tay. Về đến nhà, tôi buồn lắm, trốn trong chăn ngủ.

Tôi phát hiện trong chăn có bốn bộ sưu tập tem theo năm.

Trong mỗi bộ kẹp hai mươi đồng.

Tôi trốn trong chăn, vừa khóc vừa chửi. Chị và cậu đều kẹt xỉ như nhau, mỗi bộ chỉ kẹp có hai mươi đồng. Đi khỏi nhà thì chỉ ít phải kẹp năm mươi đồng cho tôi chứ.

Đến tận bây giờ, bốn bộ sưu tập tem theo năm có kẹp hai mươi đồng ấy vẫn nằm gọn gàng trên giá sách của tôi.

Một hôm, tôi giở ra lau chùi giá sách, vô tình lật mở bộ sưu tập năm 1988, bìa sách có một vuông chữ màu vàng, đề giá bìa một trăm chín mươi tám đồng.

...

- Bán lại cho chị mười đồng đi.

- Chị thật gian xảo. Chị nghĩ em là thằng đàn chắc? Đằng sau tập giấy in giá bìa là một trăm chín mươi tám đồng.

- Mấy thứ này càng ngày càng mất giá, bây giờ không chịu bán, để sang năm sẽ chỉ còn một đồng thôi biết chưa.

- Vì sao?

- Em không đọc người ta ghi rất rõ đây à: Có giá trị theo năm, mau sưu tầm hàng hiếm. Thế nào là có giá trị theo năm? Tức là để càng lâu sẽ càng mất giá. Nào có bán không thì bảo?

...

Nước mắt tôi nhỏ xuống tí tách, hoen mờ cả dòng giá bìa một trăm chín mươi tám đồng ấy.

...

Chị:

- Người xấu mới hút thuốc.

Tôi:

- Thế cậu là người xấu à?

- Trở thành giáo sư rồi mới hút thuốc thì là người tốt.

- Chẳng logic gì cả. Chị giải được hàm số Log, chị am hiểu “Phong, nhã, tụng” một bộ tổng tập thơ ca vô danh của một trong (*). Hôm qua chị nhầm Hegel thành Helen. Chị là Vua logic.

(*) Là ba phần chính của Kinh thi, một tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, và là một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo.

Mới cãi nhau được vài ngày chị đã lại phải quay về trường đại học.

Tôi tìm thấy trong ngăn kéo bọc giấy báo gói một cây thuốc hiệu Trung Hoa.

Trên mẫu giấy để bên, chị tôi viết:

Nếu nhất định phải hút thì hút loại tốt tốt một chút, ít ra nó sẽ không gây hại nhiều cho sức khỏe.

Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ, đó là tờ báo Buổi tối Dương Tử, phát hành ngày 22 tháng 5 năm 1997.

Sau này, tôi gặp cô gái tên Khương Vi.

Khương Vi hỏi:

- Anh có thích hút thuốc không?

Tôi đáp:

- Anh thích hút loại tốt tốt một chút.

- Tại sao?

- Thì nó ít gây hại cho sức khỏe.

Kết thúc kỳ nghỉ đông cô ấy mang cho tôi một bao thuốc, hiệu Trung Hoa, bao thuốc chỉ có mười một điếu. Bốn điếu Trung Hoa, bốn điếu Ngọc Khê, ba điếu Tô Yên.

Có còn hơn không.

Tôi:

- Em lấy đâu ra thế?

Khương Vi:

- Nhà em có lệ cứ đến Tết là đi biểu họ hàng thuốc lá, em lén rút mỗi bao vài điếu.

- Nghỉ đông hai mươi ngày, sao em sưu tầm được có mười một điếu?

- Bấy điếu kia bị bố em phát hiện và tịch thu rồi.

Về sau, Khương Vi biến mất. Tờ Buổi tối Dương Tử vẫn nằm yên trên giá sách của tôi. Tôi kẹp vở bao thuốc hiệu Trung Hoa trong tờ báo ấy.

Chỉ có hai người phụ nữ ấy cho rằng hút loại thuốc tốt một chút sẽ ít gây hại hơn cho cơ thể.

Máy nghe nhạc Winamp bỗng vang lên ca khúc Bài tình ca trên Radio.

Một cô gái đẹp muốn với tay lên trời che kín mặt trăng. Một cô gái nức nở thương nhớ cây cầu bắc đến trái tim người tình. Từ đây, mộng vỡ, duyên tan chỉ còn nổi bơ vơ thăm sâu và cơn đau quặn thắt.

Nơi đây chìm trong những giai điệu nhói buốt.

Chị tôi đã không còn biết đau đớn là gì nữa, Khương Vi cũng bật âm vô tín. Cầu mong em được vui vẻ hơn tôi, cầu mong em mãi mãi hạnh phúc.

...

Chị bỏ ra nửa năm để dạy tôi đánh máy. Bắt đầu từ 27 tháng 8 năm 1998, đến ngày 1 tháng 9, khi mà chị phải trở lại trường đại học thì giáo trình dạy đánh máy tự động chuyển thành tài liệu tự học.

Tôi:

- Đằng sau A là B kia mà, sao họ lại xếp S vào vị trí đó? Đằng sau B là C kia mà, sao lại là N?

Chị:

- Christopher Lathan Sholes (cha đẻ của máy tính chữ) là người phát minh ra nó, không phải chị?

- Cách sắp xếp chữ cái của ông ta thật loạn luân, di và cậu nằm chung một chỗ. Gia phổ của chúng chẳng khác gì thần thoại Hy Lạp.

- Đồ điên! Có học không thì bảo?

- Chữ cái loạn luân như thế, em không học.

- Chị dạy em thứ tự chữ cái trên bàn phím, có gì mà loạn luân?

- Thứ mình không muốn đừng bắt người khác phải làm.

- Học đánh máy chữ có nhiều lợi ích lắm. Nhìn đây, cái này gọi là QQ, lên QQ em có thể kiếm nhiều bạn gái xinh.

Thế là chị lập giúp tôi một tài khoản QQ, sau đó hai chúng tôi cùng tìm kiếm các em xinh tươi ở khắp mọi nơi. Dưới sự hướng dẫn của chị, tôi kết bạn với một em xinh tươi ở Bắc Kinh, nick name của em là Quả Không Hoa.

Tôi rất hưng phấn liền gửi cho cô ấy một loạt tin nhắn.

Chị tôi quát:

- Không nhìn thấy hình đại diện của người ta tối thui à?

- Không lên mạng mà đòi dùng QQ, đúng là đồ thần kinh!

Chị lại mời chào tôi, nếu biết đánh máy chữ, có thể dụ dỗ “cô ả” kia bằng những câu chữ lưu loát. Tôi từ chối thẳng thừng. Những chàng trai chính trực như tôi đây chắc chắn không chấp nhận điều này.

Bảng chữ cái ấy rõ ràng chẳng có gì tốt đẹp cả.

Ngày 1 tháng 9 năm 1998, chị tôi trở lại trường đại học và mang theo máy vi tính.

Điều khiến tôi nuối tiếc nhất là tôi vẫn chưa thắng bậc trong trò chơi điện tử Tiên kiếm kỳ hiệp truyện. Nguyệt Như vừa mới chết trong tháp Trần Yêu.

Sao chị có thể ích kỷ, hẹp hòi như thế chứ. Nghĩ vậy tôi liền lục lợi phòng chị ấy.

Tôi tìm thấy những thứ sau trong phòng chị: tiểu thuyết Tình yêu vượt thời gian của Tịch Quyên, Tuyển tập tiểu thuyết của Thẩm Á, Vu Tình,... Cái gì thế này? Chôm sao là cái quái quỷ gì kia chứ?

Tôi lật tung mọi thứ lên và phát hiện dưới đáy hòm một tờ bàn phím bằng giấy.

Trên bàn phím có mảnh giấy ghi: Chị biết em sẽ lục ra thứ này. Vậy phiền em hãy học thuộc thứ tự các chữ cái trên bàn phím.

Tôi thất kinh, chị gái trên khắp thế giới này đều xảo quyệt như vậy sao?

Kết quả là, tôi trải qua một học kỳ với cái bàn phím bằng giấy đó và những cuộc điện thoại thúc giục.

Tôi:

- Vì sao sau A không phải B?

Chị:

- Sau A là S, sau B là N.

- Phức tạp chết đi được.

Suốt nửa năm trời tôi không hiểu nổi vì sao chữ cái trên bàn phím lại loạn luân như vậy. Một người chính trực như tôi sẽ không bao giờ thêm học mấy thứ đó.

11 giờ 47 phút đêm ngày 7 tháng 2 năm 1999.

Tôi vẫn đứng chờ ở ga tàu.

Vì chị tôi bảo sẽ về nhà đúng giờ đó.

4 giờ 30 phút phát sáng ngày 8 tháng 2 năm 1999.

Chị tôi và một chiếc xe hơi lao vào nhau, chỉ trong tích tắc sự sống đã rời bỏ chị.

5 giờ 48 phút chiều ngày 8 tháng 2 năm 1999, tôi chạy lên Bắc Kinh.

Căn phòng một màu trắng như tuyết .

Đôi cánh cửa sứ giả màu trắng tuyết, không gian Thiên đường màu trắng tuyết, ga trải giường phòng bệnh màu trắng tuyết, gương mặt của chị tôi cũng trắng như tuyết.

Người ta cấm vô số những cái ống lên người chị.

Người ta chụp máy thở trong suốt lên mặt chị.

Tôi hôn hờ chạy vào:

- Ha ha, không động đậy được nữa hả?

Gương mặt chị tôi không chút biểu cảm, hai mắt nhắm nghiền, nhưng sao tôi thấy chị như đang mỉm cười. Có thể tại tôi hoa mắt, cũng có thể vì chị đã xem trộm thư tình của tôi viết cho cô bé hoa khôi lớp bên cạnh.

Một người mặc áo blouse trắng đứng bên giường chị nói:

- Cô ấy không thể nói chuyện, mong rằng cô ấy đủ sức viết cho cậu đọc.

Nhưng chị tôi không cầm nổi bút.

Bà chị tôi xưa nay vẫn yếu ớt như vậy.

Chị đeo tôi trên xe đạp nhưng không đủ sức lên dốc. Lúc chúng tôi đánh nhau chị cũng không đủ sức đánh trả. Lúc chúng tôi giằng nhau điều khiển ti vi để chuyển kênh, chị cũng không lại được với tôi.

Vì chị không thể viết nên tôi không biết chị muốn nói gì. Tôi nghĩ bụng, chị phải đủ sức để viết chứ!

Chị từng giả mạo chữ ký của mẹ khi ký vào bài kiểm tra của tôi. Chị từng viết bài Tổng kết sau kỳ nghỉ đông giúp tôi. Chị từng giúp tôi viết tên vào vở bài tập.

Tôi ngẩn ngơ nhìn chị, sao tự dưng không đủ sức cầm bút? Tôi siết chặt tay chị.

Chị gõ ngón tay vào lòng bàn tay tôi.

1,2,3,4,5,6.

Gõ sáu cái liền.

Để làm gì?

Lục lục, tứ lục, chúc tôi chóng phát tài à? Tháng Sáu tuyết rơi? Chị ấy gặp phải thiên cổ kỳ oan? Hay lục thần vô chủ? Hay chị bị gã nào đá đít? Hay lục đạo luân hồi? Hay chị ấy muốn đọc truyện tranh Áo giáp vàng phần về Minh vương Hades?

Trong lúc tôi vắt óc suy đoán thì một đám người ập vào phòng và đưa chị tôi đi.

Còn lại một mình trong căn phòng trắng như tuyết, vẫn còn đang nỗ lực gõ gõ vào tay mình.

1,2,3,4,5,6.

Gõ sáu cái liền.

Bên trên một cái, bên phải một cái, lại lên trên một cái nữa rồi xuống dưới một cái, lại lên trên một cái nữa, lại một cái nữa.

Tôi cố nhớ lại những kỷ niệm về chiếc bàn phím.

Một chiếc bàn phím bằng giấy, nhìn suốt nửa năm, cuối cùng nó cũng in được một chút vào đầu tôi. Sau A là S, sau B là N, sau C là V, ...Tôi nhớ lại từng chi tiết nhờ chiếc bàn phím ấy.

1,2,3,4,5,6, hình ảnh chiếc bàn phím càng lúc càng trở nên rõ rệt.

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra sáu lần gõ ấy có ý nghĩa gì.

I LOVE YOU (Chị yêu em).

Nước mắt tôi trào ra, từng giọt từng giọt rồi ào ạt dữ dội như mưa bão.

7 giờ 10 phút ngày 8 tháng 2 năm 1999, cuối cùng tôi đã học được cách sử dụng bàn phím, tôi đã có thể gõ chữ và khắc sâu nó vào tâm trí, không bao giờ quên.

I LOVE YOU (Em yêu chị)

Tôi thu mình trên lối đi.

Rất lâu, rất lâu sau tôi mới gạn đủ dũng khí để lắp ráp chiếc máy vi tính chị để lại cho tôi.

Và cũng rất lâu rất lâu sau tôi mới đăng nhập vào nick QQ ấy. Trong danh sách bạn bè chỉ có duy nhất một người, nick name là Quả Không Hoa.

Hình đại diện màu tối, nghe nói nếu nó tối chứng tỏ người ấy không lên mạng. Nhưng hình đại diện đó đang nhấp nháy sáng.

Tôi kích đúp vào thì nhận được tin nhắn của Quả Không Hoa: Đờ ngốc, chị của em đây!

Tôi nức nở như một đứa trẻ, nhưng dù có khóc hết nước mắt cũng không thể khiến cho Quả Không Hoa nhấp nháy được nữa.

Quả Không Hoa mãi mãi không online.

Nếu còn có ngày mai, chú bé muốn ở lại với hôm qua, vì ngày mai không còn chị nữa, hôm qua chị dùng Window 98.

Ngày nay MSN đã rút lui khỏi đường đua, giới trẻ đang thịnh hành trào lưu nhảy thoát y vũ trước webcam. Trong phòng làm việc của tôi, trên màn hình máy tính vẫn sáng nick QQ gồm năm chữ số và trong danh sách bạn bè của nick QQ ấy vẫn chỉ có một người duy nhất, hình đại diện của người đó màu tối, người đó không online, nick name của người đó là Quả Không Hoa.

Khi quan hệ sẽ bị đau đớn, kết quả là bao nhiêu lần người ta đã phải đau đớn.

Yêu nhau rồi có lúc phải chia xa, kết quả là bao nhiêu lần xa nhau.

Bốn mùa rồi có lúc sẽ tàn phai, kết quả là bao nhiêu mùa đã tàn phai.

Trái đất cứ quay vòng rồi cũng đến lúc mặt trời lặn, kết quả là mặt trời đã lặn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng Quả Không Hoa thì mãi mãi không sáng nick.

Buồn quá nên phải mỉm cười, đau quá nên phải vờ nhìn ra ngoài, nước mắt không còn nơi để giấu diếm. Trên đời, điều bi ai nhất là đau đớn muốn chết mà không chết được!

19. Chương 19: Người Đưa Đò.

Cuộc đời tựa như một cuốn sách. Ta thương câu nói của người, nguyện làm dấu chấm nhỏ, lặng lẽ nép bên chân người.

Nhưng anh đã có bạn đọc của riêng mình còn em chỉ là người đưa đò.

Tiểu Ngọc là một cô gái Đông Bắc dịu dàng, xinh đẹp, quê ở Trường Xuân. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ở lại Nam Kinh làm việc. Cô là một trong số nhiều bạn bè của tôi có công việc tử tế, không nói tục, không nổi khùng, lúc nào cũng hòa nhã, vui vẻ, dễ chịu.

Lần tụ tập nào chúng tôi cũng đề nhau ra uống rượu, Tiểu Ngọc thì thoảng muốn nâng cốc nhưng đều bị mọi người ngăn lại, vì chúng tôi cho rằng, trong nhóm phải có một người tỉnh táo để còn đưa những người khác về và người này phải đáng tin cậy. Tiểu Ngọc xứng đáng với “sứ mệnh” đó.

Có lần, chúng tôi tụ tập ở quán bar của Quán Xuân, Tiểu Ngọc vốn dĩ im lìm từ đầu đến cuối không nói một lời, lúc này bỗng nhiên lên uống vụng một cốc bia. Sau đó, mắt cô ấy long lanh, nụ cười đẹp mê hồn. Rồi thình lình cô ấy trở tay về phía người khách ở bàn bên cạnh, ôm bụng cười lớn:

- Nhìn anh ta mà xem, mặt dài như cái bơm, đoạn cuối lại còn cong lên nữa chứ, thêm một nét nữa là thành cái móc câu đấy!

Ở quán rượu mà nói những lời này nguy hiểm lắm cô nương ạ!

Cả bọn toát mồ hôi! Kể từ đó chúng tôi kiên quyết không cho cô ấy đụng đến một giọt nào.

Mùa thu năm 2008, khi cả lũ đã say đến bất tỉnh, thì phần việc của Tiểu Ngọc là lái chiếc xe 307 của cô ấy đưa từng người một về nhà.

Tôi vừa tắm rửa xong thì thấy di động rung lên, có tin nhắn của Tiểu Ngọc: Có chuyện rồi, ra ngoài ăn đêm với em đi!

Tôi tò mò hết sức, lập tức chạy đi tìm cô ấy.

Tiểu Ngọc nói:

- Mã Lực ngủ lại chỗ em.

Mã Lực là một họa sỹ, kết hôn năm 2006, vợ cậu ta tên Giang Khiết.

Tôi ngạc nhiên:

- Cậu ta là người đã có vợ, em đừng làm vậy.

Nhắc đến bốn chữ “em đừng làm vậy”, tôi bỗng thấy rất đối hưng phấn.

Tiểu Ngọc nói:

- Anh ấy là người cuối cùng em đưa về tối nay. Anh ấy cứ lảm nhảm suốt, em nghe mãi mới đoán ra, anh ấy bị vợ cấm sừng.

Tiểu Ngọc kể với tôi, Mã Lực tình cờ phát hiện vợ mình vụng trộm với người khác, nhưng cậu ta cố nhịn không làm ầm lên.

Gần đây, cậu ta có cảm giác vợ mình bỗng thay tính đổi nết, tỏ ra rất mực âu yếm, ân cần, và thi thoảng lại bóng gió nhắc đến việc chuyển người đứng tên căn hộ sang tên cô ta. Mã Lực là một họa sỹ chuyên vẽ tranh trừu tượng, bằng tư duy rối rắm của mình, cậu ta suy đoán người đàn bà này đang lên kế hoạch ly dị chồng, vì vậy mới diễn trò để tranh giành tài sản.

Tôi nghiêm nghị bỏ con tôm hùm xuống, hỏi:

- Cậu ấy định thế nào?

Tiểu Ngọc nghiêm nghị bỏ con cua biển xuống, đáp:

- Trước lúc thiếp đi, anh ấy gào lên, đừng tưởng chỉ mình cô biết đóng kịch, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ cho cô thấy tài năng diễn kịch thực sự.

Gió đêm tháng Mười se sắt, tôi bỗng rùng mình.

Tiểu Ngọc nói:

- Anh ấy không chịu về nhà, em đành đưa anh ấy về nhà mình.

Tôi bảo:

- Vậy sao em lại chạy ra đây?

Tiểu Ngọc yên lặng một lát mới đáp:

- Em nằm ở sofa phòng khách, nghe anh ấy khóc rất thương tâm trong phòng ngủ. Em đi vào thì thấy anh ấy cuộn người trong chăn, khóc nức nở. Em lay gọi anh ấy nhưng anh ấy chẳng thèm để ý đến em, cứ gào khóc thảm thiết, chắc anh ấy đang mơ. Em thấy sợ, không muốn ở lại, mới gọi anh ra ngoài ăn đêm.

Tôi vờ hỏi:

- Có phải em thích cậu ấy?

Tiểu Ngọc quay mặt đi, chậm chậm gật đầu.

Vàng trắng nhô lên cao, lơ lửng giữa tầng không phía sau lưng Tiểu Ngọc, giống hệt như một chiếc lớp xe dự phòng khổng lồ.

Tuy cả tôi và Tiểu Ngọc không hề hé răng nói nửa lời, nhưng chuyện nhà Mã Lực vẫn lọt ra ngoài, ai nấy đều hay cậu ta đang đầu trí với vợ. Hễ uống say là cậu ta ngủ lại nhà Tiểu Ngọc. Lúc đưa cậu ta về nhà Tiểu Ngọc, tôi phát hiện trong kệ bếp có nhiều thuốc bổ gan, cô ấy có bao giờ uống rượu đâu. Mã Lực lẽ nhè kể lể kể sách đối phó với vợ, Tiểu Ngọc ngồi bên chỉ lặng lẽ gật đầu.

Vì Mã Lực độc chiếm phòng ngủ, nên Tiểu Ngọc phải sắp xếp sofa làm chỗ ngủ cho mình.

Tôi nói:

- Cứ thế này mãi không ổn, tôi sẽ thuê phòng cho cậu ấy.

Tiểu Ngọc hướng mắt về phía Mã Lực, cậu ta trở mình, chóp chép miệng, rồi lăn ra ngủ tiếp.

Tôi bảo:

- Thôi vậy.

Trước lúc ra về, tôi do dự một lát, gọi:

Tiểu Ngọc...

Tiểu Ngọc gật đầu khê bảo:

- Em không phải lớp xe dự phòng. Em nghĩ rồi, em là người đưa đồ. Anh ấy rớt xuống sông ở bờ bên này, em phải đưa anh ấy sang bờ bên kia. Ở bờ bên kia có người đang chờ anh ấy, người đó không phải em, em chỉ là người đưa đồ.

Tôi thở dài, ra về.

Chừng hơn nửa tháng sau, Mã Lực mở triển lãm tranh ở Phương Sơn, trưng bày toàn bộ tác phẩm cậu ta vẽ trong mấy năm qua. Cả đám rủ nhau đến chúc mừng, nhưng đến nơi ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt khi đứng trước những bức vẽ trừu tượng. Mã Lực trở một bức tranh sắc màu sắc sỡ, nói;

Đây là bức Bạn bè, tôi vẽ tất cả chúng ta đây.

Tôi căng mắt ra nhìn, vòng to ôm vòng nhỏ, lại có tám trăm đường kẻ xiên ngang xiên dọc, đủ mọi màu sắc.

Tôi kinh ngạc nhận xét:

- Nét vẽ rối rắm thế này, chẳng nhận ra ai với ai.

Mọi người nhìn nhau, không ai bảo ai, nhất loạt rút lui. Mã Lực tức giận, chửi:

- Tiên sư!

Chỉ có Tiểu Ngọc vẫn hào hứng đứng trước bức vẽ, cần mẫn hỏi:

- Em đâu?

Mã Lực nói:

- Đoán thử xem.

Tiểu Ngọc lúi di động ra gõ nội dung tìm kiếm: “Thưởng thức nghệ thuật đương đại” và “Giải đáp về tranh trừu tượng”, rồi đứng đó nghiền cứu suốt buổi chiều.

Hơn nửa tháng sau, Mã Lực tìm chúng tôi, giọng run run:

- Mọi người giúp tôi một tay, trưa nay qua nhà tôi ăn cơm, mẹ vợ tôi đến chơi, xem ra sẽ có một trận chiến ác liệt.

Quả nhiên là một trận chiến ác liệt. Mấy cô gái xuống bếp phụ nấu ăn, mẹ vợ Mã Lực ngồi chuyện phiếm với con rể, hỏi cậu ta, nghe nói tranh của con đã bán sạch, được ba trăm mấy chục ngàn, phải không? Mã Lực gật đầu. Mẹ vợ nói tiếp, con là dân lao động tự do, không biết cách quản lý tiền bạc, chi bằng gửi chung vào tài khoản của mẹ. Mẹ đang tính mua cổ phần ở một vài chỗ, hãy để mẹ quản lý tài chính giúp các con.

Cả phòng im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng thái rau trong bếp, còn Mã Lực thì há hốc miệng, sững sờ đến tội nghiệp.

Quản Xuân chậm chậm đứng lên, nói:

- Thưa bác, chuyện là thế này, quán bar của cháu làm ăn rất khá, khoản tiền đó, Mã Lực đã đầu tư vào chỗ cháu.

Mẹ vợ Mã Lực cau mày;

- Sao không nói gì với tôi? Ăn cơm xong chúng ta sẽ bàn xem rút vốn như thế nào.

Bữa cơm vô cùng nặng nề, mặc dù tôi đã cố gắng gợi chuyện, nhưng vẫn không thể xoa dịu bầu không khí căng như dây đàn trong căn nhà ấy. Ăn xong, Mã Lực lẳng lặng vào phòng làm việc, đem ra một chiếc hộp, đặt lên bàn và nói:

- Mật mã thẻ ngân hàng là ngày chúng ta kết hôn. Ngày mai anh sẽ sang tên căn nhà này cho em.

Ngập ngừng một lát cậu ta nói tiếp:

- Anh mệt mỏi lắm rồi, chúng ta ly hôn đi! Em hãy sống hạnh phúc với anh ta.

Mã Lực ly hôn, ra đi tay trắng. Tôi hỏi, rõ ràng vợ cậu là kẻ phản bội, có gì vẫn cho cô ta tất cả tài sản? Mã Lực nói dù thế nào đàn ông kiếm tiền cũng dễ hơn phụ nữ. Có nhà, có tiền tiết kiệm, dù gã kia đối xử tệ bạc với cô ấy, cô ấy cũng không phải vất vả, khổ sở nữa.

Cậu ta gạt nước mắt, nói tiếp:

- Chúng tôi yêu nhau bốn năm, lấy nhau được một năm, cho dù đã ly hôn, tôi cũng không thể quên hết khoảng thời gian năm năm hạnh phúc ấy.

Tôi gạt đầu:

- Cũng phải.

Tiểu Ngọc giúp Mã Lực tìm thuê một căn hộ chung cư, ngày nào cũng như ngày nào, cứ chiều chiều đi làm về, cô ấy lại đều đặn đưa cơm cho cậu ta.

Cho mãi đến một ngày đầu đông, chúng tôi vẫn nhớ như in ngày hôm ấy.

Giang Khiết và chồng mới cưới đến quán bar của Quán Xuân, đúng lúc Mã Lực đang ở đó. Cậu ta áp úng chào:

- Chào hai người!

- Nghe nói anh là người đàn ông vĩ đại, được gặp anh thật may mắn, chúng ta làm vài ly nhé.

Mã Lực vừa xóc xúc xắc vừa uống rượu ở bàn số 7. Tất cả mọi người trong quán bar đều vừa trò chuyện vừa đồng tai nghe ngóng và đưa mắt quan sát bàn số 7. Chỉ vài lượt, Mã Lực đã thua đậm, uống hết mấy chai bia, mặt và cổ đỏ gay gắt.

Giang Khiết nói:

- Chơi cò con thế mà vĩ nhân đã không chịu được rồi.

Mọi người đều cảm thấy tình hình không ổn, tôi định bụng kiểm soát tổng cổ đôi cầu nam nữ ấy đi.

Tiểu Ngọc lại gần và ngồi xuống, mỉm cười nói với Giang Khiết:

- Thế chơi lớn một chút nhé. Tôi sẽ đấu với vợ chồng chị, chúng ta chơi trò “Đánh golf ở quán bar” nhé, 9 lỗ.

“Đánh golf ở quán bar” là một trò thi uống rượu rất kịch tính. Họ đến một quán rượu, hai bên tham gia thi đấu phải uống hết một chai bia, thêm một ly rượu trắng, gọi là “một gậy một bóng”, uống xong tức là đánh trúng một lỗ. Sau đó, nhanh chóng di chuyển đến quán rượu tiếp theo. Chín lỗ có nghĩa là phải uống đủ ở chín quán bar, bên nào xong trước và về lại được quán xuất phát, bên đó thắng. Giang Khiết nhìn Tiểu Ngọc chằm chằm nói:

- Được thôi, bắt đầu từ đây.

Nói xong, cô ta châm một điếu thuốc, rồi đọc tên tám quán bar tiếp theo.

Không khí trong quán lập tức sôi động hẳn lên, tôi chưa kịp ngăn lại, Tiểu Ngọc đã tu ừng ực hết chai bia và ly rượu Tây. Hai mắt cô ấy long lanh, giống như hai ngọn đèn lung linh, sáng rực trong đêm tối.

Tiểu Ngọc và vợ chồng Giang Khiết rời quán bar. Tất cả chúng tôi ủa ra ngoài theo họ. Tôi vất vả chen lên đứng bên Tiểu Ngọc, cô ấy mỉm cười với tôi và nói:

- Các anh đừng quên em là phụ nữ Đông Bắc.

Ngày hôm đó đã đánh một dấu son rực rỡ trong lịch sử các quán bar ở Nam Kinh.

Tiểu Ngọc ngồi xe Pasat của Quán Xuân để đến khu phố 1912. Họ lần lượt vào quán bar Gone with the wind (Cuốn theo chiều gió), rồi đến quán Mazzo, rồi từ Mazzo di chuyển đến các quán bar mà thời đó vẫn còn tồn tại và rất nổi tiếng ở Nam Kinh. Họ vào quán, uống cạn chai bia và một ly rượu Tây đã được đặt sẵn trên bàn. Uống xong đi thẳng vì có người sẽ trả tiền thay họ.

Rời khỏi khu 1912, chủ quán của năm quán bar khác nghe tin lập tức kéo đến, một dãy mấy chiếc xe xếp hàng thẳng tắp. Những người ham vui cũng bắt xe đi theo, vô cùng náo nhiệt. Cả đoàn người, xe rầm rộ đi qua đường Thượng Hải, qua Lầu Trống, đến Tân Nhai Khẩu, rồi lại vòng về Tân Nhai Khẩu.

Cô gái nhỏ nhắn, thùy mị, dịu dàng Tiểu Ngọc, người em hồng hào, rực rỡ, đi giày cao gót, băng qua khắp các con phố Nam Kinh đầy kiêu hãnh, lẫm liệt.

Mỗi lần đi ra từ một quán bar, ánh mắt Tiểu Ngọc dường như lại long lanh hơn. Lần nào cô ấy cũng dừng lại trước cửa quán, cầm gương nhỏ lên soi, cẩn thận tô thêm son, rồi đồng dục tiến đến địa điểm tiếp theo.

Quán Xuân lặng lẽ lái xe, tôi ngồi bên ghế phụ, nhìn qua gương chiếu hậu, không biết Tiểu Ngọc đang nghĩ gì mà vẻ mặt thần thờ, cô ấy áp mặt vào cửa sổ, gương mặt hồng hào.

Trên đường quay về quán bar của Quán Xuân, Tiểu Ngọc đột nhiên nói:

- Gia Giai ơi, anh đã bao giờ liều mạng vì ai đó trong đời chưa?

Tôi sững sờ, không biết trả lời ra sao.

Tiểu Ngọc ngẩng nhìn trời đêm ngoài cửa sổ nói:

- Liều mạng ở đây không phải là liều mạng làm việc, không phải liều mạng ăn uống, không phải liều mạng giải thích, không phải một cách nói hình ảnh, mà là, dù hôm nay có phải chết vì người ấy cũng sẵn lòng.

Cô ấy lắc đầu nói tiếp:

- Thực ra, em biết chắc mình không chết, nên cũng không thể gọi là liều mạng. Anh thấy không, em yêu Mã Lực, nhưng dù anh ấy có ly hôn, em cũng không thể đến với anh ấy. Bởi vì, em yêu anh ấy, em sẵn lòng làm mọi điều vì anh ấy, nếu chúng em đến với nhau, em hy vọng anh ấy cũng đáp lại em như vậy. Nhưng làm gì có chuyện đó, hướng hồ anh ấy còn chẳng thích em. Thế nên, em chỉ muốn làm người đưa đò. Và em cảm thấy như thế này cũng rất vui.

Tôi trầm ngâm một lát, nói:

- Ủ, vui, vui chết khiếp!

Chúng tôi về đến quán bar của Quán Xuân, lúc này quán đã chật ních người. Tiểu Ngọc ung dung ngồi vào chỗ cũ, vẻ mặt hoàn toàn bình thản, không chút nao núng. Đám đông vỗ tay rào rào, tiếng huýt sáo, tiếng cười nói, tiếng gào gọi điên cuồng náo nhiệt. Chúng tôi không thấy bóng dáng cô vợ cũ của Mã Lực đâu, mọi người hô vang: Thắng rồi! Thắng rồi!

Bạn tôi từ đâu chạy về, hào hứng tuyên bố:

Vợ Mã Lực dứt rồi, cô ta uống đến quán cuối cùng thì “ra đi”.

Đám đông lại được dịp hò hét vui sướng, ai nấy đều hả hê:

- Tiên sư, đánh bại cặp gian phu dâm phụ ấy sao mà thấy hả hê quá! Tiểu Ngọc thật cừ, phụ nữ Đông Bắc thật đáng nể! Cô gái thùy mị, dịu dàng của chúng ta khi đã ra tay thì gạo xay ra cám! Hoan hô Tiểu Ngọc đã hạ gục phụ nữ trên toàn thế giới!

Tôi hỏi:

- Mã Lực đâu?

Bạn tôi ngập ngừng nhìn Tiểu Ngọc, nói:

- Uống đến quán thứ ba, tên gian phu khuyển Giang Khiết bỏ cuộc, cô ta không chịu, thế là hất bỏ đi mất. Uống đến quán thứ tám, Giang Khiết gục xuống bên đường khóc tu tu. Mã Lực chạy đến ôm cô ta, khóc theo. Sau đó, sau đó...cậu ấy đưa cô ta về nhà.

Quán bar chìm trong im lặng.

Tiểu Ngọc vẫn bình thản uống hết ly rượu, rồi nhẹ nhàng gục đầu xuống bàn nói:

- Ôi trời, mệt quá!

Nếu em thực sự thấy vui, có gì than mệt như vậy.

Sang xuân, Tiểu Ngọc nói với tôi, cô ấy làm việc ở Nam Kinh đã năm, sáu năm nhưng công việc chẳng có gì tiến triển, cũng không dành dụm được bao nhiêu. Vì vậy, cô ấy quyết định chuyển công tác về Tổng công ty ở Thâm Quyển. Tôi bảo, ừ, thế cũng tốt.

Chúng tôi tổ chức tiệc tiễn chân Tiểu Ngọc. Mọi người say lử đử, chỉ có Tiểu Ngọc vẫn như mọi khi, không uống một giọt nào. Chúng tôi dìu Mã Lực xuống trước, sau đó Quản Xuân tiếp tục lên nhà công những người khác.

Mã Lực ngồi trên ghế băng trên quảng trường, gục đầu xuống. Tiểu Ngọc đứng sau ghế, đèn đường soi rọi hai chiếc bóng đổ dài của họ. Tiểu Ngọc chậm chậm đưa tay lên, chiếc bóng trên mặt đất cũng chậm chậm đưa tay lên. Cô ấy mỉm cười, để bóng mình ôm lấy bóng của Mã Lực.

Kỳ thực, cô ấy vẫn đứng cách Mã Lực chừng một bước chân.

Cô ấy sắp đi, nên chỉ có thể ôm cái bóng của cậu ấy. Đây có lẽ là cái ôm long trọng duy nhất của họ.

Ban ngày, bóng anh theo bên anh, ban đêm, bóng anh biến thành đêm sâu, ôm ấp giấc ngủ của em.

Cuộc đời tựa như một cuốn sách. Ta thương câu nói của người, nguyện làm dấu chấm nhỏ, lặng lẽ nép bên chân người.

Nhưng anh đã có bạn đọc của riêng mình, còn em chỉ là người đưa đồ.

Tiểu Ngọc ra đi.

Về sau, Mã Lực không tái hôn, cậu ta trở thành giảng viên của Học viện Mỹ thuật, được vô số nữ sinh mến mộ. Nhưng cậu ta vẫn duy trì lối sống lành mạnh, đề cao chủ nghĩa độc thân, chỉ miệt mài với nghệ thuật, không miệt mài với phụ nữ.

Về sau, tôi nhận được một cuộc điện thoại giữa đêm khuya của Tiểu Ngọc, cô ấy nói:

- Anh có nghe thấy tiếng sóng biển không?

Tôi bảo:

- Có nghe, người phụ nữ giàu có của chúng ta lại đi du lịch đấy à?

- Em đang rất hối hận vì bé không chăm chỉ học nhạc. Một mình ngoài biển, nếu anh biết chơi guitar, hoặc thổi kèn acmonica, anh có thể vui vẻ suốt ngày. Vì anh sẽ tạo ra một thế giới chỉ của riêng anh ở nơi tuyệt đẹp này.

Cô ấy ngừng một lát rồi tiếp:

- Nhưng dù chẳng có tài lẻ gì, em vẫn có thể ngồi đây, nghe tiếng sóng biển, ngắm ánh lửa trại và tạo ra thế giới của riêng em. Và, em sẽ có kỷ niệm để nhớ.

Kỷ niệm để nhớ. Những chữ đó găm thẳng vào tim tôi, khiến tôi gần như ngạt thở.

Tiểu Ngọc nói:

- Hồi mới chuyển đến Thâm Quyển, trong những đêm mất ngủ, em lại muốn trò chuyện với em của quá khứ, em muốn nói với em của quá khứ rằng, người đưa đồ sẽ không biết khách qua sông sẽ đi đâu, có thể người khách đó chỉ muốn về lại chốn cũ. Em muốn nói với bản thân, đừng cố vùng vẫy trên sông nước ấy, vì sông nước ấy không có bờ bến. Người đưa đồ sẽ trôi dạt trên sông suốt đời, một mình trên chiếc thuyền nan trống trải, ngấn ngơ nhìn theo dòng nước xiết và lặng lẽ chờ đợi khoảnh khắc bị chôn vùi. Cậu ngốc lắm!

Cô ấy nói:

- Dẫu vậy, nhưng nếu phải làm lại, em vẫn không thay đổi sự lựa chọn của mình. Những năm tháng qua, em nhận ra rằng, dù em đã làm gì, đã gặp phải điều gì, dù em đã lạc lối, đã u buồn, đã khốn đốn, đã đau đớn, thực ra chúng ta không cần đau đầu tìm kiếm câu trả lời cho những vấn đề của mình. Chúng ta cứ hay tính toán, nhưng nếu tính không ra thì đừng tính toán nữa. Và có một cách tính luôn đúng, đó là cố

gắng làm tốt mọi thứ, cố gắng làm việc cho tốt, sống cho tốt và hãy là chính mình. Để đến khi đứng trước đại dương mênh mông này, chúng ta lại có thể tạo ra một thế giới cho riêng mình.

Mùa xuân năm 2012, tôi đi Hồng Kông công tác, lúc ngang qua Thâm Quyển, tôi rẽ vào nhà Tiểu Ngọc ăn cơm. Tiểu Ngọc vẫn dịu dàng, xinh xắn, vẫn nhỏ nhẹ, hiền hòa như ngày nào. Cô ấy mua rất nhiều thức ăn, bận rộn trong bếp với người giúp việc. Tôi ngồi trên sofa trong phòng khách, ngắm đầu liền thấy bức tranh Bạ bệ ấy.

Tôi hỏi:

- Tiểu Ngọc, sao em lại treo bức tranh này?

Tiểu Ngọc bưng đồ ăn vào, đáp:

- Ba trăm ngàn của em đấy, không treo lên thì phí lắm.

Tôi nói:

- Em tìm thấy mình trong tranh chưa?

Cô ấy cười thật tươi:

- Tranh người khác vẽ làm sao tìm thấy mình trong đó.

Tôi cười bảo:

- Em sống rất ổn, đúng không?

- Vâng.

Chúng ta ai rồi cũng sẽ lên bờ, ánh dương ngập tràn muôn lối, bên đường hoa nở hương đưa.

20. Chương 20: Những Điều Nhỏ Bé Mà Đẹp Đẽ.

Có những thứ xứng đáng để bạn đánh đổi cả mạng sống của mình, nhưng tuyệt đối không phải là: thất tình, đua xe, phẫu thuật thẩm mỹ, làm mất hợp đồng và không bao giờ mong muốn được “thể hiện” một điều gì đó trong suốt cuộc đời.

Tôi nhận thấy Mercy biết thở dài hỏi nó được bốn tháng tuổi. Nó gác đầu lên chân trước, ngược mắt xem ti-vi “như đúng rồi” và thở dài thườn thượt.

Điều phiền phức khi nuôi một con chó là lúc bạn viết bài nó sẽ thu mình dưới gầm bàn của bạn, lúc bạn nằm trên sofa nó cũng bò lên sofa sát bên bạn, lúc bạn đi ngủ nó sẽ nằm dạn dưới đất, cạnh giường bạn mà quên rằng nó cũng có cái ổ của mình.

Sau đó, bên tai bạn văng vẳng lên hơi thở nhẹ nhàng của nó.

Cho dù bạn đi công tác, thi thoảng bạn vẫn như nghe thấy tiếng thở dài của nó.

Cũng có thể đây lại chính là một điều may mắn.

Giống như mỗi lúc ăn cơm, dọn món gì lên, tôi cũng nghĩ về tài nấu nướng của cha mẹ mình. Cho dù xung ngựa xe như nước, ồn ào huyền ảo hay đêm khuya thanh vắng, một thân một mình tôi vẫn luôn có cảm giác cha mẹ đang ở bên, nhỏ nhẹ dặn dò đủ thứ. Mặc dù không nghe rõ lời họ nhưng tôi cảm thấy thật thân thuộc ấm áp.

Có rất nhiều thứ nhỏ bé, vụn vặt, nhưng đôi khi chúng đóng một vai trò vô cùng quan trọng, giúp bạn vượt qua những chông gai, trắc trở trên đường đời.

Đừng tốn sức nghĩ nhiều về những thứ màu mè, giả tạo. Trên đời có rất nhiều kẻ màu mè, thích thể hiện, đôi lúc tôi cũng là một trong số những kẻ đó.

Nếu còn hơi sức, tốt nhất hãy để dành mà giữ gìn những điều tốt đẹp.

Dạo trước bạn tôi nói với tôi, một hợp đồng trị giá mấy trăm ngàn đã không cánh mà bay, khiến cậu ta rất buồn. Tôi hỏi, thế có chết được không? Cậu ta bảo: không. Tôi bảo: thế thì nghĩ ngợi làm chớ gì.

Mấy hôm trước cậu ta lại chạy đến than thở lại một hợp đồng trị giá mấy trăm ngàn nữa không cánh mà bay. Điên cả tiết! Tôi hỏi, thế có chết được không? Cậu ta bảo: không. Tôi bảo: thế thì nghĩ ngợi làm chớ gì?

Nhưng cậu ta vẫn ảo não, rầu rĩ, vậy thì lái xe đi du lịch giải khuây đi.

Cậu ta lái xe, lạng lách trên đường cao tốc, vượt hết chiếc nọ đến chiếc kia. Tôi bảo, lái cẩn thận chút đi! Cậu ta bảo, cậu sợ à, ha ha. Tôi bảo cậu lái xe kiểu này liệu có chết không? Cậu ta ngẩn ra một lát, đáp, có. Tiên sư, thế sao không lái cho cẩn thận!

Cậu ta trầm ngâm một lúc, bảo, quy tắc ứng xử của cậu có vẻ rất “thời thượng” nhỉ! Tôi bảo, đương nhiên. Hai ngày sau, chúng tôi quay về Nam Kinh, lúc đi qua Vô Tích gần đến Trấn Giang, đồng hồ đo tốc độ hiển thị 100km/h. Đột nhiên, chúng tôi lao vào vùng có bão, cậu ta gào lên, ôi trời, xe trượt đi rồi.

Sau đó, hai tay ôm vô lăng, miệng chửi không ngơi: Tiên sư, tiên sư, tiên sư!

Không thể đạp phanh vì sẽ càng nguy hiểm. Nhả sạch ga, tốc độ cũng không giảm. Chúng tôi đành buông xuôi, mặc cho chiếc xe thả sức lộng hành, chấp nhận một cú va chạm.

Chúng tôi chuyển sang làn đường trong cùng bên trái, sau đó xe ngoặt mấy chục độ, xoay ngang đâm vào thanh chắn ở làn đường trong cùng bên phải.

Chưa đầy một giây, trước mắt tôi bỗng hiện ra hình ảnh của các cô nàng cổ động viên bóng đá, hàng nghìn cô xếp thành hàng dài tít tắp, có cô mặc áo của đội Ý, có cô mặc áo đội Tây Ban Nha. Các cô ôm trên ngực những trái bóng, quả to quả nhỏ, ánh mắt mê mẩn, ai oán, nước mắt lưng tròng:

- Anh ơi, anh không cần chúng em nữa sao?

Tôi đùa đấy. Thực ra, khi đó tôi chỉ kịp nghĩ một điều duy nhất. Gãy cổ mất thôi!

Sau đó, tôi chống mắt nhìn thanh chắn bảo vệ hùng dũng lao đến, toàn thân tôi nhẹ bẫng: Tiên sư, tiêu rồi, quả này thì đi rồi, đi rồi...

Mũi xe lao thẳng vào thanh chắn, trước mắt tôi hiện lên một vòng cung, tiếp đó thân xe đâm vào thanh chắn, nằm chệch ngang làn đường bên phải.

Người anh em của tôi ôm chặt vô lăng, bàng hoàng, sững sờ. Tôi ngửi thấy mùi cháy khét của túi khí và mùi dầu sặc sụa trong khoang xe.

Tôi vừa tháo dây an toàn, vừa quát, xuống xe thôi, tiên sư!

Có thể chiếc xe không tự bốc cháy, nhưng chẳng may một gã ầm ưong nào đó, vô tình không để ý đường, đâm vào thì sao. Nếu thế, chắc phải gần Tết chúng tôi mới mở mắt ra được trong bệnh viện.

Chúng tôi xuống xe, trời vẫn mưa như trút nước.

Tôi mở cửa ghế sau, thấy Ipad văng ra sau ghế, may mà không vỡ nát, tôi thở phào. Tiếp đó, tôi mở cốp, lật tẩm lót tìm biển quảng cáo.

Tiếp đó, hai chúng tôi đi bộ về phía trước, tìm một chỗ để trú mưa và tránh xe.

Hai mươi phút sau, tất cả đã có mặt.

Dây an toàn được căng lên khoanh vùng vụ va chạm. Tình trạng xe mới thật là thê thảm, nắp capô nát bươm, động cơ sắp rụng ra. Ừ, thì cứ thoải mái chụp hình đi. Cũng may chúng tôi đã kiên quyết không mua ô tô Nhật.

Cả đồng người có mặt, việc ai người nấy làm, còn chúng tôi thì cưỡi xe bảo hành của hãng đi ký tên. Ai cũng xuýt xoa số các anh thật may mắn, không có xe chạy phía sau. Chắc là đầu năm các anh đã cúng tế giải hạn gì đó, nên mới được lành lặn thế này. Quả là kỳ tích, vân vân và vân vân.

Hôm nay là ngày 1 tháng 7 năm 2012. Tôi vừa trải qua sinh nhật lần thứ 32 được chín ngày.

Sau sinh nhật, không biết điều gì run rủi, có bao nhiêu vòng tràng hạt tôi bỏ ra đeo hết lên tay. Điều này hoàn toàn bất thường so với tính cách của tôi, bởi vì nếu đeo hết các chuỗi tràng hạt sẽ rất nặng. Nhưng không hiểu sao tôi không tháo chúng ra.

Tính kỹ mới thấy, đây là lần thứ tư tôi vượt qua cửa tử, tập tễnh về lại với nhân gian.

Lần nào sự việc cũng xảy ra vô cùng bất ngờ, và tôi đều thoát chết trong gang tấc, tôi hoàn toàn không hiểu điều gì đang xảy ra, nhưng lần nào cũng có “di chứng” để lại.

“Di chứng” sau mỗi lần thoát nạn là tôi trở nên bớt so đo tính toán hơn.

Giải quyết xong các thủ tục, chúng tôi ra ga tàu.

Lúc đứng chờ tàu, bạn tôi đột nhiên bảo, giờ tôi đã thấm câu nói của cậu: Mỗi lần gặp phải chuyện gì, hãy hỏi mình, liệu có chết được không?

Không chứ gì, thế thì mặc xác nó đi. Còn nếu có, thì tiên sư, đừng có dại.

Có những thứ xứng đáng để bạn đánh đổi cả mạng sống của mình, nhưng tuyệt đối không phải là: thất tình, đua xe, phẫu thuật thẩm mỹ, làm mất hợp đồng và không bao giờ mong muốn được “thể hiện” một điều gì đó trong suốt cuộc đời.

21. Chương 21: Tranh Cãi: Đôi Khi Chúng Ta Không Thể Kiểm Chế.

Bạn đã xóa tên người bạn từng yêu sâu đậm trong nhật ký?

Bạn bị xóa tên khỏi cuốn nhật ký của người bạn từng yêu sâu đậm?

Bạn bị xóa tên khỏi rất nhiều cuốn nhật ký?

Bạn nhiều lần nhớ về cái tên mà bạn đã xóa đi trong nhật ký của mình?

Giữa màn đêm thăm sâu như mực, nhiều người đang khao khát một trận mưa rào xối xả trút vào lòng mình, để vằm nát những kẻ cứ ở lì trong đó không chịu biến đi.

1. Tuổi trẻ kỳ diệu.

Trong bầu không khí im ắng của mấy chục người thân, họ hàng đến dự đám cưới, chú rể Tiểu Sơn béo tròn, đen nhẻm, sốt sắng nắm tay cô dâu một mắt của mình, phần khởi đưa vào buồng tân hôn. Mặt trời đã xuống núi, nơi đây không còn đèn đường, người nhà dòng dây điện ra ngoài, mắc mười mấy cái bóng đèn. Ánh đèn hiu hắt, vàng vọt lan trong không gian.

Tiểu học là giai đoạn khởi nguồn của công cuộc kết bè kết phái, bạn luôn muốn chiếm bằng được mọi thứ.

Ví như chơi bóng bàn chẳng hạn. Khi tiếng chuông báo hết giờ vừa điểm, cả lớp ủa ra như ong vỡ tổ, đứa nào nhanh chân hơn, sẽ chiếm được bàn bóng trước, những đứa đến sau muốn chơi phải nghe lời đứa đến đầu tiên. Nó có quyền chọn người chơi, và có quyền cho những đứa khác đứng vào vòng trong chờ đến lượt.

Lúc đầu, cứ đứa nào nhỏ con, chạy nhanh là thắng, đứa đó sẽ là bá chủ của bàn chơi bóng bàn vào mọi giờ ra chơi. Nhưng khi Tiểu Sơn chuyển đến học ở trường tôi thì “luật lệ giang hồ” ấy đã bị phá bỏ. Bởi vì, dù ai nhanh chân đến chiếm chỗ trước, thì sau cùng vẫn phải nhường quyền kiểm soát cho nó.

Lớn lên tôi mới biết, cái đó gọi là “uy”.

Khi ấy, thầy cô đặt biệt danh cho tôi là kẻ “đi đại tiện cũng phải tránh xa ba thước”. Có thể thấy, tôi là kẻ không may mắn có được cái thứ gọi là “uy” ấy, ngay cả sự hòa đồng tôi cũng không có.

Tôi ngồi ở hàng đầu, nên thi thoảng cũng chiếm được bàn bóng, nhưng từ khi Tiểu Sơn xuất hiện, tôi bị cắt đứt mọi cơ hội chơi bóng bàn.

Vậy là tôi chỉ có hai lựa chọn: Một là tuyên thệ trung thành với Tiểu Sơn, tình nguyện làm trâu ngựa cho nó. Hai là tôi phải lập bang phái riêng, đối đầu với nó.

Tôi đã vắt óc suy nghĩ rất lâu về điều này. Thực ra, tôi cũng có nhiều lợi thế lắm chứ. Lớp trưởng Mã Lợi là bạn nữ xinh đẹp, học giỏi nhất lớp, quyền uy chỉ xếp sau Tiểu Sơn. Không biết vì sao càng ngày bạn ấy càng tỏ ra thân thiện, niềm nở với tôi, lúc thì cho tôi cái bánh quy, khi thì cho tôi hột ô mai. Và còn nữa, tôi là người duy nhất đọc truyện tranh trong giờ ngủ trưa mà không bị bạn ấy ghi vào sổ.

Nhưng tôi ghét cay ghét đắng hai cái đuôi sam của bạn ấy. Bạn ấy ngồi ở hàng trước tôi, hai đuôi sam chốc chốc lại ngoe nguẩy trước mặt khiến tôi ngứa mắt, chỉ muốn cho chúng một mồi lửa!

Ngày lại ngày, tôi vẫn chỉ chen được vào vòng ngoài chờ đến lượt chơi bóng bàn, tôi tức muốn ói máu, nổi oán hận khiến đầu óc tôi muốn vỡ tung. Vì thế tôi đã đưa ra một quyết định nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Tôi giới thiệu Mã Lợi kết bạn với Tiểu Sơn. Tôi bảo cậu ta, bạn Mã Lợi rất dễ thương, chỉ bằng hai bạn kết bạn đi. Tiểu Sơn vui hết biết. Hành động hạ lưu của tôi đã đổi được tình hữu nghị vô cùng vững chắc của Tiểu Sơn. Nhưng đồng thời, tôi bị tước đi cái quyền là người duy nhất được đọc truyện tranh trong giờ ngủ trưa mà không bị ghi vào sổ.

Tiểu Sơn tuyên bố, từ nay tôi là phó bang chủ, nắm giữ quyền hành ngang với nó, tức là đủ tư cách chọn người chơi bóng bàn.

Những năm tháng tiểu học sau đó, chúng tôi đã cùng chung hưởng vinh quang xán lạn và sự cung phụng của các bạn học khác.

Tất nhiên, những gì tôi có được, nhiều hơn gấp bội so với mấy cái bánh quy, mấy hột ô mai Mã Lợi cho tôi.

Đến năm đầu cấp hai, tôi dành toàn bộ thời gian cho bóng đá. Nhà Tiểu Sơn mở hàng cơm, cậu ta không đi học tiếp, ở nhà phụ việc và trở thành một thằng du đãng chính hiệu.

Cậu ta hẹn tôi đi chọc bi-a. Cả thị trấn chỉ có duy nhất một hàng bi-a, hàng đó cũng chỉ có duy nhất một bàn. Tôi mặc quần áo thể thao, cậu ta mặc quần áo giả da, hai chúng tôi đến quán bi-a thì thấy mấy học sinh cấp hai đang chơi rất vui vẻ.

Tiểu Sơn tháo găng tay, ngậm một miếng thuốc, chậm chậm đi đến trước mặt mấy học sinh cấp hai kia, lạnh lùng nói:

- Nhường đi!

Một thằng trong số đó liếc xéo cậu ta, rồi cũng bỏ thuốc ra châm.

Tiểu Sơn đập đập chiếc găng tay vào lòng bàn tay rồi thành linh vung lên, đập “bộp” một cái vào má thằng kia.

Thằng kia lập tức chảy máu mũi.

Những thằng còn lại diên tiết, cầm que chọc bi-a nhất tề xông lên.

Tiểu Sơn quát:

- Cấm động đây!

Cậu ta cởi áo khoác, để lộ đôi tay trần và hình xăm núi lửa trước ngực.

Thời kỳ đó, ở nông thôn làm gì có kẻ nào dám xăm trổ? Đám kia trố mắt nhìn, rồi lảm bảm:

- Anh là Tiểu Sơn?

Tiểu Sơn mặc áo vào, nhô đầu thuốc “phụt” một cái, lập tức có thằng chạy đến tiếp thuốc, cung kính phục dịch.

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi được chứng kiến cảnh tượng uy phong, lẫm liệt như vậy. Kể từ đó giấc mơ trở thành đàn anh của đám lau chau chốn thôn quê cứ trở đi trở lại trong đầu tôi suốt thời thơ ấu.

Về sau, chúng tôi thường xuyên đi chọc bi-a với nhau. Có lần đang đánh dở ván thì thành đệ của Tiểu Sơn ở đầu hồng học chạy vào, hô hoán:

Anh Tiểu Sơn ơi, đội ba và đội sáu đánh nhau to rồi!

Đầu những năm 90 của thế kỷ XX, các thôn làng vẫn chia thành các đội sản xuất.

Đám đông có đến hơn trăm người, người nào người nấy tay lăm lăm cuốc xẻng, sào gậy, đứng xếp hàng trước vạch ranh giới giữa hai thôn, chửi bới inh ỏi.

Tôi lập tức nhận ra Mã Lợi máu me đầy đầu trong đám đông ấy.

Sau đó, Tiểu Sơn hét lên một tiếng, xông ra trận tiền.

Sau trận ẩu đả đáng sợ ấy, nhắm tính kỹ, tôi chỉ gặp lại Tiểu Sơn tổng cộng có ba lần.

Ngày Quốc khánh năm kia, tôi về quê, lúc đi ngang qua một tiệm cơm ven đường quốc lộ, tôi nhắc thấy một người đàn ông trung niên, cười thật tươi, ôm đứa bé trong lòng. Tôi ngáp ngừng, gọi:

- Tiểu Sơn!

Cậu ta cười khách sáo, hỏi:

- Về bao giờ thế?

Tôi ở lại ăn cơm với cậu ta, đồ ăn cũng bình thường, chỉ có rượu là uống rất nhiều. Cậu ta biêng biêng kể lại:

- Cậu biết không, tôi đã ngồi tù bốn năm, nhưng ông trời đối với tôi không bạc.

Tôi quay lại nhìn Mã Lợi đang ôm đứa bé trong lòng, mắt trái của cô ấy không chút ánh sáng, mắt phải của cô ấy nhìn xuống đứa bé ngập tràn tình yêu và sự dịu dàng.

Hơn mười năm trước cô ấy đã phải đeo mắt giả bên trái.

Tôi cứ nghĩ mãi về điều này, vì sao Tiểu Sơn ở lì cái thị trấn bé nhỏ, lạc hậu ấy, cái nơi nghèo đói, thiếu văn hóa ấy, không chịu đi đâu. Phải rồi, cậu ta ở lại, để bảo vệ người phụ nữ một mắt của mình.

Còn những kẻ khác thì sao, những người bạn bỏ quê tha hương xứ người, đến nay có người đã ly hôn mấy lần, có người vẫn điên điên dại dại.

Rốt cuộc thì ai mới là người có trách nhiệm hơn với thế giới này?

Hãy trở lại với thời cấp hai của tôi, với hiện trường vụ ẩu đả kịch liệt năm đó.

Trong tiếng quát tháo inh ỏi của ông trưởng thôn, tôi nghe ra hai tiếng được lặp đi lặp lại nhiều lần, đó là “cường dân”. Hồi ấy tôi hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của hai từ này. Nghe những người xung quanh bàn tán, là một tên lưu manh ở đội sáu đã cưỡng bức một cô gái ở đội ba. Vì thế hai đội mới định thanh toán món nợ này, nhưng sự xuất hiện của cậu học sinh cấp hai Tiểu Sơn đã làm thay đổi cục diện.

Tiểu Sơn khi ấy mới mười lăm tuổi, chiều cao 1m77, cân nặng 40kg, cực kỳ nóng tính.

Tiểu Sơn là đứa cực kỳ nóng tính, cậu ta chỉ hòa nhã với một mình tôi.

Cho đến tận năm cuối bậc tiểu học, tôi vẫn sống trong nỗi ân hận sâu sắc đối với Tiểu Sơn.

Nhà trường tổ chức hội diễn văn nghệ chào mừng ngày khai trường, cũng là nhân dịp mừng Quốc khánh. Dưới sự dẫn dắt của các thầy cô, chúng tôi tập kịch Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài.

Tuy vừa cao lớn vừa béo tốt, nhưng vì là bang chủ, Tiểu Sơn nghiêm nhiên được đóng vai chính Lương Sơn Bá. Tôi là phó bang chủ, nên vinh hạnh nhận vai Mã Văn Tài, chủ yếu là làm nền cho hình tượng của bang chủ.

Mã Lệ đóng Chúc Anh Đài.

Lúc tập kịch, mọi việc diễn ra hết sức suôn sẻ, nhưng đến khi vào diễn chính thức, với sự hiện diện của thầy hiệu trưởng, các giáo viên trong trường và học sinh toàn trường, thì vở diễn đã tan tành.

Lương Sơn Bá viếng thăm gia đình Chúc Anh Đài, gặp lúc Mã Văn Tài đến xin cưới hỏi. Lương Sơn Bá thấy tình hình không ổn, cũng đòi xin cưới. Hai bên cùng quỳ xuống trước mặt Chúc Anh Đài, tay cầm văn thư, chân đá nhau chan chất.

Khán giả cười như nắc nẻ.

Chúc Anh Đài chọn văn thư của Mã Văn Tài.

Khán giả im phăng phắc.

Giáo viên phụ trách cưỡng quát đứng lên, hoa chân múa tay: Nhầm rồi, nhầm rồi!

Thế là khán giả ở dưới lại cười ồ lên.

Chúc Anh Đài rơm rớm nước mắt, kiên quyết chọn văn thư của Mã Văn Tài, nắm chặt không chịu buông, và thà chết không chịu nhận văn thư của Lương Sơn Bá.

Thỉnh thoảng đi chọc bi-a, tôi và Tiểu Sơn lại nhắc đến chuyện này. Cậu ta khoác vai tôi, cười thoải mái:

- Anh em với nhau cả, chuyện đã qua thì cho qua luôn. Vả lại, hồi đó cả ba chúng ta đều bị đuổi khỏi sân khấu, cả ba đều xấu hổ mà.

Theo những gì tôi biết thì sau khi tốt nghiệp tiểu học, Tiểu Sơn và Mã Lợi không hề qua lại với nhau. Mãi đến trận đấu đá của đội ba và đội sáu năm ấy, khi những người nông dân hăng máu xông vào nhau thì hậu quả là có hai người bị trọng thương.

Mã Lợi là một trong số đó.

Cô ấy bị đâm mù mắt trái.

Một kẻ khác là tên “Chó điên” nức tiếng của đội ba. Gã đó từ nhỏ đã có vấn đề về thần kinh, không ai dám động vào gã. Gã nhỉnh hơn bọn tôi bốn, năm tuổi, không thêm đi học. Ai không may làm đổ bờ tường trát bùn nhà gã hoặc giẫm nát hoa màu nhà gã thì gã sẽ xách dao phay xông đến nhà người đó, rượt đuổi đâm chém họ suốt một tuần liền.

Chó điên đâm mù mắt Mã Lợi.

Vì thế Tiểu Sơn mới tháo xích xe máy, đập túi bụi vào người gã. Cứ nhằm đầu gã mà nện.

Chó điên không chết, và tôi cũng không rõ gã nằm viện mất bao lâu, vì năm lớp bảy tôi phải chuyển trường. Tôi chuyển đến một nơi còn quê mùa, lạc hậu hơn cả quê tôi, nơi đó thậm chí không đủ tiêu chuẩn để lên cấp thị trấn, vẫn gọi là xã Kim Lạc. Chỉ vì nghe nói ở đó tỷ lệ học sinh đỗ vào cấp ba rất cao, nên mẹ tận dụng mọi mối quan hệ, chuyển tôi đến đó học.

Xã hội đen ở xã này không phát triển cho lắm, nhờ vậy bầu không khí học tập trong trường rất sôi nổi. Chỉ một chiếc xe cà tàng của tôi cũng đã trở thành tâm điểm của toàn trường. Ngồi hàng ghế sau tôi là hai bạn nữ. Các bạn được gia đình đóng tiền ăn cố định cho nhà ăn của trường nên suất ăn của các bạn phong phú hơn những người khác, bữa trưa mà có cả món măng tây xào thịt. Họ mời tôi nhưng tôi từ chối.

Tôi nghĩ, nếu nhận ân huệ của phụ nữ, bạn sẽ phải trả giá rất thê thảm. Quan điểm này của tôi vẫn được duy trì cho đến tận bây giờ. Người ta tốt với bạn một, bạn phải tốt với người ta mười hoặc hơn, nếu không về sau bạn sẽ phải sống trong nỗi cắn rứt suốt đời.

Bạn nữ vừa nhận lấy suất ăn của mình thì một tên con trai lớp trên ở đâu chen vào, giằng lấy đồ ăn của bạn nữ. Tôi còn nhớ như in đó là bát thịt nấu khoai sọ. Bạn gái nhẹ nhàng bảo:

- Trả lại cho tôi.

- Tên kia bốc một miếng bỏ vào miệng, cười khiêu khích.

- Không trả.

Bạn nữ rơm rớm nước mắt, mím môi chực khóc. Thời đại nào rồi mà còn cãi nhau vì miếng ăn thế này!

Tôi bước tới, nhưng tôi không oai phong lẫm liệt như Tiểu Sơn, tôi không có gắng tay để tháo, tôi chỉ đơn giản là úp cả đĩa cơm vào mặt tên kia, và giành lại bát thịt nấu khoai cho bạn nữ.

Tên kia túm cổ áo tôi, hấn cao hơn tôi nửa cái đầu. Tôi rút cái bút máy gài ở túi áo ngực, dùng miệng mở nắp rồi dí sát vào yết hầu tên kia. Hấn tái mặt, xoay người bỏ chạy.

Bài kiểm tra giữa học kỳ môn tiếng Anh, vì không nhớ hết hai mươi sáu chữ cái, tôi ngồi thần thờ nhìn tờ giấy trắng. Bàn dưới ném một mẩu giấy cho tôi, là đáp án của bài trắc nghiệm. Phút giây này đã mở màn cho chuỗi lịch sử coi cóp hào hùng trong đời học sinh của tôi. Nhưng đó là một khởi đầu không mấy tốt đẹp. Vì tôi vừa chép được một nửa thì cô giám thị chạy vào, chìa tay ra, yêu cầu tôi giao nộp tờ giấy. Tôi liếc cô giám thị một cái, chậm chậm bỏ tờ giấy vào miệng, ra sức nuốt.

Cô giám thị mặt đỏ tía tai, tay run run, trở mặt tôi tuyên bố:

- Cho em 0 điểm! Tôi sẽ báo cáo lên hiệu trưởng, em cứ chờ mà học lại lớp sáu đi!

Bạn nữ bàn dưới run run đứng lên, lí nhí thưa:

- Thưa cô, bạn ấy không gian lận, đó là thư tình em viết cho bạn ấy.

Tôi đã trải qua nhiều lần xúc động ghen ngào, và đây là một trong số đó. Tiếc rằng, tôi đã quên bạn gái đó. Bởi vì, chỉ vài ngày sau tôi lại phải chuyển trường.

Tôi chuyển đến trường cấp hai mà mẹ tôi làm hiệu trưởng. Tôi ngồi cùng bàn với Trương Bình. Tôi đã mất nửa học kỳ để học cấp tốc chương trình của hai năm trước đó. Sau đó, tôi lại phải gồng mình để đuổi theo các bạn cùng lớp. Vậy mà cuối cùng tôi cũng thi đỗ vào trường cấp ba tốt nhất của thành phố.

Trường cấp ba cách nhà hai mươi cây số, tôi phải ở nhờ nhà dì. Trong thời gian đó, tôi đã lên xin nghỉ học, đập xe về quê để dự một đám cưới khó quên trong đời.

Đó là đám cưới của Tiểu Sơn và Mã Lợi.

Ở nông thôn, nhà nào có đám cưới cũng đều sang hàng xóm mượn bàn ghế, bát đĩa, cốc chén. Rồi họ san phẳng một mảnh ruộng đã thu hoạch hoa màu, mời một vài người nấu bếp, nấu đủ các món trên đời. Bà con chòm xóm, họ hàng thân thích, ai đến dự là vào thẳng mâm cỗ.

Đội nhạc sẽ khua chiêng, gõ trống, thổi kèn, rất vui.

Có lẽ gia đình Tiểu Sơn đã phải bỏ ra khoản tích cóp không nhỏ, vì tôi thấy họ san phẳng cả một thửa ruộng rất rộng, bày bốn chục mâm cỗ. Nhưng khách khứa thì thưa thớt, chỉ ngồi đủ chục mâm.

Hàng dãy dài những đĩa thức ăn xếp lên chờ khách, nhưng không thấy khách đâu.

Bà cô của Tiểu Sơn gạt lệ, nói với tôi:

- Nó đánh thẳng chó diên thành tàn phế, nên phải bỏ trốn. Hơn ba năm, không ai trong gia đình có tin tức gì của nó. Sau đó, nghe nói chỉ viết thư cho một mình Mã Lợi. Thế là họ hàng mới thuyết phục Mã Lợi viết thư, khuyên nó về làng đầu thú.

Mã Lợi đã viết thư, Tiểu Sơn đã về làng và ra đầu thú.

Sau đám cưới này hai ngày cậu ta sẽ ra đầu thú.

Cậu ta là hung thủ, là tội phạm. Những người nông dân chân chất, họ nhát gan và suy nghĩ đơn giản, họ không muốn dính líu đến tội phạm, vì họ sợ đen đủi. Đám cưới này trong mắt họ là một điều gì đó thật tệ hại, thật ô uế.

Trong bầu không khí im ắng của mấy chục người thân, họ hàng đến dự đám cưới, chú rể Tiểu Sơn béo tròn, đen nhẻm vận bộ âu phục cũ kỹ, gương mặt tràn đầy hạnh phúc khi đốt bánh pháo. Cô dâu đã tới, một chiếc xe ô tô đời cũ đậu bên bờ ruộng.

Trong không khí im ắng của mấy chục người thân, họ hàng đến dự đám cưới, chú rể Tiểu Sơn béo tròn, đen nhẻm sốt sắng nắm tay cô dâu một mắt của mình, phần khởi đưa vào buồng tân hôn.

Mặt trời đã xuống núi, nơi đây không còn đèn đường, người nhà dòng dây điện ra ngoài, mắc mười mấy cái bóng. Ánh đèn hiu hắt, vàng vọt lan trong không gian.

Người ta xì xào bàn tán ở những bàn xung quanh. Tôi gạt nước mắt, xách hai chai rượu vào buồng tân hôn, đưa một chai cho Tiểu Sơn. Chúng tôi chạm chai uống cạn.

Tiểu Sơn nhìn tôi cười. Tôi không lý giải nổi nụ cười của cậu ta hàm chứa những cảm xúc gì: mệt mỏi, hân hoan, đau buồn, phẫn nộ và có cả sự mãn nguyện bình dị, một sự giải thoát nhẹ nhàng.

Tôi chỉ có thể đập vỡ chai rượu, cười xe đạp, vượt qua hai mươi cây số để về lại trường học.

Con gái Tiểu Sơn tên là Tiểu Lợi. Năm kia, khi tôi đi ăn cơm ở quán cơm nhà cậu ấy, con bé được hai tuổi. Tiểu Sơn ngồi tù năm 1997 ra tù năm 2001. Nhà cậu ta đã phải bán quán cơm để bồi thường cho gia đình Chó điên.

Tiểu Sơn ra tù, chứng kiến cảnh nhà kiệt quệ, không có bất cứ nguồn thu nào, phải đem cho thuê ba gian nhà, bố mẹ cậu ta và Mã Lợi chen chúc trong một gian nhỏ.

Cậu ta uống rượu suốt mấy ngày liền, sau đó đòi ly hôn Mã Lợi. Rồi cậu ta vay mượn được ít tiền, để lại cho cha mẹ, còn mình thì bắt tàu hỏa đi Thiên Tân kiếm việc.

Trên đường đi cậu ta rẽ qua Nam Kinh, tôi mời cậu ta một bữa cơm.

Tiểu Sơn mặc áo cộc tay, phanh ngực để lộ hình xăm núi lửa. Cậu ta tu rượu ừng ực, hai chúng tôi chuyện phiếm với nhau.

Tôi hỏi:

- Cậu định làm gì ở Thiên Tân?

Cậu ta đáp:

- Vận chuyển hàng hóa, cố gắng kiếm tiền về chuộc lại quán cơm.

- Còn Mã Lợi thì sao?

- Tôi nợ cô ấy, bây giờ không trả được, nhưng bất kể ngày sau cô ấy lấy ai, tôi cũng sẽ đem về cho cô ấy một khoản. Đàn ông đàn ang không nên để nợ người khác, càng không nên nợ phụ nữ.

Tôi đã nợ mấy người phụ nữ, nên không đủ tư cách xen vào, đành tu ừng ực cạn nửa chai rượu.

Cậu ta đập vỡ chai rượu trống không, khoác cái túi nát bươm lên vai, nói:

- Không cần tiền.

Rồi đi mất.

Chín năm sau đó chúng tôi không gặp lại nhau.

Bởi vì, nhà tôi đã chuyển lên thành phố, tôi ít có cơ hội về quê. Mãi đến dịp Quốc khánh vừa rồi, tôi mới về thăm họ hàng, tình cờ ngang qua quán cơm ngày nào, tôi nhận ra nó đã thuộc về Tiểu Sơn.

Gặp lại cậu ta tôi mới biết, Mã Lợi không lấy ai khác, đến năm 2007 họ cưới nhau lần hai, năm 2010 bé Tiểu Lợi được hai tuổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi chẳng qua chỉ là một ngôi sao nhỏ bé, mờ mịt trong cuộc đời họ.

Tôi là cái tên trong quyển sổ ghi những kẻ không chịu ngủ trưa của bạn lớp trưởng hồi tiểu học. Tôi là tờ giấy ghi đáp án tôi đã nuốt vào bụng khi bị cô giám thị phát hiện. Tôi là kẻ đạp xe vượt hai mươi cây số từ trường về quê dự đám cưới của người bạn cấp một.

Lương Sơn Bá không hề quỳ xuống, cậu ta đã bỏ Chúc Anh Đài. Nhưng Chúc Anh Đài không đi đâu cả, cô ấy vẫn ở nơi cũ, ngóng đợi Lương Sơn Bá mỗi mòn, chờ đợi cho đến khi cậu ta quay lại.

Tôi có cái may mắn được tham dự một trong hai đám cưới của họ. Đó là đám cưới trong bầu không khí im ắng của mấy chục người thân, họ hàng, chú rể Tiêu Sơn béo tròn, đen nhẻm, sốt sắng nắm tay cô dâu một mắt của mình, phấn khởi đưa vào buồng tân hôn.

Mặt trời đã xuống núi, nơi đây không có đèn đường, người nhà dòng dây điện ra ngoài, mắc mười mấy cái bóng. Ánh đèn hiu hắt, vàng vọt lan trong không gian.

Lần thứ hai, nghe nói họ không tổ chức gì cả. Nhưng họ không cảm thấy hối tiếc.

Về phần Mã Văn Tài, anh ta không còn là nhân vật quan trọng trong câu chuyện đó nữa.

Và còn rất nhiều những người bạn thuở thiếu thời khác nữa của tôi, họ giống như chòm sao Chổi, quét qua cuộc đời tôi, có người tối tăm, mờ mịt, có người rực rỡ, huy hoàng. Từ đây, họ sẽ lần lượt xuất hiện trong cuốn sách này.

22. Chương 22: Đôi Khi Chúng Ta Không Thể Kiểm Chế.

Tôi có cảm giác mình đang ở trên miệng núi lửa, mùi nham thạch nồng nặc trong khoang xe. Tôi gọi hiện tượng này là: nam nhi chí bốn biển, vạn dặm cũng như gần!

Nhiều người rất dễ nổi nóng khi lái xe.

Cấp độ một, gọi là “nóng nảy”. Tức là vẫn kiểm soát được cảm xúc, không bị ngoại cảnh tác động. Có thể lâu bầu vài tiếng, nhưng vẫn giữ tốc độ an toàn. Nếu tình cờ gặp phải trường hợp phạm luật, thì mới cau mày chửi bậy một câu. Tôi quen một cô gái, mắc chứng tức giận khi đi đường cấp độ nhẹ. Gặp tình huống không vừa ý trên đường là cô ấy lập tức đổi làn, rồi lâu bầu: Ôi giờ ơi! Đồ chết bầm!

Tuy có bực bội nhưng không đến mức máu xông lên não. Tôi gọi hiện tượng này là:

“Nón lá biếc

Áo tươi xanh

Mưa phùn gió rét cũng làm thỉnh” (1)

(1) Những câu thơ trong bài Ngư ca tử của nhà thơ Trương Chí Hòa, thời Đường, Trung Quốc. Bản dịch thơ của Diệp Luyện Hoa.

Cấp độ thứ hai là “nóng giận”. Chỉ cần hơi không vừa ý là lập tức muốn vượt lên. Điều đáng nói là sự nổi nóng này sẽ hại cho chiếc xe của anh ta. Anh ta sẽ bấm còi nhằng xì, đập chạn chát lên vô lăng, nghiêm trọng hơn thì kéo cửa kính quất ầm ầm. Khác với cấp độ nhẹ, người nổi nóng ở cấp độ này batws đầu có dấu hiệu muốn trả thù. Ví dụ, hấn tạt đầu xe tôi, đã thế tôi cũng sẽ tạt đầu xe hấn. Tuy vậy những câu chửi cũng chỉ quanh quẩn: Tổ cha nó, có biết lái xe không hả? Muốn chết thì đi tìm xe khác mà tự vẫn. Nhà có đám hay sao mà đi kiêu ấy. Bấm cái tiền sư nhà ông! Ngưu như heo!

Đan điền bắt đầu nóng lên, ngực đã hơi bùng cháy. Tôi gọi hiện tượng này là:

“Rừng tối, gió dạt cỏ

Tướng quân, đêm bắn cung” (2)

(2) Những câu thơ trong bài thơ Tái hạ khúc kỳ 2 của nhà thơ Lư Luân, thời Đường, Trung Quốc.

Cấp độ thứ ba là “nổi giận”. Tôi có anh bạn mà mỗi lần ngồi xe cậu ta là một lần bị tra tấn.

Có bữa tôi ngồi bên ghế phụ, vừa lên xe cậu ta đã không ngồi miệng chửi:

- Đồ ăn mày! Đường hai vạch mà đòi chuyển làn. Bò sang bên nọ lại bò sang bên kia, định dụ ông đây theo đuôi mày chắt! Đồ lòng lang dạ sói!

Tôi ngẩng lên, phía trước không hề có chiếc xe nào cả. Nhìn kỹ lại mới thấy, cách mũi xe khoảng hai trăm mét có một chiếc Alto đang đổi làn. Đúng vậy, cách đó đúng hai trăm mét không sai. Ở cấp độ này, mặc dù bản thân anh ta không bị ảnh hưởng nhưng nộ khí bùng bùng sẽ khiến anh ta trút giận lên mọi đối tượng trong tầm mắt của anh ta.

Tôi có cảm giác mình đang trên miệng núi lửa, mùi nham thạch nồng nặc trong khoang xe. Tôi gọi hiện tượng này là:

“Nam nhi chí bốn biển

Vạn dặm cũng như gần” (3)

(3) Những câu thơ trong bài Tặng Bạch Mã Vương Bưu của nhà thơ Tào Thục, thời Tam Quốc, Trung Quốc.

Cấp độ thứ tư là “phát điên”. Có lần tôi đi taxi, một chiếc xe tư nhân tạt qua đầu xe taxi. Tài xế nổi giận lôi đình, những câu chửi bậy thậm tệ lập tức bắn ra như súng liên thanh với tần suất hàng trăm chữ trên phút. Chưa hết anh ta còn tăng tốc đuổi theo chiếc xe kia, dù đã cách mấy trăm mét. Thực hiện động tác tạt đầu và còn không quên quay lại chửi:

- Thích tạt đầu à, thích tạt đầu à! Về phòng khách nhà mày mà tạt!

Tôi có người bạn lái xe từ Thượng Hải về Vô Tích, đi trên cao tốc Thượng Hải – Nam Kinh, lúc gần đến chỗ chuyển hướng thì đèn pha của chiếc BMW Z4 của một người phụ nữ cứ nhấp nháy nhiều lần. Cậu ta nổi điên mới đuổi theo cô kia, rồi bật đèn xin vượt nhấp nháy suốt đến tận Trấn Giang, mãi đến khi cô kia giảm tốc độ, nhường đường cho cậu ta, thì cuộc rượt đuổi mới kết thúc. Sau đó, cậu ta quay đầu cho xe chạy quay về Vô Tích. Tôi gọi hiện tượng này là:

“Long Thành ví hầy còn phi tướng.

Chẳng để ngựa Hồ vượt núi Âm” (4).

(4) Những câu thơ trong bài Xuất tái kỳ 1 của nhà thơ Vương Xương Linh, đời Đường, Trung Quốc.

Trước kia, tôi thuộc cấp độ hai. Năm 2005, Bắc Kinh có tuyết lớn. Tôi lái xe về Nam Kinh trên đường cao tốc. Mặc dù vẫn chủ đích lái làn trong nhưng vì muốn vượt một xe, xe tôi xoay 720 độ trên đường cao tốc. Cũng may bữa đó các xe phía sau đi với tốc độ khá chậm, nên mới không xảy ra tai nạn nghiêm trọng.

Vừa hoàn hồn, nên gặp phải vụ vi phạm luật giao thông nào trên đường, tôi cũng im như thóc. Ai muốn vượt tôi sẽ nhả ga, giảm tốc. Ai muốn tạt đầu, tôi sẽ nhường. Cứ bật đèn xin vượt là tôi nhường, và tuyệt đối không bật đèn pha khi không thực sự có nhu cầu.

Bởi vì, người ngồi trên xe, xe chạy trên đường, chỉ cần chúng ta mất kiểm soát thì tai nạn nghiêm trọng khôn lường sẽ xảy ra.

Chẳng có gì đáng phải nổi giận, mọi người đều bận rộn, đều đang rất gấp, nhưng tôi không muốn vì tranh thủ ít thời gian mà đánh đổi cả tính mạng. Mọi người đều muốn lập chiến công, đua thành tích, tôi thì không muốn đâm đầu vào chỗ chết.

Nói điều này không khoa trương chút nào: Cho dù suốt đời bạn không xảy ra bất cứ tai nạn nào, nhưng tức giận dễ gây tổn thọ, vả lại cũng chẳng được lợi ích gì.

23. Chương 23: Tình Yêu Của Mười Hai Chòm Sao.

Ánh sáng rực rỡ của mười hai ngôi sao chưa bao giờ thôi chiếu rọi lên vận mạng cuộc đời bạn. Mười hai ngôi sao cùng tỏa sáng lên bạn. Bạn nghĩ mình thuộc về một trong số chúng, kỳ thực trong suốt cuộc đời, bạn sẽ chậm chậm lần qua vết dấu của tất cả các ngôi sao, có thể rất đậm nét, cũng có thể rất nhạt nhòa, nhưng sẽ không thiếu vắng một ngôi sao nào.

3.1. Chòm sao Song Tử.

Mỹ Mỹ đi dự đám cưới của một người bạn. Đến nơi mới biết mình được xếp ngồi cùng bàn với nhóm bạn học cũ, trong số đó có cả người yêu cũ của cô. Rất nhanh trí, cô chuẩn bị sẵn kịch bản cần thiết để đối đáp với anh ta.

Mỹ Mỹ tưởng tượng ra cảnh người yêu cũ mỉm cười và nói với cô:

- Chào em!

Sau đó, tiếng lòng cô lập tức trào lên: “Chào gì mà chào! Làm gì mà phải nói to thế! Chó hoang đi hát dân ca à? Người gì mà như cái xe tải chở bùn ấy, đi đến đâu mang theo xú khí đến đấy. Tôi khinh! Sao ai lại để sao Chối quét qua đám cưới thế này? Bảo vệ đâu, mau kéo hẳn ra ngoài chém đầu! Ôi, sao vợ anh không đến? Cho dù cô ta có chết cũng phải khiêng quan tài đến chứ! Như thế mới thể hiện được thành ý...”

Cô càng nghĩ, từ ngữ càng tuôn ra như suối. Có người chào:

- Chào em!

Mỹ Mỹ ngẩng đầu lên, thì ra là người yêu cũ, cô thoáng sững sờ, đáp lại:

- Chào anh!

Sau đó, không ai nói với ai câu nào.

3.2. Chòm sao Kim Ngưu.

Tuyết Hoa đang làm giáo án, mai cô có giờ dạy gia sư.

Cô chăm chỉ nghiên cứu bài học trước giờ giảng, vì cô nghĩ phải như thế mới xứng đáng với lòng tố của người thuê cô.

Bạn cùng phòng từ đâu lao vào, làm ra vẻ thần bí, nói:

- Cậu biết không, anh chàng mà cậu mê ấy, chính anh ta, anh ta có bạn gái rồi!

Tuyết Hoa há hốc miệng, không nói được câu gì.

Bạn cùng phòng thở dài tiếc nuối:

- Ai bảo cậu không mạnh dạn theo đuổi, giờ hết hi vọng rồi. Bạn gái anh ta giàu lắm!

Nước mắt lã chã, Tuyết Hoa ném tập giáo án sang bên, cuống cuồng tìm di động, và không quên gào lên:

- Giàu có thì có gì ghê gớm đâu! Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại, tìm thêm chục công việc làm thêm nữa, rồi tôi sẽ giàu cho xem!

3.3. Chòm sao Xử Nữ.

Đã lên kế hoạch đi du lịch cùng nhau, nên phải mua vé xe. Đông Đông cầm theo chứng minh nhân dân của bạn trai, nhưng cô không đi mua vé mà chạy thẳng đến quầy dịch vụ của mạng điện thoại, yêu cầu họ in danh sách các cuộc gọi gần đây trong di động của bạn trai. Cô ngồi trên ghế băng dài trên đường trên tay là tờ giấy sao kê dài dằng dặc. Cô lấy bút đỏ khoanh tròn số điện thoại lặp đi lặp lại nhiều lần trong bản sao kê chỉ chút ấy.

Người qua người lại, không ai buồn để ý đến cô.

Đông Đông về nhà, bạn trai cô đang xem ti vi. Cô chưa kịp ném tờ giấy sao kê vào mặt anh ta, đã nghe bạn trai nói:

- Chúng ta chia tay đi!

Cánh tay Đông Đông sững lại trong túi áo. Cô miết chặt tờ giấy sao kê các cuộc gọi trong di động của bạn trai, nước mắt trào ra như mưa, cô tha thiết:

- Đừng mà!

3.4. Chòm sao Thiên Bình.

Mới sáng sớm Trình Đạt đã có cuộc cãi vã nảy lửa ở nhà. Bạn gái cậu ta nước mắt lưng tròng, tay giơ cao khung ảnh hai người chụp chung, gào lên:

- Không thích sống chung nữa chứ gì?

Trình Đạt lạnh lùng bảo:

- Không dám ném à, để tôi giúp.

Nói đoạn, cậu ta giật lấy khung ảnh, ném mạnh xuống đất, khung ảnh vỡ tan tành.

- Xem trộm di động của tôi à? Thế nào, điều tra được gì chưa?

Càng nói càng tức, cậu ta lôi ra từ chiếc kệ ở đầu giường một tấm bưu thiếp, xé làm đôi bảo:

- Đúng vậy, không chung đụng gì nữa, thích biến thì biến đi!

Bạn gái tấm tức không nói được câu gì, Trình Đạt đẩy cửa bỏ đi.

Cả ngày hôm đó, cậu ta không sao tập trung làm việc được, hết giờ là rủ bạn bè đi nhậu. Cậu ta than với bạn rằng mình đã chọn nhầm bạn gái, vợ phải đồ đệ tiện! Bạn bè cạ ly với cậu ta và khuyên giải:

- Không sao, không sao, ngày mai sẽ tốt đẹp cả thôi.

Trút giận xong, Trình Đạt bỗng thấy lòng chùng xuống vì thương bạn gái. Bởi vì, trong đầu cậu ta hiện lên hình ảnh cô ấy nằm bò trên sofa, trên tay là tấm bưu thiếp kia. Cô ấy bảo:

- Anh Đạt, đây là món quà duy nhất anh tặng em, ngày nào em cũng đem nó ra ngắm nghía.

Cậu ta chạy về nhà, vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì, đẩy cửa bước vào như thường ngày và chào rõ to:

- Anh về đây rồi!

Nhưng kể từ hôm đó, cậu ta đã không còn được nghe tiếng cô gái vang lên trong căn nhà của họ:

- Ôi trời, cởi giày thay dép đi đã!

3.5. Chòm sao Bọ Cạp.

Cuối tuần, Cậu Bầy ngủ nướng. Đọc được người yêu viết trên trang cá nhân: Chạy bộ mệt quá đi mất, nhưng được cái vóc dáng thon thả hơn nhiều.

Cậu ta gõ bình luận: Đừng cố quá!

Gõ xong không đăng lên mà quyết định xóa đi, vì sợ người yêu nghĩ mình nhiều chuyện.

Cậu ta mở tủ lạnh, trống không. Cậu ta định sẽ đi chợ mua xương sườn về ninh. Nhưng nghĩ lại thì canh xương sườn ngấy lắm, chẳng ngon lành gì.

Cậu Bầy trở lại với chiếc giường, hết lăn sang bên trái lại lăn sang bên phải. Ngửa ngáy quá lại mở trang cá nhân của người yêu ra xem. Thấy cô ấy đăng bức ảnh đang ngồi uống trà trong một quán trà xinh đẹp, bày đầy hoa tươi.

Ngắm nhìn nụ cười của cô ấy, Cậu Bầy bất giác muốn đọc thêm những gì cô ấy đã đăng trước đó. Nhưng hôm qua và hôm kia không thấy cô ấy đăng gì cả.

Do dự một lát, cậu ta gửi tin nhắn: “Chỗ cũ, giờ cũ, được không?”

Buổi chiều trôi qua trong im ắng, tin nhắn không có hồi âm.

Cả ngày không ăn gì, Cậu bầy chờ đợi đến tận lúc trời tối, đêm sâu, ngoài cửa sổ chỉ có ánh đèn đường vàng vọt đang chống mắt nhìn cậu ta. Cậu ta cầm di động lên, đây là lần đầu tiên sau ba ngày, cậu ta gọi điện cho bạn gái.

Nhưng ở đầu bên kia phát ra thông báo: “Số điện thoại quý khách vừa gọi không có”.

Đó là ngày thứ ba sau khi Cậu Bầy chia tay bạn gái.

3.6. Chòm sao Bạch Dương.

Nguyên Tử tay xách nách mang túi lớn túi bé, toàn là quần áo cô vừa mua ở trung tâm thương mại, thanh toán bằng thẻ tín dụng của cô. Dọc đường đi cô không hé răng nói một lời. Từ trên taxi bước xuống, trời đã khuya, bạn trai cô lẳng lặng đi đằng sau, đưa cô về đến chân tòa nhà nơi cô ở.

Bạn trai cô nói:

- Anh chỉ có thể đưa em đến đây.

Nguyên Tử nói:

- Em biết. Chúng ta đã cùng nhau đi rất nhiều nơi, vậy mà anh vẫn chưa đưa em về tận nhà.

- Anh xin lỗi.

Đúng là anh nên xin lỗi. Lúc anh đưa em đi khỏi nhà, em trẻ hơn bây giờ rất nhiều, em thích ca hát và xung quanh em có rất đông bạn bè.

- Anh xin lỗi.

- Im đi, biến đi!

Lúc vào thang máy nước mắt Nguyên Tử mới trào ra.

3.7. Chòm sao Cự Giải.

Mạt Mạt nằm khểnh trên giường, ánh mặt trời phủ vàng trên chăn chiếu. Cô gọi lớn:

- Mẹ ơi, mẹ đang tổng vệ sinh đấy à? Phòng con cũng cần dọn dẹp nè!

Mẹ vào phòng, “thám thính” khắp lượt, nhận xét:

- Toàn bụi là bụi, mấy cái đĩa nhạc với mấy quyển sách này bỏ đi thôi chứ?

Mạt Mạt lập tức bật dậy, nói:

- Không được, con cần dùng đến.

Mẹ cần nhằn mấy câu rồi bỏ ra ngoài. Mạt Mạt ngồi ngầy như phỗng, thần thờ nhìn mấy thứ linh tinh bày trên kệ.

Luôn có một bài hát mà chúng ta cùng thích, luôn có một cuốn sách mà chúng ta cùng mê, luôn có một khoảng thời gian mà hai ta cùng thương nhớ. Và luôn có những niềm vui mà chúng ta chẳng thể bắt kịp khi đã bỏ xa một quãng.

Luôn có những thứ không còn giá trị nhưng bạn không nỡ bỏ đi.

Tôi nằm trong bài hát thuộc đĩa nhạc mà bạn bỏ đi đó, trong tay tôi là mọi nốt nhạc. Tôi ngủ trong cuốn sách mà bạn bỏ đi đó, kẹp giữa trang bìa và gáy sách là biết bao ngày dài đêm thâu của tôi.

3.8. Chòm sao Bảo Bình.

Lưu Cát mỉm cười nói:

- Đến đây thôi nhé, ôm một cái nào.

Họ ôm nhau, sau đó cô gái kéo vali đi đến cửa soát vé. Lưu Cát gọi lớn:

- Không về nữa thật sao?

Cô gái không nghe rõ, chỉ đưa tay lên vẫy chào cậu ta qua lớp cửa kính.

Lưu Cát đứng lặng chừng mười phút mới quay người bước đi. Cậu ta không dám ngoảnh đầu lại, chỉ cầm cút rảo bước. Một mình vào quán ăn gần đó, gọi một suất ăn nhanh mười tám đồng.

Nhưng nuốt không trôi. Đồ ăn chán quá, và lại cũng không muốn ăn. Giờ này chắc em đã lên xe. Cậu ta cứ thần thờ như thế ở quán ăn, trong lòng chỉ nghĩ đến hình ảnh cô gái ngồi trên xe, đầu tựa vào cửa kính, còn mình thì dường như vẫn ngồi bên cô ấy.

Em rời thành phố này và trời sắp tối rồi.

Thì ra, vào ngày ly biệt, trời tối nhanh đến thế.

3.9. Chòm sao Nhân Mã.

Hồi Trương Hoa học tiểu học, thư viện của trường chỉ có lều tèo vài cuốn sách. Mỗi ngày, lớp trưởng sẽ đại diện cho cả lớp đi mượn sách và cũng chỉ được một quyển. Bạn nào thích có thể mượn đọc luân phiên.

Trương Hoa chơi rất thân với lớp trưởng, thậm chí cậu ta từng tưởng tượng về tương lai hai người sẽ lấy nhau. Cứ nghĩ đến lúc đó, cậu ta lại tủm tỉm cười và lần nào cũng bị thầy giáo ném phấn vào đầu.

Hôm nào mượn được sách từ thư viện lớp trưởng cũng đưa cho Trương Hoa đọc trước. Nếu Trương Hoa không thích thì mới đến lượt các bạn khác trong lớp.

Nhưng một hôm, sau khi đem sách về, lớp trưởng lại đưa nó cho bạn nam ngồi trước bàn Trương Hoa.

Trương Hoa thoáng ngạc nhiên, vờ ngủ trưa. Nhưng giờ học buổi chiều, gần như không có một chữ nào lọt vào đầu cậu ta. Cậu ta nghĩ, chắc lớp trưởng biết cậu ta không thèm đọc cuốn sách đó.

Hôm sau, mượn được sách, lớp trưởng lại đưa cho bạn nam bàn trên đọc trước.

Đường về nhà, ruộng cải dầu đã đơm hoa. Trương Hoa vừa đi vừa khóc. Sau đó, cậu ta lôi trong cặp ra một cuốn truyện tranh và xé rách tan tành. Đó là cuốn truyện cậu ta xin mẹ mua cho, nếu hôm nay lớp trưởng đưa sách cho cậu ta đọc trước, cậu ta sẽ tặng truyện cho lớp trưởng.

Trương Hoa đầm đìa nước mắt, hoa cải dầu vàng ươm ven đường. Trương Hoa nghĩ bụng: Có gì hay ho đâu, có đưa cho mình, mình cũng không thèm đọc!

Nhưng, trên tay chúng ta luôn sẵn những thứ quý giá, mà người khác chưa chắc đã màng đến.

3.10. Chòm sao Song Ngư.

Hoa quả nghe thấy tiếng hát xì hơi sau lưng, cô thầm nghĩ: phải về sớm, vào phòng y tế của trường mua thuốc cảm thôi.

Cô mua thuốc, mang đến ký túc xá nam, nhờ bác bảo vệ chuyển cho người đó.

Buổi chiều, người đó mang thêm một cốc nước vào phòng học. Hoa Quả vờ quay sang nói chuyện với các bạn, đưa mắt liếc thấy bên cạnh cốc nước là gói thuốc cảm cúm của cô.

Cô vui lắm.

Nhưng khi quay lại lần nữa, thì thấy bạn gái cậu ta đang uống cốc nước kia.

Hoa Quả không vui nổi.

Buổi tối, bạn cùng phòng nấu cháo điện thoại với người yêu phương xa. Hoa Quả xoay trái, xoay phải ngó mình trong gương và tự hỏi, hay là mình cũng để tóc dài nhỉ?

Cô quản lý ký túc xá vào phòng, đưa cho cô mảnh giấy, bảo cậu bạn kia viết cho cô vì gọi điện mãi không được.

Trái tim Hoa Quả như muốn văng ra khỏi lồng ngực, thấy bạn cùng phòng không để ý, cô vội vàng giấu đi.

Tắt đèn ngủ, cô chui vào trong chăn, bật đèn pin lên đọc mảnh giấy kia:

Ngày mai thi toán cao cấp, chép kết quả giúp tớ được không, xin hãy nể tình đồng hương. Xin cậu đấy!

3.11. Chòm sao Sư Tử.

Đèn xanh chỉ còn có bốn giây, vậy mà chiếc xe đằng trước không buồn nhúc nhích, Tiểu Đậu quyết định đánh lái sang trái, kết quả là lại bị kẹt lại ba lần đèn đỏ nữa.

Tiểu Đậu diên tiết, mới bẻ lái chuyển sang làn đường chạy thẳng, thế là va chạm với một chiếc xe khác.

Chủ xe là một người đàn ông trung niên. Ông ta xuống xe phát hiện vết xước, cau mày, mắng:

- Cô bị diên à?

Tiểu Đậu:

- Xe tôi cũng bị xước còn gì!

- Này cô, đó là việc của cô. Mà xe cô có bị xước nhiều bằng xe tôi đâu.

Tiểu Đậu rút di động, đập vỡ cửa kính, gào lên:

- Được thôi, bây giờ thì hòa nhé, hòa nhé! Giờ thì tôi thăm hơn ông chưa?

Người đàn ông trung niên thoáng sững sờ, sau đó ông ta lườm bà:

- Đồ thần kinh, thôi bỏ đi!

Sau đó ông ta lên xe và lái đi!

Tiểu Đậu ngó chiếc di động đập nát dưới đất, lại nhìn vết nứt trên cửa kính xe, mặt không chút biểu cảm, ngồi vào ghế lái.

Cô quay sang nói với cậu bạn trai ngồi bên ghế phụ:

- Em biết rồi, chia tay thì chia tay!

Bánh xe lăn qua chiếc di động, vằm nát bức ảnh mà Tiểu Đậu từng yêu thích.

3.12. Chòm sao Ma Kết.

Quần áo của Châu Châu đã khô, nắng rọi qua ô cửa sổ, gay gắt đến nhức mắt.

Cô vuốt phẳng, gấp gọn quần áo. Sau đó vào bếp, mở tủ lạnh, chuẩn bị bữa sáng.

Trứng chiên, sữa bò, bánh mì đều đã xong xuôi và sẵn sàng trên bàn.

Châu Châu dán một mảnh giấy lên tủ lạnh, nghĩ một lát, lại viết thêm một dòng: Em yêu anh, nhớ giữ gìn sức khỏe!

Đã chín giờ.

Châu Châu xách hành lý, ra đến cửa, cô quay đầu nhìn lại căn phòng đã trở nên rất đổi thân thuộc với mình. Cô rút di động, chụp một tấm, cố gắng điều chỉnh để tất cả mọi thứ trong căn phòng đều lọt vào khung hình.

Sau đó, cô phát hiện thấy bạn trai đang đứng trong màn hình di động của mình.

Cậu ta bảo:

- Em nhất định phải ra đi sao?

Nước mắt lã chã, nhưng Châu Châu vẫn gượng cười, nói:

- Tạm biệt!

Châu Châu ra khỏi nhà, nắng vẫn gay gắt chói mắt như vậy. Cô mở di động, xem lại bức hình và khóc như mưa như gió.

Tổng kết.

Từng ngôi sao khảm trên bầu trời cao rộng, cho đến lúc chết, bạn cũng sẽ không thấy chúng xê dịch một ly một lai nào.

Mỹ Mỹ, Tuyết Hoa, Đông Đông, Trình Đạt, Cậu Bầy, Nguyên Tử, Mạt Mạt, Lưu Cát, Trương Hoa, Hoa Quả, Tiểu Đậu hay Châu Châu,... tất cả đều chính là bạn.

Ánh sáng rực rỡ của mười hai ngôi sao chưa bao giờ thôi chiếu rọi lên vận mạng cuộc đời bạn. Mười hai ngôi sao cùng tỏa sáng lên bạn.

Bạn nghĩ mình thuộc về một trong số chúng, kỳ thực trong suốt cuộc đời, bạn sẽ chậm chậm lặn qua hết vết dấu của tất cả các ngôi sao, có thể rất đậm nét, cũng có thể rất nhạt nhòa, nhưng sẽ không thiếu vắng một ngôi sao nào.

Chỉ là, chúng sẽ xuất hiện trong các giai đoạn khác nhau của cuộc đời bạn mà thôi.

24. Chương 24: Tuổi Trẻ Nổi Nóng.

Cậu ta chậm rãi bước đi trên con đường cao tốc ấy, nước mắt đầm đìa, gương mặt chàng trai trẻ, đáng người gầy guộc. Cậu ta lê gót trên những phiến lá ngô đồng và đập lên tiếng khóc thổn thức của chính mình. Còn người đi đường thì cứ vội vã lướt qua.

Luôn có những đoạn đường mà bạn vừa đi vừa khóc.

Mao Quân, bạn đại học của tôi, một ngày vào năm thứ ba, đứng dưới sân ký túc xá nữ, ngược nhìn lên ban công tầng bốn. Một quyển sổ từ trên đó rớt xuống. Cậu ta nhặt lên, đó là cuốn sổ tay cậu ta viết về cô ấy. Những nét chữ ngay ngắn, những dòng mực đỏ trang trọng, chỉ chút.

Trên đó viết: Em đã nghĩ rất kỹ, từ nay anh đừng đến tìm em nữa. Mao Quân vừa khóc vừa đi bộ từ Lầu Trống đến đường Bắc Kinh Đông.

Cậu ta lê gót trên những phiến lá ngô đồng và đập lên tiếng khóc thổn thức của chính mình. Còn người đi đường thì cứ vội vã lướt qua.

Thành phố này đang hạ nhiệt độ, ánh mặt trời tháng Mười một mong manh, yếu ớt như trang phụ bìa ghi tên tác giả của một cuốn sách bị thời gian nhuộm vàng, mở ra đã là mùa thu, từ ban công rớt xuống, trở thành chương cuối cùng của cuốn sách.

Mao Quân giam mình suốt mấy tháng trong căn phòng thuê, từ đó cậu trở nên nóng nảy, tính khí thất thường.

Sau bốn, năm năm tốt nghiệp và đi làm, tôi mới gặp lại Mao Quân ở Bắc Kinh.

Chúng tôi hẹn nhau ở một nhà hàng, vì không đặt chỗ trước, nên lúc đến phải xếp hàng chờ nửa tiếng đồng hồ. Tôi thấy Mao Quân cau mày khó chịu, chùng như sắp nổ đóa, may mà nhân viên phục vụ đã tới và gọi tên chúng tôi, thật mừng vì vận còn bàn dành cho hai người.

Chúng tôi gọi năm món và một chai rượu.

Mới ăn được vài miếng, Mao Quân đã đập bàn quát tháo.

- Phục vụ đâu, lại đây, lại đây, tiên sư, quên bỏ muối vào đồ ăn à?
- Phục vụ đâu, có muốn kinh doanh nữa không hả? Sao không làm sạch vầy cá đi?
- Phục vụ đâu! Gọi ông chủ đến đây, gọi Giám đốc đến đây! Mẹ kiếp, mẹ kiếp! Cát ở đâu mà lấm thế!

Nhân viên phục vụ sắp gãy lưng vì phải cúi đầu xin lỗi. Cuối cùng, cậu ta chấp thuận để họ mang đồ ăn vào chế biến lại, năm món làm lại mất ba.

Tôi quá đỗi ngạc nhiên, cả mấy lần đều không ngăn kịp, vì cậu ta nổi nóng quá bất ngờ. Tôi chỉ đành mỉm cười với nhân viên phục vụ:

- Xin lỗi, thực ra cũng không đến nỗi nào, phiền anh nhé!

Mao Quân vẫn chưa nguôi giận:

- Sao phải xin lỗi, tiên sư!

Tôi cố kìm chế:

- Nhịn một chút thì chết chắc?

Cậu ta gãi đầu:

- Ủi sẽ chết đấy.

- Khắp nơi trên thế giới này đều là những cái bẫy, tức giận sẽ chỉ đưa cậu đến kết cục tồi tệ nhất.

- Xời ời!

Tôi thở dài:

- Để tôi kể cậu nghe chuyện này. Trước kia tôi làm việc ở đài hình. Một hôm, đồng nghiệp làm về tin tức thời sự mới kéo tôi đi làm chương trình Sự thật đằng sau các nhà hàng, quán ăn.

Mao Quân xen vào:

- Chắc là bẩn lắm, mất vệ sinh lắm chứ gì? Cái đó ai chẳng biết. Anh bạn của tôi làm việc cho một nhà Nhật Bản. Và anh ta đã phải xin thôi việc vì không chịu nổi sự bẩn thỉu ở đó.

Tôi bảo:

- Ủi, đúng là rất bẩn. Nhưng điều tôi muốn nói là, ngành dịch vụ ăn uống có một quy tắc ngầm. Nếu thực khách đòi nhà hàng nấu lại món ăn, thì đầu bếp sẽ nhổ một bãi nước bọt vào đồ ăn đó. Xào nấu xong, đầu bếp sẽ nói: Tổ cha mày! Rồi ông ta khắc đơm vào đĩa măng xào thịt của cậu. Nếu nhân viên phục vụ mà bực mình, cũng có thể khắc nhổ thêm vào đĩa thức ăn đó.

Mao Quân không tin:

- Tiên sư, ai thềm tin mấy chuyện nhảm nhí ấy! Nếu thế thì tôi phải đập đầu vái lại nhân viên phục vụ nhà hàng và cung kính thưa rằng: Món này quả thật rất nhạt, cầu xin anh/chị nấu lại giúp tôi, tôi đây mắc chứng ưa ăn mặn, mong anh/chị thông cảm cho!?

Tôi trầm ngâm một lát, nói:

- Thế này nhé, thái độ của cậu không có nghĩa lý gì đối với đầu bếp. Người truyền đạt thông tin là các nhân viên phục vụ kia. Anh ta/cô ta sẽ chỉ nói với tay đầu bếp, rằng món thịt xé phay phải chế biến lại! Nhổ nước bọt là quy tắc ngầm của đám đầu bếp. Tôi khách sáo với họ là vì mong rằng tay nhân viên phục vụ kia là người tốt, sẽ truyền đạt lại một cách khéo léo với đầu bếp, tất nhiên hy vọng là rất mong manh. Tôi nghe nói đây là quy tắc ngầm trong ngành. Trước kia không biết thì không sao, bây giờ biết rồi, tôi cảm thấy thật khó xử.

Mao Quân nói:

- Không lẽ bắt tôi bỏ tiền túi ra mua lại món đó?

- Không ngon thì đứng dậy ra về, hoặc lần này cố chịu, lần sau không thềm đến nữa.

Mao Quân cười khinh bỉ:

- Việc quái gì tôi phải chịu như vậy. Tôi cứ không đi đấy, ăn nước bọt của người khác thì đã sao, có phải phân đầu mà sợ, đẳng nào cũng chẳng có mùi vị gì.

Món ăn được dọn lên, tôi không buồn động đũa, chỉ gấp đồ ăn ở hai đĩa còn lại.

Mao Quân vẫn không hề nao núng, vẫn tiếp tục kể lể, chửi bới những việc khiến cậu ta bực mình trong suốt mấy năm qua. Tôi thì thoảng phụ họa một vài câu. Chỉ lát sau cả hai đều say khướt.

Tôi vẫn nhớ mình đã không thôi lải nhải:

Khắp nơi trên thế giới này đều là những cái bẫy, tức giận sẽ chỉ đưa cậu đến kết cục tồi tệ nhất.

Nhưng cậu ta đâu có nghe.

Bởi vì, cậu ta đang cặm cụi bước đi trên con đường cao tốc ấy, nước mắt đầm đìa gương mặt chàng trai trẻ, đáng người gầy guộc. Cậu ta lê gót trên những phiến lá ngô đồng và đập lên tiếng khóc thốn thức của chính mình. Còn người đi đường thì cứ vội vã lướt qua.

Một năm sau, Mao Quân chết vì ung thư gan.

Đó là bệnh viêm gan siêu vi E, truyền nhiễm qua đường nước bọt, rồi biến chứng thành ung thư gan, là loại bệnh ung thư nguy hiểm, đáng sợ bậc nhất.

...

- Lục Tử, lại đây, nhỏ nước bọt vào đĩa đồ ăn này cho chú.
- Vâng ạ.
- Mẹ cháu đâu, Lục Tử? Sao hôm nay cháu không đi học?
- Mẹ cháu đến cơ quan xin nghỉ để lát nữa đưa cháu đến bệnh viện kiểm tra.

25. Chương 25: Ai Bảo Phụ Nữ Không Hiểu Gì Về Logic.

Người không hại ta, ta cũng không hại người.

Nếu người hại ta, ta sẽ tức giận mà khóc.

Tầm này năm ngoái, một cậu bạn của tôi đã bị tống vào bệnh viện tâm thần. Ai nấy đều trông vào đó để rút kinh nghiệm. Đàn ông thì xin mời vào đọc, phụ nữ thì xin tránh đi cho.

Người bạn này của tôi đã không ít lần bị mấy cô bạn thân của vợ làm cho tức đến run người và cậu ta định ninh rằng bọn họ là lũ ngốc. Bọn họ thì cho rằng cậu ta là gã điên, họ quyết định mở hội nghị phê bình. Cậu ta mừng lắm, cũng muốn nhân cơ hội này, nói cho ra ngô ra khoai với họ. Thế là đôi bên chọn ngày, để cùng ngồi vào bàn, quyết một phen lý luận.

Cô bạn A:

- Ngày mai là lễ Tình nhân, anh chuẩn bị quà tặng gì chưa?

Bạn tôi tự tin lôi cuốn sổ tay ra, chỉ cho họ thấy lịch trình những hoạt động sẽ diễn ra vào ngày mai của hai người, kín đặc từ chín giờ sáng tới tối khuya.

Cô bạn B hờ hững đọc bản kịch bản, lạnh lùng phán:

- Toàn mấy trò cũ rích.

Cô bạn C chậm rãi nói:

- Anh đã bao giờ nghe câu chuyện ngụ ngôn này chưa? Rõ ràng tôi thích ăn táo, nhưng anh lại mua chuối cho tôi, mà tôi còn phải khóc ròng vừa nói lời cảm ơn. Đó chẳng qua là logic của cánh đàn ông các anh, nhưng tôi đã phạm lỗi gì nào? Tôi chỉ muốn một quả táo mà thôi mà!

Bạn tôi nổi giận:

- Làm sao tôi biết cô muốn gì!

Đám phụ nữ cười lớn, nói:

- Chuyện đơn giản như thế anh cũng không biết, vậy mà dám vác mặt đến nói yêu tôi?

Bạn tôi biết mình đuối lý, nói:

- Lễ nào phụ nữ các cô không có gì sai hay sao?

Đám phụ nữ nhất tề nháy một ngụm cafe, bảo:

- Anh thử nói nghe xem.

Bạn tôi xốc dật tinh thần, nói:

- Tôi đang họp thì vợ gọi điện liên tục. Tôi bảo tôi đang họp, cô ấy vẫn không buông tha, tiếp tục gọi đến. Sao cô ấy không hiểu cho tôi?

Đám phụ nữ nổi giận ùng ùng:

- Anh có ý kiến với “đoạt mệnh liên hoàn call” của chúng tôi? Anh nghĩ chúng tôi thích thế à? Đó đều là vì yêu anh mà thôi! Nếu không vì yêu anh, nhớ anh, ai rồi hơi mà đi gọi điện liên tục cho anh?

Bạn tôi gân cổ quát:

- Tôi cần được yên tĩnh! Yên tĩnh chính là quả táo tôi muốn, còn điện thoại là quả chuối đó. Ném cả đồng chuối cho tôi mà tôi vẫn phải vừa khóc ròng vừa cảm ơn các cô chắc? Tôi chỉ cần một quả táo thôi mà!

Cô bạn A đập bàn:

- Định làm phản à? Anh rành món logic như thế sao không đi mà làm luật sư đi!

Cô bạn B đập bàn:

- Đồ máu lạnh, đồ cái chày cái cối!

Cô bạn C đập bàn:

- Tình yêu vốn không thể trao đổi, không thể so sánh, anh nói thế tức là xem tình yêu như một món hàng để trao đổi!

Bạn tôi sững sờ:

- Chính các cô nói về quả táo và quả chuối trước...

Đám phụ nữ lật bàn:

- Táo với chuối cái đầu anh ấy! Anh thích ăn chúng tôi mua cả xe cho mà ăn. Anh làm ơn đối xử với vợ tốt một chút được không hả?

Bạn tôi gân xanh nổi lên đầy mặt.

Nhân viên phục vụ đi tới, kê lại chiếc bàn.

Đám phụ nữ cười lạnh lùng:

- Tức gì mà tức, có gì ầm ỨC phun hết ra xem nào, để chúng tôi xem xem anh kém cỏi đến mức nào!

Bạn tôi quyết định bất chấp tất cả, nói:

- Có lần tôi thay bóng đèn, thay không được, bị cô ấy chửi hơn một tuần liền. Có đến mức phải như thế không? Lùi xe vào chuồng, lùi bảy, tám lần mới được, thế là suốt buổi tối cô ấy không thèm để ý đến tôi, có mức phải như thế không?...

Cô bạn A cười lớn:

- Đàn ông mà không biết thay bóng đèn, không biết lùi xe vào chuồng thì lấy về làm gì?

Cô bạn B cười nhạt:

- Sao anh cứ để bụng mấy chuyện vặt vãnh ấy? Anh có phải đàn ông không?

Bạn tôi gân xanh nổi đầy mặt, thở gấp:

- Đúng, chỉ là chuyện cón con, vụn vặt, thế mà cô ấy càu nhàu, cằn nhằn tôi hơn một tuần liền...

Cô bạn C cất giọng thâm trầm:

- Đàn ông ấy mà, nói ít, làm nhiều.

Bạn tôi ngẩn người, lát sau nói tiếp:

- Mấy hôm trước cô ấy gặp việc không vui, tôi nhanh nhẩu đi mua hết thứ nọ thứ kia cho cô ấy, còn không ngần ngại bưng cơm rót nước phục vụ cô ấy, thế mà cô ấy có vui vẻ với tôi đâu...

Đám phụ nữ nhìn nhau rồi cười:

- Phụ nữ chúng tôi rất đơn giản, thực ra anh không cần phải làm gì cả, chỉ cần nói đúng một câu: Anh yêu em.

Bạn tôi giận run người:

- Vừa nãy các cô bảo tôi, đàn ông nên nói ít làm nhiều kia mà.

Đám phụ nữ hận cái tên đầu đất này quá, quát lên:

- Lúc nào cần làm thì làm, cần nói vẫn phải nói!

Bạn tôi uất ức phát khóc:

- Vậy khi nào cần làm, khi nào cần nói?

Đám phụ nữ lật bàn lần nữa:

- Đơn giản thế mà cũng không biết, vậy mà còn dám vác mặt đến nói yêu tôi?!

Phục vụ nhà hàng đi tới xếp lại bàn.

Cô bạn A:

- Đôi lúc làm một việc gì đó là cách để nói “anh yêu em”.

Cô bạn B:

- Đôi lúc không cần làm gì cả, chỉ cần nói “anh yêu em”.

Cô bạn C:

- Các anh không làm được như thế tức là các anh đã sai.

Bạn tôi ôm đầu kêu khóc:

- Nhưng đúng và sai phải có tiêu chuẩn để phân định chứ?!

Cô bạn A:

- Khi phụ nữ cáu gắt, đừng cố tỏ ra hiểu biết, phân tích phải trái đúng sai với cô ấy, chỉ cần an ủi cô ấy.

Cô bạn B:

- Phụ nữ nặng về cảm xúc, cảm tính, vì thế đừng có lời logic ra mà trấn áp chúng tôi.

Cô bạn C tổng kết:

- Tóm lại, phụ nữ không để tâm đến sự đúng sai, mà là thái độ của anh.

Bạn tôi mơ hồ hỏi:

- Thái độ của tôi có vấn đề gì đâu?

Cô bạn A:

- Thái độ của anh không đúng.

Cô bạn B:

- Thái độ của anh là sai trái.

Cô bạn C:

- Đã nói rồi mà, chúng tôi không quan tâm đến đúng sai, mà quan tâm đến thái độ của anh!

Bạn tôi lật bàn:

- Vậy thì thế nào là thái độ đúng, thế nào là thái độ sai?!

Đám phụ nữ lật bàn:

- Đơn giản thế thôi mà cũng không biết, vậy mà còn dám vác mặt đến nói yêu tôi?!

Phục vụ nhà hàng đi tới xếp lại bàn.

Bạn tôi cúi đầu:

- Tôi sai rồi.

Đám phụ nữ quay sang hỏi:

- Sai ở đâu?

Bạn tôi cúi đầu:

- Logic sai rồi.

Đám phụ nữ nổi giận:

- Đồ khốn!

Bạn tôi sợ vãi tè:

- Thái độ không đúng, thái độ không đúng!

Đám phụ nữ nhẹ giọng:

- Thái độ sai ở đâu?

Một luồng khí lạnh trào lên từ đáy lòng, bạn tôi bắt đầu không kiểm soát được bản thân, cậu ta run rẩy nói:

- Sai ở...sai ở...không nên ăn táo, à không...không đúng... sai ở nói nói làm làm, à không...sai ở tính logic của thái độ, à không...sai ở...sai ở...

Bạn tôi lật bàn, nước mắt tuôn ra như mưa, hoa chân múa tay gào khóc thảm thiết:

- Mẹ kiếp, điều đơn giản như vậy mà không biết, sao dám nói anh yêu em...

Phục vụ nhà hàng đưa bạn tôi vào bệnh viện tâm thần.

Phục vụ nhà hàng đi tới, xếp lại bàn.

Cô A lắc đầu:

- Vấn đề rất đơn giản, chỉ cần nhận lỗi, đó chính là thái độ đúng đắn.

Cô B than thở:

- Dù mình đúng vẫn phải nhận lỗi. Vấn đề không nằm ở chỗ anh nên biết mình sai ở đâu, mà là anh nên biết phải nhận lỗi thế nào.

Cô bạn C mỉm cười:

- Thái độ khi nhận lỗi, đó chính là logic chuẩn xác nhất.

Đám phụ nữ nâng cốc:

- Ai bảo phụ nữ không hiểu gì về logic!

26. Chương 26: Nàng Lolita Siêu Quậy.

Vào những ngày thời tiết xấu, tôi lại lúi nhúi tìm vết rách trong tim ra, tỉ mỉ khâu lại, bởi vì cô ấy ở trong đó, rất có thể sẽ bị ướt mưa. Nhiều lúc, tôi không biết mình phải nỗ lực thế nào, cố gắng thế nào, phấn đấu hết mình thế nào, mới xứng với cô ấy.

Mỗi người đều có thần hộ mệnh của mình. Vì ta không yên tâm, nên ta mới trao sinh mệnh của mình. Vì ta không yên tâm, nên ta mới trao sinh mệnh của mình cho người đó.

Tôi nhận thấy, đa phần những người mắc chứng sợ độ cao đều là đàn ông. Quanh tôi không có nhiều nam giới dám ngồi xe vượt đèo, vượt núi, bao gồm cả việc leo lên những ngọn núi cao, heo hút bóng người. Ngược lại thì những người phụ nữ, họ đứng trên trái bóng nảy, đứng trên tàu cướp biển, đứng trên xe điện một bánh thét gào phấn khích đến nỗi mặt đỏ tía tai.

Hà Mộc Tử là một người như vậy. Cô ấy cao 1m55, tóc dài lượn sóng, gương mặt Lolita, cô ấy là một chuyên viên quản lý cao cấp của một doanh nghiệp lớn. Cô ấy rất gan dạ, đặc biệt yêu thích những trò chơi liên quan đến độ cao, ngày nào cô ấy cũng mơ được đi nhảy dù. Tôi đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của cô ấy, đó là khi chúng tôi cùng nhau uống rượu tại một khu nghỉ dưỡng ở đảo quốc Mauritius. Chúng tôi ngồi trong quán, uống đến tận nửa đêm, không còn một chia bia nào. Hà Mộc Tử bảo:

- Máy anh cứ nói chuyện tiếp đi, bia rượu để tôi lo.

Tôi đi mua bia cùng cô ấy, vượt qua quãng đường hai trăm mét mới đến được siêu thị. Chúng tôi mua hai két bia, tôi bảo anh ấy về trước, tôi sẽ đi hai chuyến. Cô ấy bảo không cần đi đâu, sau đó ngồi xuống, kêu một tiếng ngọt lịm:

- Nhảm nhò gì!

Rồi vác két bia lên vai, lảo đảo đi về quán.

Mao Mao đưa cô ấy về phòng, sau đó quay lại kể với chúng tôi, Hà Mộc Tử vừa nằm xuống giường liền đưa tay lên xoa vai, bóp lưng vừa xuyết xoa “ui da, ui da”. Chừng mười phút sau, tiếng kêu của cô ấy nhỏ dần, nhỏ dần rồi cô ấy ngủ thiếp đi.

Tôi còn được chứng kiến một cảnh tượng chấn động hơn nữa trên bãi biển. Hà Mộc Tử mặc váy dài, trên tay là cây đuốc còn cao hơn cả cô ấy, cô ấy cười lanh lảnh:

- Ha ha ha ha!

Cô ấy cầm đuốc chạy loăng quăng khắp nơi, theo sau là bảy, tám chàng da đen. Tôi thất kinh, quay sang hỏi A Mai. A Mai nói:

- À, cô ấy nổi hứng, giật cây đuốc từ tay mấy gã da đen đó...

Hà Mộc Tử chính là “Lolita siêu quậy” trong truyền thuyết.

A Mai ngáp ngừng, bảo:

- Tôi đốt mãi mà cây đuốc không chịu cháy, mấy gã da đen cứ cười nhạo tôi. Tôi không hiểu bọn họ nói gì, vì không biết tiếng Anh, chỉ thấy họ vừa trố tôi vừa cười cợt, lại còn vỗ tay. Hà Mộc Tử tức quá mới đi cướp bó đuốc của họ...

Tôi sững sờ nhìn A Mai, thở dài, nói:

- A Mai ơi là A Mai, rốt cuộc cậu và Hà Mộc Tử, ai mới là đàn ông!

Bọn họ là thanh mai trúc mã của nhau, cùng lớn lên trong khu phố cổ ở Nam Kinh, hai gia đình chỉ cách nhau một con đường lát đá nhỏ hẹp. Vì A Mai nổi tiếng nhất gan, nên mới bị gán cho biệt danh rất con gái này. Cậu ta không bị đám con trai bắt nạt là nhờ có Hà Mộc Tử bảo vệ. Hà Mộc Tử từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại.

Cô quen chồng cũ, tên Cổ Tần trong một lần đi chơi golf. Họ kết hôn sau ba năm yêu đương. Tháng Bảy kết hôn thì tháng Mười một tên Cổ Tần kia lén phét với người phụ nữ khác, cụ thể là anh ta lên giường

với cô tình nhân cũ, bị một người bạn của chúng tôi bắt gặp ở khách sạn. Cổ Tần không quen cậu bạn kia, vì thế cậu ta quyết định gọi điện cho Hà Mộc Tử. Lúc đó, Hà Mộc Tử đang đi công tác ở Bắc Kinh, cô ấy chỉ trả lời rất khẽ vào điện thoại:

- Tôi biết rồi.

Người bạn kia vốn tính hay đùa chuyện, đã kể lại với tôi. Tôi tiến hành điều tra thì phát hiện ra, tình cũ của Cổ Tần cũng là người đã có gia đình. A Mai lo lắng cho Hà Mộc Tử đang đứng chết lặng giữa trời tuyết. Chuyến công tác đã kết thúc một tuần trước, nhưng cô ấy không muốn quay về. A Mai lo lắng đến mức hai tay run rẩy. Tôi thở dài, đang định nói cho cô ấy sự thật thì điện thoại của Hà Mộc Tử rung lên.

Cô ấy mỉm cười với tôi, rồi bấm nghe. Là mẹ Cổ Tần gọi đến.

Bác gái nhẹ nhàng nói:

- Mộc Tử à, mẹ có lỗi với con.

Hà Mộc Tử nói:

- Không, không ai có lỗi với con cả.

- Làm thế nào bây giờ?

- Hãy để họ lựa chọn.

- Sao thế được! Sẽ làm tan nát cả hai gia đình đó con!

- Vâng, nhưng con cũng chẳng còn cách nào khác.

- Sao nó có thể gây ra chuyện này kia chứ?

Gương mặt Hà Mộc Tử nhợt nhạt, hoa tuyết đậu trắng xóa mũ len của cô.

- Lỗi ở con, con đã không chăm sóc tốt cho anh ấy. Nếu anh ấy và người phụ nữ kia đến với nhau, bác cũng đừng coi khinh cô ấy. Bởi vì từ hôm nay, cô ấy chính là vợ của con trai bác.

Cô ấy không gọi “mẹ”, mà đổi thành “bác”.

Bác gái im lặng hồi lâu, mới nói:

- Mộc Tử à, con là một người phụ nữ đáng nể!

Đáng nể ư?

Lolita siêu quậy đã không hề phá phách. Cô ấy tắt điện thoại, mỉm cười với tôi. Gương mặt nhỏ nhắn tái dại vì lạnh, nụ cười của cô ấy giống hệt một con cá đáng thương bị ướp lạnh trong băng đá. Trong khi chiếc mũ len đỏ của cô ấy rực rỡ chói sáng giữa trời hoa tuyết bay bay. Cô kéo mũ xuống ném cho A Mai:

- Lạnh đấy, đội vào đi.

A Mai đội mũ len kiểu cách con gái lên đầu, trông rất tinh nghịch, phá cách.

Ngày làm thủ tục ly hôn, Hà Mộc Tử không đòi chia chác bất cứ tài sản gì. Nhà cửa, xe cộ cô trả lại hết cho Cổ Tần.

Cô đã trải qua nửa năm sau hôn nhân trong im ắng, lặng lẽ. Chúng tôi đã rất thận trọng, không ai gợi nhắc chuyện đó với cô. Cô vẫn cười vui vẻ, nhưng đôi lúc trong đáy mắt cô vẫn ánh lên những nét buồn.

Một hôm, chúng tôi tụ tập uống rượu ở nhà A Mai. Hà Mộc Tử ngó trần nhà, đột nhiên bảo:

- Chỉ ít một trong hai người sẽ được hạnh phúc.

A Mai không nói gì, nhưng tôi có cảm giác toàn thân cậu ta đang run lên.

Tôi huých khuỷu tay vào người A Mai, cậu ta ấp a ập ứng:

- Mộc Tử, hồi bé cậu ta lúc nào cũng lo bảo vệ tôi, nhưng tôi chưa bao giờ bảo vệ cho cậu.

Hà Mộc Tử liếc xéo cậu ta rồi dùng dùng bỏ đi.

Cô ấy nói lớn:

- Sự thật là tôi đã đối xử với anh ta không ra gì. Tôi không đủ nhẫn nại. Anh ta muốn một người vợ dịu dàng, còn tôi thì quá nóng nảy. Đừng hỏi tính khí tôi nóng nảy tới mức nào, tôi chỉ có thể nói, rất nóng nảy.

Cô ấy vừa gào thét vừa đập vỡ mọi thứ trong nhà.

Dáng người bé nhỏ ấy cứ men theo bờ tường, điên cuồng tìm kiếm và đập vỡ bất cứ thứ gì cô ấy chạm vào: bình nước, khung ảnh, chậu hoa, nồi niêu xoong chảo, bát đĩa, cốc chén. Cô ấy vừa thở hồng hộc và đẩy giá sách. Giá sách lung lay chực đổ. Tôi định chạy đến ngăn cô ấy lại, nhưng A Mai đã giữ chặt tay tôi, lắc đầu ra hiệu. Sau đó, giá sách đổ ụp xuống, những cuốn sách nằm sóng soài trên nền nhà.

Hà Mộc Tử đầm đìa nước mắt, nói:

- Tôi không biết nữa, tôi chỉ thấy buồn thôi, cậu cứu tôi với, được không?

Cô ấy ngồi sụp xuống, ôm đầu, vừa khóc vừa nói:

- Cậu cứu tôi, được không?

Lần phá phách đó của Lolita siêu quậy đã biến căn hộ của A Mai thành bãi chiến trường tan hoang.

Một tháng sau, chúng tôi hò nhau tập trung, nên đã đặt chỗ trước ở quán bar. A Mai đến trước, chúng tôi đến sau. Đến nơi, đã thấy có người ngồi ở đó, còn A Mai đang ngơ ngẩn đứng bên cạnh. Chỗ của cậu ta bị người khác chiếm mất, mà cậu ta không dám đòi lại.

Hà Mộc Tử nói với cậu ta:

- Anh không nên cứ như thế này mãi, hãy học theo tôi.

Cô ấy ngừng một lát, cao giọng:

- Muốn chơi không!

A Mai nhỏ nhẹ nói theo:

- Muốn chơi không!

Hà Mộc Tử đẩy cậu ta đến trước mặt mấy gã kia, giọng cô thánh thót mà vang vọng:

- Muốn chơi không!

Chúng tôi đồng loạt hô vang:

- Muốn chơi không!

Bảo vệ xông vào, mời họ ra ngoài.

Một tháng sau, Hà Mộc Tử xin nghỉ phép năm. Cô ấy có người bạn tên Kal kinh doanh bất động sản ở Mauritius, nên dẫn theo cả đám vô công rồi nghề chúng tôi đến đó chơi.

Vài ngày sau đó, vào một đêm, khi rượu đã quá tam tuần, di động của Hà Mộc Tử bỗng rung lên. Tôi tò mò, cầm di động run lên. Tôi tò mò, cầm di động xem, thì ra là tin nhắn của Cổ Tần, đại khái anh ta nhắn rằng: Cô gọi điện cho mẹ tôi? Sao cô không hỏi ý kiến tôi trước khi nói chuyện lung tung với mẹ tôi? Cô không biết xấu hổ à? Cô hiểu thế nào là tự trọng không hả?

Tôi thầm kêu lên trong bụng: Ôi trời, lần này thì cuồng phong ập đến thật rồi!

Quả nhiên, Hà Mộc Tử đập bàn đứng dậy:

- Tổ cha nó! Ngày mai chúng ta sẽ đi nhảy dù. Ai không chịu nhảy là không xong với tôi đâu.

Mọi người nhìn nhau, rồi cùng nhìn Hà Mộc Tử lúc này đang ở đỉnh điểm của sự tức giận, không ai dám ho he.

Tất cả mọi người đều lắc đầu quây quây, đồng thanh phản đối:

- Tiên sư, nhảy nhảy nhảy cái đầu cô ấy...

Hôm sau, Kal đưa chúng tôi đến trung tâm nhảy dù ở phía nam Mauritius.

Ngồi trên xe, vẻ mặt ai nấy đều hiện rõ sự hoang mang sợ hãi, không ai còn hứng thú trò chuyện. Đến nơi, thay xong quần áo, ký tên vào bản cam kết, chúng tôi ngồi xem video hướng dẫn trình tự. Quản Xuân là người lên tiếng đầu tiên:

- Phải nhảy thật à?

Hà Mộc Tử lạnh lùng nhìn cậu ta, thế là cả bọn lại im như thóc.

Ai nấy đều nhìn Hà Mộc Tử bằng ánh mắt van lơn, ngán ngán nước, nhưng cô ấy vẫn kiên quyết yêu cầu Kal cự tuyệt đề nghị buộc dây chung với nhau khi nhảy của người hướng dẫn.

Lúc tập dượt trước khi nhảy, cả bọn tỏ ra hết sức tập trung và nghiêm túc, kỳ thực đầu óc chúng tôi hoàn toàn trống rỗng, không nghe lọt bất cứ điều gì. Tôi gào lên:

- Sau ba mươi lăm giây phải mở dù! Ôi tiên sư! Có thể quên hết mọi thứ trên đời, nhưng tuyệt đối không được quên ba mươi lăm giây sau phải mở dù! Mở dù chậm là về châu ông bà ông vải đấy!

Quản Xuân lập cập nói:

- Toi mạng thật à?

Lên máy bay. Ở độ cao 3.000 mét. Chúng tôi có tất cả sáu người, cộng với hai người hướng dẫn. Người hướng dẫn kiểm tra dụng cụ của chúng tôi hết lần này đến lần khác. Kal hô lớn:

- Chuẩn bị nào! Bây giờ chúng ta sẽ bay ngang, cố gắng ôn lại những yêu cầu sống còn. Người hướng dẫn sẽ nhảy cùng chúng ta. Nào, hãy vượt qua chính mình!

Hà Mộc Tử khinh khi đảo mắt nhìn khắp lượt chúng tôi, rồi khom người đứng trước cửa tàu bay. Cô ấy đứng đó chừng mười giây thì quay đầu lại, sắc mặt tái dại nói:

- Cao quá, chúng ta về chơi game Địa chủ đi.

Cả bọn gật đầu như bồ cũi.

Người hướng dẫn ra hiệu bằng tay, Kal nói:

- Không thể để thua sự yếu đuối, tiền đã trả rồi, không nhảy cũng không sao, nhưng thực ra rất an toàn mà...

Người hướng dẫn bước lại đỡ lấy cánh tay Hà Mộc Tử. Cô ấy òa khóc, gào lên:

- Tiên sư, đừng có động vào người tôi! Anh là lính của đơn vị không quân nào hả? Bố bạn học tôi là Phó tư lệnh không quân đấy! Đừng có động vào tôi! Tôi sẽ bắn anh! Đừng động vào tôi, tôi muốn về nhà! Ôi mẹ ơi, bà nội ơi, cứu con với! Mauritius chết tiệt muốn hại chết con...Cổ Tàn anh là đồ chó chết, anh ép tôi đến cái nơi chết tiệt này!...Tôi sai rồi, tôi không nên đòi đi nhảy dù... Tôi muốn về nhà ăn bò xào phụ thê cơ...cơ...cơ...

Đúng lúc này tôi nghe trong góc có tiếng ai lẩm bẩm:

- Muốn chơi không! Muốn chơi không! Muốn chơi không!...

Chưa kịp quay lại nhìn xem là ai, đã thấy A Mai khom người đi ra cửa tàu bay, gào lên như muốn rách cả tim gan phèo phổi:

- Muốn chơi không!

Cậu ta ngừng một lát, lôi từ ngực áo chiếc mũ len đỏ của nữ, ôm chặt trong lòng, dùng hết sức lực còn lại hét lớn:

- Hà Mộc Tử, anh yêu em!

Sau đó, A Mai nhảy ra ngoài. Cậu ta ôm khư khư chiếc mũ len đỏ trong lòng khi nhảy xuống, như thể đang ôm trong lòng nụ cười tê tái vào cái ngày mùa đông giá rét tuyết rơi rợp trời vậy. Vì thế cần dốc toàn lực để giữ ấm cho nó.

Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng hét “Hà Mộc Tử, anh yêu em” trở nên mơ hồ, và khuất lấp sau biển mây dày đặc.

Hà Mộc Tử thoáng ngẩn người, rồi cô ấy hô lớn:

- Muốn chơi không! Có giỏi thì chơi với tôi nào!

Sau đó cô ấy nhảy ra khỏi máy bay.

Quản Xuân sững sờ, gào lên:

- Muốn chơi không! Xem ra A Mai cũng muốn lấy một cô đã bỏ chồng!

Rồi cậu ta tung người nhảy xuống.

Mao Mao sững sờ, gào lên:

- Muốn chơi không! Tên Quản Xuân chết băm, chờ ta đến xử lý người!

Rồi cô ấy cũng phi thân xuống.

Tôi và Hàn Ngưu sững sờ. Cậu ta hô lớn:

- Muốn chơi không! Cậu nói xem, hai chúng ta có tội tình gì chứ?

Sau đó, cậu ta ôm tôi cùng nhảy xuống.

Tôi nghe loáng thoáng tiếng Kal gào gọi:

- Tư thế của các cậu không chuẩn...

Chúng tôi rơi xuống biển mây, gió trời vù vù rất mát, khiến tôi không sao thở nổi, cơ thể tôi lâng lâng không trọng lượng, mặt biển và tầng không như đang quần đảo lộn vòng dưới tầm mắt của tôi, mây mù vút qua bên tai tôi. Trong khoảng nửa phút rơi tự do, chúng tôi đã không nắm được tay nhau, tạo thành vòng tròn như trong tưởng tượng. Tôi có cảm giác mình thậm chí không còn có tâm trạng để nghĩ đến việc phải khóc, tim tôi đập thình thịch, tôi chỉ biết điên cuồng gào gọi:

- Mẹ ơi mẹ ơi mẹ...!

Sau khi mở dù, tôi nhìn thấy mặt đất xanh tươi, thấy những sắc màu rực rỡ chói sáng phía dưới.

Cả thế giới đang ôm chúng tôi vào lòng, trong mắt chúng tôi là khung cảnh đẹp đẽ nhất, chúng tôi đang lơ lửng trên cao, chúng tôi đang phiêu du cùng mây gió, chúng tôi đang chậm chậm tiếp đất.

Mấy ngày trước khi đi Mauritius, tôi đến chơi nhà A Mai. Cậu ta mở cửa, tôi giật mình kinh hãi, trong nhà vẫn còn nguyên hiện trường của vụ đập phá mấy tháng trước. Tôi nói:

- Ôi trời, đã mấy tháng rồi mà cậu không chịu dọn dẹp đi à?

Cậu ta cẩn thận lách qua đồng bát vỡ, giấy báo rách nát, những cuốn sách xộc xệch và cái giá sách bị biến dạng, nói:

- Tôi sẽ dọn.

Hôm ấy chúng tôi đã uống rất nhiều.

Cậu ta bảo:

- Những thứ này do Mộc Tử đập nát. Ngày nào tôi cũng lẳng lặng nhìn chúng, và dường như tôi nghe thấy tiếng khóc thốn thức của Mộc Tử. Tôi cảm nhận được nỗi đau tột độ của cô ấy. Tôi có cảm giác mình đang ngồi trên sofa và nhìn thấy trái tim tan nát, vỡ vụn của cô ấy. Tôi đau lòng lắm, nhưng tôi sẽ không dọn dẹp, bởi vì khi nhìn chúng, tôi sẽ cảm nhận được nỗi đau của Mộc Tử.

Cậu ta nói:

- Trái tim cô ấy đã tan nát và tôi không biết phải làm thế nào. Vào những ngày thời tiết xấu, tôi lại lòi những vết rách trong tim ra, tỉ mỉ khâu lại, bởi vì cô ấy ở trong đó, rất có thể sẽ vị ướt mưa. Nhiều lúc, tôi không biết mình phải nỗ lực thế nào, cố gắng thế nào, phấn đấu hết mình thế nào, mới xứng đáng với cô ấy.

Cậu ta khóc, cậu ta cúi xuống, từng giọt nước mắt rơi trên nền đá.

- Mộc Tử bảo, cô ấy buồn lắm, bảo tôi hãy cứu cô ấy. Trương Gia Giai, theo cậu, tôi có thể không?

Tôi gật đầu.

Ngày hôm đó, tôi đã hiểu ra một chuyện. Lòng dũng cảm lớn lao nhất của một người có thể chỉ là việc giữ gìn một đồng đồ nát ngổn ngang trên nền đất.

Sau đó, chúng sẽ bay lên không trung, rực rỡ tựa cầu vồng bảy sắc, mang theo khung cảnh đẹp đẽ nhất, lơ lửng trên cao, phiêu du cùng mây gió, rồi chậm chậm tiếp đất.

Cho dù họ đã đối xử với ta thế nào đi nữa, hãy tin rằng cuối cùng, ta sẽ được hạnh phúc.

27. Chương 27: Tôi Là Lưu Đại Hắc.

Chúng ta thường nói, muốn khóc thì về nhà mà khóc.

Này, nhìn mà xem, theo cấu tạo của dạng chữ phồn thể thì “nước mắt” có nghĩa là một con chó nằm trong nhà trú mưa đấy.

Hỏi tôi mới mở quán bar, thì nơi đây được xem là tụ điểm của cả nhóm. Dần dà nhiều người biết đến quán hơn, vì thế quán xuất hiện thêm nhiều người lạ.

Một chiều nọ, tôi lòi bếp từ ra, bắc nồi lên, sung sướng tận hưởng bữa lẩu. Hơn năm giờ, một cô gái tần ngần bước vào quán, tôi rót cho cô ấy một cốc nước, rồi tiếp tục thưởng thức nồi lẩu của mình.

Cô gái hỏi:

- Tôi có thể ăn không?

Tôi cảnh giác, chắn trước nồi lẩu:

- Không được đây là nồi lẩu của tôi.

- Thế anh bán cho tôi một ít đi.

- Một mình cô à?

- Vâng.

- Cho cô đĩa thịt dê này.

- Nhưng tôi có bạn trai.

- Trả thịt dê cho tôi!

-Đó là chuyện quá khứ.

- Cho cô đĩa nấm này.

- Giờ anh ấy là chồng tôi.

- Tiên sư, trả nấm cho tôi!

Về mặt nguyên tắc, vì nồi lẩu quá ngon, tôi không thể chia cho bất cứ ai, nên tôi bảo sẽ xào cho cô ấy một đĩa mì Ý. Cô ấy lẳng lặng ăn hết, rồi nói:

- Anh này, tôi nghe nói, anh mở quán bar là vì chú chó nhỏ của mình?

Tôi gật đầu:

- Đúng vậy.

- Thế Mercy đâu?

- Đi tắm rồi.

- Tôi cũng có một con chó, tên nó là Lưu Đại Hắc.

Tôi ngạc nhiên: Chó mà cũng có họ cơ à? Thế thì Mercy của tôi cũng có thể đổi tên thành Trương Xuân Hoa (*)

(*) Trương Xuân Hoa (189-247 SCN), là vợ của Tư Mã Ý, quyền thần nổi tiếng nhà Tào Ngụy thời Tam quốc. Bà nổi tiếng nhờ sự khôn ngoan và khả năng chính trị, cũng như sự tàn nhẫn khi cần thiết.

Đôi mắt cô gái lấp lánh, cô hào hứng kể:

- Vâng, tôi họ Lưu mà, vì thế tôi đặt tên chú chó của mình là Lưu Đại Hắc. Ngày trước, nó là một chú chó hoang. Tôi từng thuê nhà ở tiểu khu phía nam thành phố. Nhà cách cơ quan rất gần nên tôi có thể đi bộ về khi tan làm. Một hôm, vì phải tăng ca, tôi về nhà rất khuya, có một con chó hoang đen thui đứng ở cổng khu nhà tôi ở, tôi hoảng hồn khi thấy nó.

Tôi và nó gườm gườm nhìn nhau, một lúc sau nó cúi xuống nằm bò bên gốc sồi xanh. Tôi rón rén đi qua, không dám chạy vì sợ kinh động đến nó. Nó lên lút theo tôi. Tôi chợt nhớ trong túi có cái xúc xích, thế là cắt ra, ném cho nó.

Nó ăn nhồm nhoàm, loáng cái hết veo, vẫy đuôi tung bừng. Tôi thầm nghĩ, khi một con chó vẫy đuôi với bạn, chắc nó sẽ không cắn bạn đâu, thế là tôi yên tâm đi về nhà.

Nó cứ lẳng lặng đi theo, đưa tôi về tận chân tòa nhà tôi ở. Tôi quay lại, nó dừng bước, vẫy đuôi. Tôi nghĩ bụng, chắc nó muốn đưa mình về tận nhà đây mà, thế là tôi ném nốt miếng xúc xích còn lại cho nó.

Tôi là nhân viên môi giới nhà đất, thường xuyên bận rộn với các dự án, hay phải tăng ca, nên về nhà rất muộn. Kể từ hôm đó, ngày nào chú chó hoang cũng đứng chờ tôi ở cổng vào của tiểu khu, để đi cùng tôi một đoạn đường tối om, đưa tôi về tận nhà. Trên đường về tôi đã mua sẵn đồ ăn khuya, nhưng để trả công, đến chân tòa nhà là tôi bỏ đồ ăn của mình ra cho nó.

Tôi mở cửa, mời nó lên nhà chơi, nhưng nó vẫn ngồi yên, đáng vẻ cao ngạo. Tôi vào nhà, mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài, vẫy tay chào nó, nó mới chịu rời đi.

Có hôm, không thấy Đại Hắc đứng chờ tôi ở cổng như thường lệ, tôi lo lắng tìm quanh, nhưng không thấy bóng dáng nó đâu. Tôi thử gọi nó:

- Đại Hắc! Đại Hắc!

Khi ấy là tôi đặt bữa cho nó cái tên, vì chẳng lẽ lại gọi:

- Này, con chó ngu ngốc, mày đang ở đâu?

Có tiếng sột soạt trong bụi cây, Đại Hắc cúi đầu, tập tễnh bước ra. Khi còn cách tôi chừng mấy bước chân, nó ngồi xuống ngoảnh mặt đi, không chịu nhìn tôi, điệu bộ rất cao ngạo.

Tôi trộm nghĩ, đã đi chung với nhau mười mấy lần rồi, không nên xa cách như thế! Thế là tôi đánh liều ngồi xuống, xoa đầu nó.

Nó khẽ rụt đầu lại, nhưng không né tránh, có điều nó vẫn ngoảnh mặt đi, không chịu nhìn tôi, để mặc tôi xoa đầu nó.

Khóe mắt tôi bỗng cay cay nước mắt tôi rớt xuống, bởi vì tôi thấy máu chảy lênh láng ở chân nó, chắc bị người ta đập gãy, hoặc bị xe cán qua.

Nó liếc tôi, thấy tôi khóc, nó cúi xuống liếm chân mình, gắng gượng đứng lên, tập tễnh bước đi.

Nó muốn làm cho trọn công việc hàng ngày là đưa tôi về nhà.

Đến chân tòa nhà, tôi dốc toàn bộ thức ăn của mình cho nó. Tôi chạy thẳng lên nhà, lật tung tủ kệ tìm oxy gia và băng gạc.

Nhưng xuống đến nơi thì nó không còn ở đó nữa. Tôi gọi toáng:

- Đại Hắc! Đại Hắc!

Nó từ đâu chạy đến, đó là lần đầu tiên tôi thấy nó chạy, phi như bay, tập tễnh tập tễnh trông rất ngộ nghĩnh.

Tôi nghĩ chắc trong tiếng gọi của mình có gì đó ghen ngào như sắp khóc, khiến nó lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì với tôi.

Tôi mở cửa tòa nhà, nhưng nó vẫn không chịu lên nhà cùng tôi, nó ngồi bên vệ đường mắt sáng long lanh.

Tôi ôm nó vào lòng, lau sạch vết máu cho nó, băng bó cho nó. Tôi nói:

- Đại Hắc, từ nay đừng đi lang thang nữa, cứ nấp vào một chỗ, chị đi làm về sẽ mang đồ ăn cho em nhé!

Đại Hắc ngoảnh mặt đi, nhìn trộm tôi.

Tôi bảo:

- Không thích à? Tên em là Đại Hắc, Đại Hắc!

Nó vẫy vẫy đuôi.

Hơn một tháng sau, bạn trai tôi mua nhà, bảo tôi dọn đến chỗ anh ấy. Tôi hỏi có thể đưa Đại Hắc đi cùng không? Bạn trai tôi cười, bảo nuôi chó làm gì! Tôi cũng không nài thêm nữa.

Hôm chuyển nhà, tôi gửi bác bảo vệ tiểu khu bốn trăm đồng và nói:

- Nhờ bác thay cháu chăm sóc cho Đại Hắc, khi nào hết tiền bác cứ điện cho cháu, cháu sẽ chuyển tiền cho bác.

Bác bảo vệ cười, đáp:

- Được!

Tôi ngồi trên xe tải của công ty cung cấp dịch vụ chuyển nhà trọn gói, thấy Đại Hắc vẫn cao ngạo ngồi ở cổng tiểu khu, nhưng nó không rời mắt khỏi tôi.

Nhà bạn trai tôi ở ngoại thành. Trước đó, tôi đã bàn với anh nên mua một căn nhà chung cư nhỏ, một là giảm được áp lực kinh tế, hai là tiện đi làm. Nếu mua căn nhà 160 mét vuông ở ngoại ô thế này, tiền lương của hai chúng tôi gộp lại, trừ đi tiền lãi ngân hàng, sẽ còn chưa đến hai nghìn đồng. Tôi đâu có nề hà việc thuê nhà, tội gì phải vay tiền mua nhà, đẩy cả hai vào tình cảnh túng quẫn thế này.

Bạn trai tôi không chịu, bảo đã quyết là làm. Tôi cũng không cố thuyết phục, vì nghĩ anh ấy không sai, anh ấy đã xác định chúng tôi sẽ cưới nhau.

Chuyển nhà ra vùng ngoại ô, tôi đi làm phải bắt một tuyến bus, rồi một tuyến tàu điện ngầm, rồi lại một tuyến bus mới tới nơi, mất một tiếng rưỡi. Nhưng tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Mãi đến khi anh bảo sẽ đón mẹ anh từ An Huy lên sống cùng chúng tôi. Đến lúc ấy tôi mới biết vì sao anh kiên quyết giữ căn phòng trống đó.

Nhưng không ai nên trách cứ lòng hiếu thảo, bố mẹ anh ly dị đã lâu, một mình mẹ vất vả nuôi anh khôn lớn. Tôi bảo vâng, em đồng ý.

Mẹ anh lên ở với chúng tôi, tuy có lúc xô xát, nhưng gia đình nào chẳng có lúc cơm chẳng lành canh chẳng ngọt. Mẹ anh là giáo viên đã về hưu, bà rất tiết kiệm. Chúng tôi không về nhà ăn cơm trưa, bà thường chỉ mua giá đỗ về xào nấu ăn cho qua bữa, nhưng bữa sáng và bữa tối của cả nhà thì lúc nào cũng thịnh soạn.

Mấy tháng sau, đến giai đoạn tôi phải tăng ca, nửa đêm mới về nhà. Đèn điện sáng trưng, bạn trai tôi và mẹ anh ấy đang ngồi trên sofa. Tôi cảm thấy bầu không khí trong gia đình rất kỳ lạ. Bạn trai tôi không nói không rằng. Mẹ anh ấy thì cười, bảo:

- Hân Hân, có phải con rất thân thiết với một người họ Lam không?

Đầu tôi như muốn nổ tung, vậy ra họ đang thẩm tra tôi. Tôi bảo:

- Vâng, đúng vậy, có chuyện gì ạ?

Mẹ anh ấy liếc con trai rồi cười, nói:

- Hân Hân, mẹ phải xin lỗi con trước vì mẹ tình cờ bật máy tính của con, thấy phần mềm chat QQ của con chưa tắt, mẹ hơi hiếu kỳ, muốn tìm hiểu cuộc sống của con, mới đọc lịch sử trò chuyện của con. Mẹ phát hiện một vài chuyện không hay, chính là chuyện giữa con và cái cậu họ Lam đó, hai người nói chuyện với nhau rất không bình thường.

Máu trên người tôi như muốn dồn cả lên não.

Cậu họ Lam ấy là cậu bạn chí cốt của tôi. Cô ấy và bạn trai tôi cũng biết nhau. Cô ấy thuộc tuýp người ngoài mặt thì lạnh lùng, nhưng thực chất rất nghịch ngợm, lí lắc. Vì thế mà khi lập tài khoản trên QQ, cô ấy tự nhận mình là đàn ông, sử dụng nick name “Lam công tử”, và thường xuyên trêu tôi, chúng tôi thường xưng hô thân mật với nhau là “chồng chồng vợ vợ”.

Tiên sư, chuyện quái quỷ gì thế này?

Bạn trai tôi dập đầu thuốc nói:

- Lưu Hân Hân, cô hãy nói cho rõ ràng.

Tôi đứng đó, nước mắt lã chã. Bởi vì, đồ đạc trong phòng làm việc bị lục tung, tài liệu của tôi rơi khắp sàn nhà. Tủ quần áo và ngăn kéo trong phòng ngủ cũng bị lật tung. Quần áo của tôi ngổn ngang trên giường, thậm chí cả nội y.

Tôi lau nước mắt, nói:

- Tìm được chứng cứ gì chưa? Nếu không tìm được thì tôi đi ngủ đây, tôi mệt lắm!

Bạn trai tôi gào lên:

- Chưa nói rõ ràng ngủ nghê gì? Có phải cô muốn chia tay không?

Tôi cắn chặt môi, nhắc nhở bản thân phải mạnh mẽ lên, không được khóc, tôi dần từng tiếng:

- Tôi có nói muốn chia tay đâu.

Bạn trai tôi cười lạnh lùng:

- Lam công tử à? Lưu Hân Hân, tôi nói cho cô biết, tên cô chưa có trong sổ hộ khẩu đâu, cho dù chia tay cô cũng không được hưởng gì hết!

Tôi gào lên:

- Tiền đặt cọc là do hai bên cha mẹ giúp đỡ. Đợt thanh toán đầu tiên, cả tôi và anh cùng bỏ tiền ra trả, anh dựa vào cái gì mà nói như vậy?

Bạn trai tôi nói:

- Dựa vào việc cô phản bội.

Phản bội? Hai chữ đó như sét đánh ngang tai. Tôi lập tức vơ đồ đạc nhét vào vali, ra khỏi nhà. Mẹ anh ấy kéo tôi lại, nói:

- Hân Hân, rốt cuộc là có chuyện gì, bên ngoài trời tối lắm, con đừng đi lung tung!

Tôi nói:

- Bác à, sau này bác có con dâu xin đừng tùy tiện bật máy tính của cô ấy, đó là quyền riêng tư của mỗi người.

Bạn trai tôi đập vỡ cốc trong phòng, quát:

- Cứ để cô ta xéo đi!

Tôi đã đi bộ rất lâu trên đường cao tốc, vừa kéo vali vừa khóc. Bạn chí cốt lái xe đến đón tôi. Chúng tôi tâm sự suốt đêm.

Cô ấy bảo:

- Chỉ là hiểu nhầm thôi mà, sao không giải thích cho rõ ràng?

Tôi nói:

- Anh ấy không tin tưởng tớ.

- Cậu phải đặt mình vào vị trí của anh ấy. Rõ ràng có dấu hiệu của việc anh ấy bị cảm sùng còn gì!

- Về đó chỉ tổ mất mặt.

- Không vội, cứ ở nhà tớ vài ngày. Họ cũng có chỗ sai, tự tiện đọc lịch sử trò chuyện của người khác là một thói quen xấu. Có thể họ đang giận dữ, nhưng cứ thử vài ngày nữa không thấy cậu đâu, xem họ có lo sốt vó lên không.

Tôi bán tín bán nghi, tắt di động đi ngủ.

Sau mấy tiếng mê mết, tôi tỉnh giấc, bật di động thì không hề có cuộc gọi nhớ nào cả.

Tôi cảm thấy trời đất như quay cuồng, vừa chán nản vừa tức giận.

Hôm sau, có vẻ như bạn trai tôi rất lo lắng, anh gọi cho tôi liên tục, hỏi tôi đang ở đâu, nhưng tôi không chịu nói.

Ngày thứ ba, mẹ anh ấy đích thân gọi điện xin lỗi tôi, nói rằng bà đã sai khi tự tiện mở máy tính của tôi, mong tôi tha lỗi cho bà. Bà cũng khuyên rằng, hai đứa đã tính đến chuyện kết hôn, thì cũng nên ngồi lại trò chuyện thẳng thắn với nhau.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy rất uất ức. Trong đầu tôi vẫn không ngừng hiện ra hình ảnh: nửa đêm một thân một mình lang thang trên đường quốc lộ, vừa khóc vừa kéo vali.

Tôi sợ cảnh tượng tương tự sẽ tái diễn.

Ngày thứ tư, bạn tôi gọi điện đến. Hai chúng tôi im lặng không nói, cứ thế hơn nửa tiếng sau anh ấy mới bảo:

- Cho nhau một khoảng thời gian để suy nghĩ lại.

Tôi bảo:

- Được.

Nửa tháng sau, tôi vốn định đi làm, không hiểu thế nào tôi vòng về khu nhà trọ khi xưa. Bác bảo vệ vẫy tay chào tôi:

- Cô Hân Hân, đã lâu không gặp!

Tôi chợt nhớ ra, vội hỏi:

- Đại Hắc đâu bác?

Bác cười thật tươi:

- Nó không sao, bây giờ nó là “người đưa tiễn” của tiểu khu này đây. Nó phụ trách đưa người già và trẻ nhỏ từ cổng tiểu khu về đến nhà họ. Mọi người đều vui vẻ thưởng đồ ăn cho nó, ai cũng mến nó. Cô xem, một con chó mà cũng biết chăm chỉ làm việc kiếm sống như thế! Ấy, tôi thấy hình như bà Ngô vừa đi mua thức ăn về, chắc nó lại đưa bà ấy về nhà đây.

Nghe tin Đại Hắc đã trở thành “ngôi sao” của tiểu khu, mọi người đều yêu mến nó, tôi bỗng thấy trong lòng hẫng hụt. Không còn chuyện gì để nói, tôi chào bác bảo vệ và ra về.

Đi được mấy bước chợt nghe bác gọi:

- Đại Hắc!

Tôi quay lại thì thấy Đại Hắc hớn hở từ một lối rẽ lao ra, rồi nó chợt dừng lại, há hốc miệng, nhìn tôi trân trân, ánh mắt nó lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ. Tôi tin là nó đang cười! Bởi vì đó chính là biểu cảm của nó khi cười!

Tôi ngồi xuống vẫy nó lại:

- Đại Hắc!

Đại Hắc cúi đầu, nhích về phía tôi. Đây là lần đầu tiên nó dụi đầu vào tay tôi.

Tôi bảo:

- Đại Hắc, em khỏe không?

Nó lại dụi đầu vào tay tôi.

Tôi đứng lên, bảo:

- Đại Hắc, lần sau chị sẽ đến thăm em!

Bác bảo vệ gọi:

- Đại Hắc, lại đây nào, chị phải về rồi!

Đại Hắc vẫy đuôi, tôi đi một bước, nó theo một bước, sau đó chúng tôi cùng ra khỏi tiểu khu. Tôi không dám đi tiếp, dừng lại, gọi:

- Đại Hắc, về đi!

Nhưng nó không chịu, nó lại sấn đến dụi đầu vào người tôi.

Nước mắt tôi sắp rơi xuống. Tôi bảo:

- Đại Hắc, bây giờ chị không còn nhà nữa, em về đi, nhé!

Bác bảo vệ chạy đến, kéo Đại Hắc về. Bác nói:

- Đại Hắc chưa bao giờ ra khỏi tiểu khu, không biết hôm nay nó làm sao nữa?

Tôi không biết phải đi đâu, cứ thế đi lang thang đến khu quảng trường, ngồi thẩn thờ trên ghế băng. Di động rung lên, một số lạ.

Tôi bấm nghe, là bác bảo vệ:

- Cô ơi, tôi nhốt Đại Hắc trong phòng bảo vệ, nhưng nó cứ sủa ầm ĩ, đập thành thành vào cửa. Tôi không quát được nó, đành mở cửa, thế là nó lao đi như tên bắn, chớp mắt đã không thấy đâu. Tôi đoán, nó đi tìm cô. Loài chó cả đời chỉ chịu theo một người chủ, nếu có thể, cô hãy đưa nó đi cùng.

Bỏ điện thoại xuống, tôi dáo dác nhìn xung quanh, gọi lớn:

- Đại Hắc! Đại Hắc!

Rồi từ một góc khuất trên quảng trường rộng lớn, một chú chó đen thui chui ra, chậm chậm lại gần tôi, thân mật nằm bò xuống, gác đầu lên chân tôi. Tôi xoa đầu nó, nước mắt lăn chã.

Điện thoại của tôi rung lên lần nữa, là một tin nhắn kèm hình ảnh. Ảnh chụp sổ hộ khẩu, cô tên tôi tên đó.

Bạn trai tôi gọi đến, nói:

- Hân Hân, chúng ta dần vặt nhau nữa. Thực ra, sau hôm em bỏ đi, anh đã đi làm thủ tục đưa tên em vào sổ hộ khẩu. Anh vừa nhận được sổ. Em xem, anh bị đẩy đến bước đường cùng rồi, nếu em vẫn muốn bỏ anh, anh sẽ trắng tay. Mẹ cứ nằng nặc đòi về An Huy, anh thấy có lỗi với bà.

Tôi vừa khóc vừa nói:

- Cho đáng đời!

Anh ấy cũng khóc:

- Hân Hân, em đừng để mất đến cái tên Lam công tử ấy nữa, được không?

- Em đang ở nhà Lam công tử đây này.

- Hân Hân, đừng thế mà, về với anh đi!

- Đồ điên! Lam công tử là Tiểu Mi, cô bạn thân của em, hiểu chưa?

- Hân Hân, bọn mình kết hôn nhé!

Tôi gạt đầu như bỏ củ:

- Vâng, anh bảo mẹ đừng về.

- Ừ.

Rồi tôi quay sang Đại Hắc và nói thêm:

- Và phải đón Đại Hắc về nhà.

Bạn trai tôi hỏi:

- Em đang ở đâu, anh đến đón.

Tôi đọc địa chỉ cho anh. Bỏ điện thoại xuống, tôi cảm thấy bầu trời trước mặt sao mà trong xanh, quang đãng đến thế! Tôi trở Đại Hắc, bảo;

Này, từ nay về sau, em sẽ là Lưu Đại Hắc.

Lưu Đại Hắc kêu lên: “Gâu gâu!”.

Lưu Hân Hân miệt mài kể câu chuyện của mình. Tôi đưa cho cô ấy một chai bia anh đào, và hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Tháng sau chúng tôi sẽ về An Huy tổ chức đám cưới.

- Đại Hắc có được làm phù rể không?

- Đại Hắc chết rồi.

Tôi giật mình:

- Hả?

Lưu Hân Hân kể tiếp:

- Về nhà tôi được khoảng một tuần thì Đại Hắc không chịu ăn uống gì cả. Mẹ chồng tôi lo lắng cho nó còn hơn cả tôi. Bà mời mấy bác sỹ thú y đến nhà. Họ nói, Đại Hắc già rồi, nó đã chín tuổi, cơ quan nội tạng của nó không còn tốt nữa. Nó không có bệnh gì cả, chỉ là, nó sắp chết thôi, không cần lãng phí tiền thuốc thang làm gì. Nhưng mẹ chồng tôi vẫn bỏ ra hơn mười ngàn đồng, chỉ để Đại Hắc dễ chịu hơn.

Lưu Hân Hân lau nước mắt, nói:

- Tôi đi làm về, mẹ chồng tôi bảo, Đại Hắc không chịu ăn uống gì cả, nó rất mệt. Lúc tôi đi làm, nó vẫn gắng gượng bò ra cửa, và cứ ngồi đợi ở đó, chắc nó muốn đợi tôi về.

Nước mắt Lưu Hân Hân lăn chả.

Ngày nào mẹ chồng tôi cũng nấu thịt kho Tàu, canh xương sườn, nhưng Đại Hắc phải đợi tôi về nhà mới chịu ăn chút ít. Tôi xoa đầu nó, cổ vũ: Lưu Đại Hắc, cố lên! Lưu Đại Hắc, cố lên, thì nó mới chịu ăn một chút, chỉ một chút, một chút thôi, rất ít.

Anh biết không, sau đó tôi xin nghỉ mấy ngày liền để ở nhà với Đại Hắc. Nó chết khi nằm cạnh tôi. Đầu nó gác trong tay tôi, nó liếm lòng bàn tay tôi, sau đó ngược lên nhìn tôi, hình như muốn nói: Em phải đi đây, chớ đừng buồn!

Lưu Hân Hân đặt chai bia xuống, nói:

- Bây giờ nghỉ lại, vì sao hôm đó Đại Hắc muốn đuổi theo tôi, vì sao nó điên cuồng đòi thoát khỏi phòng bảo vệ, vì sao nó chạy một quãng xa như vậy đến tìm tôi, có phải vì nó biết mình sắp chết, nên muốn ở bên tôi lâu hơn không?

Tôi tặng cô ấy một tấm thiệp, trên đó viết: Tôi mong được bên bạn, nhưng nếu không thể, tôi sẽ tới một nơi mà bạn không thể nhìn thấy, và luôn dõi theo bạn.

Lưu Hân Hân nói:

- Cảm ơn anh. Tôi mến Mercy lắm, nhờ anh chuyển lời giùm.

Tôi gật đầu.

Cô ấy vừa đi khỏi, người quản lý quán lao ra, mắng:

- Ông chủ thật là, lại miễn phí bia, ông có biết quán bar này sắp phải đóng cửa không?

Tôi bảo:

- Ai bảo miễn phí, người ta tặng quà đây này.

Hân Hân tặng tôi bức ảnh chụp gia đình cô ấy. Đôi vợ chồng trẻ ôm trong lòng một chú chó to lông đen, người mẹ đứng bên cạnh tươi cười rạng rỡ.

Đằng sau bức ảnh là những nét chữ xinh xắn: Gia đình tôi.

28. Chương 28: Những Chuyến Đi Cần Có Các Ngài “ngẩn”.

Nhưng sau đó nghĩ lại, tôi nhận ra, điều khiến chúng ta nhớ mãi về một chuyến đi, lại chính là những câu chuyện dở khóc, dở cười ấy. Chúng giống khung cảnh núi rừng hùng vĩ, đẹp đẽ nhất trong hành trình đời ta.

Sau khi xem Lạc lối ở Thái Lan (1) và cười nghiêng ngả ở rạp về, tôi lên mạng viết bình luận ca ngợi, được nhiều người tán dương. Đối với một câu chuyện thú vị như thế, một đạo diễn nghiêm túc, kính nghiệp như thế, chúng ta cũng nên quảng cáo miễn phí cho họ. Trong lúc tôi cười ra nước mắt khi xem phim, thì một người bạn con nhà giàu của tôi cũng đầm đìa nước mắt, nhưng không phải vì buồn cười, cậu ta đã khóc nức nở, không kìm chế được. Xem xong phim, chúng tôi đi uống liền ba cuộc rượu, tàn cuộc, cậu ta gặp người nôn ọe, vừa nôn vừa khóc:

Chẳng thể vẹn toàn cả gia đình và sự nghiệp! Từ Tranh, anh rất hiểu tôi!

(1) Lost in Thailand: một bộ phim hài của đạo diễn người Trung Quốc – Từ Tranh.

Người ta luôn thấy hình bóng của bản thân trong một bộ phim nào đó. Đằng sau mỗi bộ phim hài thường là một nỗi buồn sâu thẳm. Hồi trẻ xem Đại thoại Tây Du (2), tôi đã từng vừa khóc vừa hát Tình yêu đời tôi. Nhưng bộ phim Lạc lối ở Thái Lan này rất giống những bộ phim về đề tài du lịch của Mỹ, nó khiến

tôi nhớ lại những chuyến đi của mình, và nhất là những người đồng hành, những quý ngài, quý cô “ngẩn”. Những chuyến đi đó trở nên thú vị chính bởi có họ.

(2) A Chinese Odyssey: Một bộ phim hài nổi tiếng của Châu Tinh Trì.

Đầu tiên, xin giới thiệu với các bạn trợ lý của tôi, đúng vậy, cô ấy chính là một quý cô “ngẩn”. Có lúc tôi nghĩ, người này là trợ lý của tôi, vậy thì nhiệm vụ chính của cô ấy là làm nổi bật sự vĩ đại của tôi. Năm ngoái tôi đi Bắc Kinh, trời rất lạnh và gió rất lớn. Cô ấy đẩy hành lý đến chỗ ký gửi, mặt nặng như chì. Thái độ yên lặng bất thường ấy khiến tôi bất an. Máy bay hạ cánh, tôi đi nhận hành lý, phát hiện cô ấy đã biến mất.

Biến người mênh mông, đường xa thăm thẳm, cô ấy dễ dàng phát huy năng lực biến mất trong thoáng chốc.

Tôi định bỏ đi, thì thấy bóng dáng tròn trịa đứng trước băng chuyền trả hành lý. Hai mắt cô ấy sáng rực, chăm chú quan sát từng chiếc vali, từng kiện hàng trượt xuống băng chuyền. Chốc chốc lại thấy cô ấy thở dài, chốc chốc lại thấy cô ấy chồm lên rồi lại thở dài. Cuối cùng, cô ấy nhảy bổ đến, nhanh như chớp và không chút do dự, vồ lấy chiếc vali kia.

Chiếc vali có dấu hiệu rất rõ nét của việc dầm mưa dãi nắng, trên thân dán chi chít đủ mọi loại nhãn mác, cho thấy chủ nhân của nó từng đi đây đó, phiêu bạt nhiều nơi và hầu như chẳng có chút liên quan gì đến cô trợ lý tròn trịa của tôi cả. Nhưng cô vẫn nhắc nó ra như đúng rồi. Tôi nhìn cô đầy hồ nghi, nhưng cô không lấy thế làm phiền, vẫn kéo khóa, mở vali, để chứng minh quyền sở hữu hợp pháp của mình.

Kết quả là cô tròn mắt khi lật một chiếc áo lên:

- O.

Lật thêm một chiếc nữa.

- Lạ nhỉ.

Cô lật đến tận đáy vali, rồi nói:

- Sao chẳng có cái nào của tôi nhỉ?

Chủ nhân của chiếc vali đứng bên cạnh, người đó rốt cuộc đã không kiện cô, có lẽ vì thấy cảm thông cho tôi, bởi khi ấy tôi gần như chết lặng tại chỗ.

Sau đó chúng tôi đi ăn cơm. Một người bạn nhà văn của tôi, nick name Chăn Bò Ở Thành Phố dẫn theo bạn gái đến chung vui. Trợ lý cả tôi cười ha ha, chào hỏi:

- Này Chăn Bò, anh có bạn gái rồi à?

Chăn Bò Ở Thành Phố đáp:

- Ủ, còn cô vẫn lẻ bóng?

- Ủ, vì tôi không giống anh, tuy tôi đói bụng nhưng không ăn bữa, ăn tạp.

Cả bàn vang lên tiếng cười khanh khách của cô, những người còn lại đều tái mặt. Vì nể nang, tôi không thể thay trợ lý, tôi chỉ cố gắng hết mức không đưa cô ấy đi công tác cùng. Nhưng một ngài “ngẩn” vĩ đại luôn có sức hút với đồng loại.

Tôi chưa tổng kết nên không biết mình có tất cả bao nhiêu trợ lý như Vương Bảo Cường (3), nhưng tôi vẫn nhớ, có người đến sân bay trước hai tiếng để làm thủ tục, cuối cùng vẫn để lỡ chuyến bay. Có người định đi siêu thị mua đồ, mà chỉ vì GPS bỗng dưng lẫn đường ra hổng, không đi được. Có người cần nhân tôi: sao anh không mang theo kem đánh răng, trong khi tôi đang ở nhà cậu ta.

(3) Vương Bảo Cường: diễn viên hài, chuyên vào những vai ngây ngô, hài hước của Trung Quốc.

Và trong đại đa số trường hợp, những ngài “ngẩn” này sẽ ồ ạt xuất hiện trên đường kinh lý của bạn. Lần trước một mình tôi đi Vân Nam, trên đường gặp người đánh rơi di động, rơi ví tiền, lạc mất bạn đồng hành và đều thần nhiên chờ người khác đến nhặt, đến tìm giúp. Vẫn biết khi đi du lịch, người ta chẳng ham hố

thứ gì của nhau, nhưng cũng vừa phải thôi chứ. Buổi tối về khách sạn, còn dẫn theo cả một đội tăng cường an ninh về cùng.

Đừng nghĩ những điều bất thường xảy ra trên đường đều mang đến niềm vui bất ngờ cho bạn. Tôi cũng từng bị dẫn đi lạc đường để rồi tha hồ thưởng thức cảnh đẹp hoang sơ chốn núi rừng nguyên sinh. Tôi cũng từng được nếm những món ăn quê mùa, dân dã chính hiệu. Tôi cũng từng ngồi ăn mì tôm trong trại gà. Những lúc như thế, cảm giác thú vị đã bị nổi bực bội đè bẹp. Chẳng ai còn tâm trạng để mà thưởng thức những điều mới mẻ nữa.

Nhưng sau đó nghĩ lại, tôi nhận ra, điều khiến chúng ta nhớ mãi về một chuyến đi, lại chính là những câu chuyện dở khóc dở cười ấy. Chúng giống như khung cảnh núi rừng hùng vĩ, đẹp đẽ nhất trong hành trình đời ta.

Viết tại Lệ Giang, với một ngòi “ngấn” đang ngồi bên.

29. Chương 29: Học Sinh Yếu Kém.

Tuyệt vọng vì thế giới này, điều đó dễ như trở bàn tay.

Tha thiết yêu thế giới này, điều đó thực khó khăn vô chừng.

Học sinh yếu kém Vương Tuệ, vì một bạn nam, đã không hề nao núng, mở đường máu xông lên!

Năm 2012, tôi tiếp đón Vương Tuệ, một người bạn cấp ba ở thị trấn Sô-cô-la (Chocolate Ville), ngoại ô Băng Cốc, Thái Lan.

Đó là một nhà hàng đẹp như trong cổ tích, màu sơn trắng tinh khiết, tọa lạc trên một thảm cỏ thanh bình. Khi màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ hắt xuống tận mặt sông.

Vương Tuệ thả tóc dài lượn sóng, trang điểm nhẹ nhàng, nụ cười ngọt ngào, lúc cô đi qua các chàng trai ngoại quốc không ngừng dõi mắt theo cô.

Hôm sau, tôi phải đi tàu hỏa về Chumphon, còn Vương Tuệ bay thẳng về Hồng Kông, vì thế chúng tôi không có nhiều thời gian để trò chuyện. Thực ra cũng không cần nói gì nhiều, chúng tôi cứ uống hết cốc này đến cốc khác, rồi nhìn nhau cười ha hả như những kẻ ngốc.

Tôi bảo:

- Tuệ Tử này, cậu không còn là học sinh yếu kém nữa, cậu là học sinh xuất sắc.

Năm 1997, Vương Tuệ ngồi bên phía trên tôi, cô ấy mặc áo sơ mi kẻ ca-rô, tóc cắt ngắn đến mang tai.

Một hôm cô nói với tôi, cô thầm yêu một người. Tôi hỏi: ai thế. Cô bảo: cậu đoán thử xem.

Lớp chuyên ban xã hội của tôi có tổng cộng mười tám bạn nam. Tôi kể tên mười bảy người đều không phải, vậy chỉ còn tôi mà thôi. Tôi hỏi hộp lăm, tim đập loạn lên. Mặc dù cô ấy quê mùa, cục mịch, nhưng tuổi trẻ mà, ai được tỏ tình mà lòng không phơi phới hát ca.

Cô ấy ngập ngừng một lát, nói là Viên Hâm lớp bên cạnh.

Đừng đùa! Lớp bên cạnh à?

Bằng rôn chào mừng Hồng Kông được trả về Trung Quốc treo trên cổng chính của trường.

Ngày 1 tháng 7, chúng tôi tổ chức cuộc thi hùng biện với chủ đề Tổ quốc ơi, tôi đã trở về. Cả tôi và Vương Tuệ đều tham gia. Hơn bốn mươi thí sinh tập trung trong hội trường để nghe phát biểu động viên trước cuộc thi. Chủ tịch hội sinh viên Viên Hâm bước lên bục, trò chuyện với chúng tôi.

Cậu ta đến bên Vương Tuệ, cau mày, nói:

- Tuệ Tử, tham gia thi hùng biện bạn nên chú ý đến cách ăn mặc một chút.

Tuệ Tử thoáng sững sờ, cô ấy buồn bã nói:

- Thế này là chú ý lắm rồi đấy.

Cô ấy chỉ có vài chiếc sơ mi kẻ ca-rô, mức độ cao nhất của việc “chú ý” chỉ có thể là giặt cho nó sạch sẽ, tinh tươm mà thôi.

Sau này tôi mới biết, cô ấy đã giặt chúng rất kỹ, đến mức bạc cả màu.

Viên Hâm nói chuyện vui vẻ với một bạn nữ để tóc đuôi sam. Họ bàn luận từ lịch sử Trung Quốc cận đại, cho đến cải cách mở cửa. Sau cùng, Viên Hâm nói với bạn gái bện tóc đuôi sam kia: Cố lên, bạn nhất định sẽ đoạt giải quán quân.

Tuệ Tử cắn bút, hậm hực nói với tôi:

- Nếu cậu thắng cô ta, tôi hứa sẽ đấm bóp cho cậu.

Tôi hào hứng lắm, bắt cô ấy ký tên vào bản cam kết, và dán lên báo tường của lớp.

Tôi đã học thuộc lòng lịch sử cận đại Trung Quốc, và nghiên cứu kỹ lưỡng về cải cách mở cửa. Hôm sau, tôi tham dự cuộc thi đầy tự tin, phần chẵn. Kết quả đã đánh bại tóc đuôi sam.

Sau giờ tự học buổi tối, trong tiếng thở dài của cả lớp “chiến thắng chẳng vinh quang gì”, tôi đặc chí nằm bò ra bục diễn thuyết, chờ được mát-xa.

Vương Tuệ mím môi, bắt đầu công cuộc bóp vai cho tôi. Tôi gất:

- Chưa ăn cơm à, mạnh tay vào!

Vương Tuệ quát lại:

- Thế này đủ chưa? Bóp chết cậu bây giờ!

Tôi cười sằng sặc:

- Ha ha, chẳng có cảm giác gì cả, cậu bóp rồi đấy à? Mạnh lên cô bé!

Kỳ thực cô ấy vừa mới miết một cái là người tôi đau ê ẩm như bị sét đánh trúng, suýt nữa tôi đã nhảy dựng lên. Đầu óc tôi đang kêu gào;... Đau chết đi được...Cứ như bị xe bò cán qua ấy...Đau quá, ối mẹ ơi...Xương kêu răng rắc rồi này...Gãy xương tôi rồi...Đau quá mẹ ơi...Các bạn nữ con nhà nông dân khỏe đã man...Đốt sống cổ thứ ba chọc vào gan tôi rồi...

Đúng lúc tôi sắp không chịu đựng nổi thì Tuệ Tử nhỏ nhẹ nói với tôi:

- Trương Gia Giai, theo cậu, nếu tôi bện tóc đuôi sam, liệu Viên Hâm có thấy là tôi rất xinh đẹp không?

Làm sao tôi biết được? Lẽ nào vẻ đẹp của một người không phải do chính người ấy quyết định sao?

Năm 1998, mái tóc ngắn của Tuệ Tử biến thành tóc bện đuôi sam.

Điều duy nhất ở Tuệ Tử khiến tôi khâm phục là nghị lực của cô ấy.

Thành tích học tập của cô ấy không tốt, cô ấy đánh vật với các bài kiểm tra, nhưng dù cố gắng thế nào kết quả cũng không khởi sắc. Nhưng cô ấy là bạn nữ kiên trì nhất mà tôi từng biết. Cô ấy có thể làm đi làm lại các bài kiểm tra từ sáng đến tối. Cho dù không đúng câu nào, nhưng cô ấy không bỏ sót bài nào. Cô ấy có thể áp dụng năm trăm công thức toán chỉ để giải ra một đáp án sai. Và điều đó khiến tôi không khỏi thán phục. Tuệ Tử thiếu mấy chục điểm mới đỗ vào đại học chuyên ngành. Cô ấy gọi điện cho tôi, vừa khóc vừa bảo muốn học lại, nhưng gia đình không cho. Vì họ không trả nổi học phí. Vì thế cô ấy đành chuyển sang học cao đẳng ở Liên Vân Cảng.

Còn tôi thì sao? Hồi đó đang mùa World Cup, giữa mùa thi đại học, tôi ngồi xem bóng đá trong phòng khách, gào thét:

- Vào rồi, vào rồi!

Mẹ tôi ngồi chơi mạt chược trong phòng ăn, gào thét:

- Ủ ròi! Ủ ròi!

Đội Hà Lan đá hỏng quả penalty, nhìn họ cúi đầu buồn bã mà nước mắt tôi tuôn như suối. Tôi lao vào phòng ăn, lật bàn mạt chược, phá hỏng cuộc vui của mẹ.

Sau đó thì sao? Sau đó, tôi thi đại học lần hai.

Tháng 5 năm 1999, đại sứ quán Trung Quốc ở Mỹ bị đánh bom. Tôi trốn học theo các bạn cấp ba mà giờ đã là sinh viên năm thứ nhất tham gia đoàn biểu tình. Tuệ Tử cũng từ Liên Vân Cảng chạy đến, nhưng không đi biểu tình mà chỉ xuất hiện trong vụ tụ tập ăn nhậu sau đó.

Chúng tôi ăn uống vui vẻ trong nhà ăn sinh viên. Tuệ Tử ngập ngừng hỏi:

- Viên Hâm đâu?

Tôi sưng người:

- Ủ nhỉ. Cậu ấy cũng học đại học Nam Kinh!

- Sao cậu ấy không đến?

- Có lẽ không tham gia biểu tình.

Tuệ Tử tỏ ra khá thất vọng. Tôi bảo, sao cậu không đi tìm cậu ấy. Tuệ Tử lắc đầu:

- Thôi.

Tôi ngủ nhờ trong ký túc xá của cậu bạn học cũ. Còn về phần Tuệ Tử, nghe nói cô ấy đứng chờ suốt đêm ở bến xe khách, bắt chuyến sớm nhất của ngày hôm sau và quay về Liên Vân Cảng.

Đối với cô ấy, có lẽ đây chỉ là cái cớ để đến Nam Kinh. Bỏ ra một khoản sinh hoạt phí không nhiều, nhưng chẳng được gặp mặt, cô ấy đã lặng lẽ chờ đợi đến khi trời sáng.

Gia cảnh không tốt, học lực không tốt, vóc dáng không đẹp, logic không ổn, Tuệ Tử là cô gái chẳng có ưu điểm gì.

Tôi đã nghĩ, nếu cuộc đời này đều là những trường học thì hẳn là Tuệ Tử đã bị khuyên bỏ học rất nhiều lần. Cuộc sống, tình yêu, học tập lĩnh vực nào cô ấy cũng là người kém cỏi nhất. Điều duy nhất cô ấy là được, đó là, đến một nơi không ai nhìn thấy, cắn răng chịu đựng, tiếp tục kiên trì, tiếp tục nghiên cứu những công thức mà cô ấy chẳng hiểu gì về nó.

Bất kể đáp án là đúng hay sai, cô ấy nhất định phải giải cho bằng được.

Năm 2000, ký túc xá đại học thịnh hành ca khúc Những bông hoa ấy. Trong đêm diễn văn nghệ chào mừng khóa sinh viên mới, các bạn sinh viên chơi guitar, cất cao tiếng hát bi thương: “La la la, hãy đi đi. Gió đã cuốn họ đi, xa lắc nơi chân trời...”.

Tôi xách chai bia, đi dạo vòng quanh trường. Lúc về ký túc xá thì nhận được điện thoại của Tuệ Tử. Cô ấy phấn khích hét tướng lên:

Trương Gia Giai, tôi được chuyển tiếp lên đại học. Tôi đã đến Nam Kinh, và sẽ học ở Đại học Sư phạm Nam Kinh.

Học sinh nữ yếu kém Vương Tuệ, vì một bạn nam, đã không hề nao núng, mở đường máu xông lên.

Ngày 7 tháng 10 năm 2001, đội tuyển quốc gia Trung Quốc thắng Oman trên sân nhà Thẩm Dương tại giải vô địch bóng đá Asia Cup.

Mọi giống đực đều giống như hóa điên. Đám sinh viên nam hò hét, đốt ga trải giường trong ký túc xá, ném ra ngoài cửa sổ.

Một đám nam sinh viên khác điên cuồng hò nhau xông vào sân ký túc xá nữ.

Tôi ở tầng hai tòa số 7, thấy họ đang vây quanh Viên Hâm.

Viên Hâm hướng mặt lên ban công tòa số 6, phấn khích gọi lớn:

- Hà ơi, đội tuyển Trung Quốc lọt vào vòng trong rồi!

Cả đám nam sinh viên cùng hét lên:

- Lọt vào vòng trong rồi!

Viên Hâm lại gào tiếp:

- Làm bạn gái của anh nhé?

Đám nam sinh lại hò hét:

- Làm bạn gái của anh nhé!

Chứng kiến khung cảnh vui vẻ, hạnh phúc dưới kia, trong đầu tôi bỗng hiện lên gương mặt tươi cười của Tuệ Tử. Cô ấy mặc chiếc áo sơ mi kẻ ca-rô và vẫn bện tóc đuôi sam đến tận bây giờ. Không biết lúc này cô ấy đang ở đâu.

Cuối năm 2002, dịch SARS xuất hiện và kéo dài đến tận tháng 3 năm 2003. Tôi làm thêm ở đài truyền hình, bị thầy chủ nhiệm gọi về trường. Đến tháng 4 tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, thông tin bị bưng bít. Các trường cấm sinh viên ra khỏi trường, nghiêm cấm mọi sự tiếp xúc với bên ngoài.

Tôi chán quá, ngồi lì trong phòng chơi điện tử. Tuệ Tử gọi điện thoại đến, bảo:

- Ra ngoài ăn tối với tôi.

Tôi bảo:

- Không ra được.

- Không sao, tôi đang ở trường cậu mà.

Tôi rất tò mò. Còn cô ấy thì cười thật tươi:

- Trong thời gian thực tập, tôi đã thuê một phòng dành cho nghiên cứu sinh của trường cậu.

- Sao trường cậu lại cho cậu ra ngoài?

- À thì tại vì tôi đã thuê phòng trọ đó trước khi có lệnh phong tỏa. Giáo viên chủ nhiệm gọi điện, tôi nói dối là đi thực tập ở tỉnh khác. Vì thế cô ấy bảo tôi cứ ở yên đó, không được đi lại lung tung.

Chúng tôi đến nhà ăn sinh viên. Tôi bảo:

- Viên Hâm có bạn gái rồi.

Cô ấy có chút bối rối, không dám nhìn tôi, vội chuyển chủ đề.

Tôi im lặng. Cuối cùng, cô ấy ngẩng lên, nói:

- Tôi vẫn muốn ở gần cậu ấy. Cho dù không bao giờ gặp được nhau, nhưng chỉ cần chúng tôi ở chung trường là tôi vui rồi.

Cô gái ấy, bất chấp người cô thích không hề biết đến sự tồn tại của mình, vẫn nỗ lực hết năm này sang năm khác, xích lại gần cậu ấy. Không thể trò chuyện với cậu ấy, nỗ lực của cô chỉ là: chạy đến điểm xa nhất, để được nhìn thấy phía bên kia đại dương.

Điều này giống hệt những bài kiểm tra toán thời cấp ba. Cô ấy đã vận dụng vô số công thức, nhưng không bao giờ được cho điểm. Thượng Đế khuyến học sinh yếu kém nghỉ học, nhưng học sinh yếu kém vẫn kiên trì, tiếp tục ghi đáp án, không đạt thành tích cũng không sao, chỉ cần đừng bắt cô ấy phải xa lớp học.

Tôi nhìn gương mặt đỏ ửng của cô ấy và bàn tay cầm đũa hoang mang gầy gò của cô ấy mà muốn ứa nước mắt.

Năm 2004, Tuệ Tử chạy đến quán bar của tôi đúng lúc ti vi đang phát sóng trực tiếp vòng chung kết cuộc thi Người đẹp học đường lần thứ nhất.

Chúng tôi uống đến say mềm. Tuệ Tử nâng cốc, nhìn ra cửa sổ:

- Chúc anh hạnh phúc!

Hôm đó là ngày Viên Hâm kết hôn.

Tôi nhìn đôi má tươi rói của cô ấy in trên cốc thủy tinh, trầm nghĩ, học sinh yếu kém cuối cùng đã bị đuổi học.

Năm 2005, Tuệ Tử chạy đến quán bar, nằm bò ra bàn khóc tức tưởi, không ai biết vì sao.

Cô ấy quệt nước mắt, nói:

- Chắc anh ấy buồn lắm.

Nghe đồn, Viên Hâm đã ly hôn.

Từ hôm đó, chúng tôi không gặp lại Tuệ Tử. Gọi điện thì cô ấy bảo đã xin thôi việc, bỏ về Tứ Xuyên tìm việc khác.

Năm 2006, một nhóm khách vào quán. Khi nhìn thấy hai người đi đầu, chiếc cốc trong tay Quấn Xuân rơi xuống đất, vỡ “choang”. Bạn bè há hốc miệng, tròn xoe mắt. Tuệ Tử ngại ngần nói:

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là bạn trai tôi, chúng tôi vừa từ Tứ Xuyên về Nam Kinh.

Dường như có một tiếng nổ vang trong đầu tôi. Có lẽ sau ngày ly hôn, Viên Hâm đã đến Tứ Xuyên và Tuệ Tử đã lập tức theo cậu ta đến đó khi biết tin.

Chúng tôi ngồi xuống nói chuyện. Thì ra năm ngoái Viên Hâm theo người thân đến Tứ Xuyên mở chuỗi nhà hàng phục vụ các món lẩu. Và giờ họ dự định phát triển chuỗi nhà hàng đó ở Nam Kinh. Viên Hâm trò chuyện với người bạn quản lý tài chính. Chúng tôi không hiểu chủ đề họ nói, chỉ nghe được số liệu các khoản đầu tư. Người bạn xua tay, nói:

- Đầu tư năm triệu, áp dụng nguyên lý đòn bẩy tài chính, tỉ lệ 1/6, sau đó lại áp dụng đòn bẩy một lần nữa với tỉ lệ 1/6, chúng ta sẽ có doanh thu xấp xỉ hai trăm triệu.

Viên Hâm gật gù:

- Xấp xỉ hai trăm triệu.

Quấn Xuân chấn động dữ dội:

- Hai... hai trăm triệu?

Tôi kinh ngạc:

- Hai... hai trăm triệu?

Hàn Ngưu kinh ngạc:

- Nhiều hơn cả tình trùng của tôi.

Tuệ Tử cũng không hiểu, cô ấy chỉ biết ân cần rót rượu, rót rượu cho từng người bạn của Viên Hâm. Cô ấy tập trung cao độ vào việc chú ý xem xó cốc rượu của ai vơi đi hay không, để có thể lập tức rót cho thật đầy.

Tuy họ nói về hai trăm triệu, nhưng lúc thanh toán cả mấy gã đàn ông đều vờ như không trông thấy tờ hóa đơn. Và Tuệ Tử đã phải giành lấy phần thanh toán về mình.

Năm 2007, Tuệ Tử và Viên Hâm đi nhận giấy đăng ký kết hôn. Họ đến Ủy ban nhân dân thành phố làm thủ tục, cán bộ yêu cầu cung cấp chứng minh nhân dân và sổ hộ khẩu.

Tuệ Tử ngạc nhiên:

- Sổ hộ khẩu?

Cán bộ khinh khỉnh nhìn cô ấy. Viên Hâm bảo:

- Để anh về lấy.

Viên Hâm về nhà lấy sổ hộ khẩu còn Tuệ Tử chờ ở Ủy ban.

Cô ấy chờ từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều. Giờ giải lao buổi trưa, một cán bộ tốt bụng rót cho cô ấy cốc nước.

Tuệ Tử trầm nghĩ, Viên Hâm từng kết hôn, lẽ nào anh ấy không biết phải mang theo sổ hộ khẩu? Chắc hẳn anh ấy phải biết.

Có lẽ đây là lần trì hoãn, đây đưa cuối cùng. Nhiều người thích làm vậy, họ cứ lần lữa, trì hoãn cho đến lúc không thể lần lữa, trì hoãn mới chịu ra đi, để lại bãi chiến trường ngổn ngang, không thu dọn được. Họ chỉ cốt bản thân không rơi nước mắt, còn những người khác muốn rơi bao nhiêu cũng mặc.

Tuệ Tử gần như không đứng nổi, toàn thân run lên bần bật. Cô ấy gọi điện cho tôi. Không chờ cô ấy nói hết câu, tôi và Quân Xuân lập tức lái xe ô tô tới đó.

Tuệ Tử về nhà, Viên Hâm đã dọn đồ đi từ lúc nào. Trên bàn là sổ tiết kiệm cậu ta để lại, trị giá một trăm ngàn và một mảnh giấy: Chúng ta không hợp nhau. Em hãy giữ gìn sức khỏe.

Chúng tôi im lặng. Tuệ Tử chậm chậm đứng lên, đi ra ngoài.

Tuệ Tử chìa tay ra, Quân Xuân đưa chìa khóa xe cho cô ấy. Cô ấy lái xe đi trước, chúng tôi theo sau, đến một quán lẩu.

Quán lẩu rất đông khách, ngoài cửa có rất nhiều người đang chờ để được xếp bàn.

Trong quán rất náo nhiệt, nhân viên phục vụ chạy lăng xăng, khách khứa ăn uống nhiệt tình. Tuệ Tử gào lên:

- Viên Hâm!

Nhưng tiếng gọi của cô ấy lập tức bị nhấn chìm giữa biển âm thanh huyền ảo.

Tuệ Tử vợ bừa một cốc bia, ném mạnh xuống đất, lại cầm tiếp một cốc khác ném xuống đất.

Quán lẩu im bật.

Tuệ Tử nhìn thấy Viên Hâm, cô chậm rãi bước đến trước mặt cậu ta và nói:

- Không định chào tạm biệt sao?

Viên Hâm có vẻ hoảng hốt, cậu ta đưa mắt nhìn khắp lượt quan khách đang chăm chú lắng nghe. Cậu ta nói:

Chúng ta không hợp nhau.

Tuệ Tử nhìn cậu ta trân trân:

- Tôi chỉ muốn cho anh hay, chúng ta không tình cờ gặp nhau ở Thành Đô năm 2005. Tôi thích anh từ năm 1997, và đến tận năm giờ chiều hôm nay, tôi vẫn còn yêu anh, hơn bất cứ ai khác trên đời.

Cô ấy nhìn xoáy vào Viên Hâm:

- Với tôi, năm vừa qua là năm hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Nhưng anh không hề thích tôi. Vậy tôi mong rằng, năm vừa qua đối với anh không hẳn là một năm tồi tệ. Thật tiếc vì không thể trở thành vợ anh. Chào anh!

Viên Hâm ngẩn ngơ đáp:

- Chào em!

Tuệ Tử cúi xuống, nhìn chăm chăm vào đầu ngón chân mình, nói:

- Tạm biệt!

Tuệ Tử giam mình trong căn phòng trọ nhỏ bé, trải qua lễ Giáng sinh và Tết Dương lịch cô đơn nhất trong đời. Chúng tôi muốn chia sẻ với cô ấy, nhưng cô ấy không chịu mở cửa.

Vào dịp năm mới, một trận bão tuyết hy hữu đã xảy ra, việc đi lại gặp nhiều khó khăn. Tôi gọi cho Tuệ Tử, cô ấy vẫn tắt máy.

Bước sang năm 2008.

Hơn nửa năm sau đó, đúng vào ngày Cá tháng Tư, Tuệ Tử gọi điện cho từng người trong số chúng tôi, bảo tắt cả tập trung ở nhà cô ấy.

Mặt cô ấy phù to, cái bụng bự tướng, chúng tôi không khỏi bàng hoàng sợ hãi.

Mao Mao xúc động nói:

- Tuệ Tử, chị có thai à? Bố đứa trẻ là ai?

Mao Mao thấy sắc mặt của chúng tôi tái dại thì chớp mắt, rồi òa khóc thảm thiết, túm lấy cánh tay Tuệ Tử, gào lên:

- Sao lại như vậy?

Tuệ Tử xoa đầu Mao Mao:

- Lúc chia tay thì được ba tháng rồi. Còn đứng đó làm gì, ngồi ghế đi.

Chúng tôi chen nhau ngồi trên sofa. Tuệ Tử hắng giọng, nói:

- Tháng sau tôi sinh cháu, cần sắm những gì, các cậu góp ý đi.

Cô ấy sai Quản Xuân mở một cái túi nylon to tướng, bên trong toàn bím trẻ em. Cô ấy chau mày, nói:

- Loại nào phù hợp với em bé của tôi nhỉ? Hay là thế này, mỗi người trong số các cậu thử mặc một loại khác nhau. Loại nào gây cảm giác khó chịu, tôi sẽ không dùng.

Tôi ôm một bọc, run rẩy hỏi:

- Phải mặc trong bao lâu?

Tuệ Tử ngẩn người, vỗ vỗ bọc bím trên tay tôi, tôi cúi xuống, trên bọc bím có ghi: Một trăm ngày đẹp đẽ khi bé vừa chào đời.

Tôi suýt khóc:

- Phải mặc đủ một trăm ngày?

Tuệ Tử nói:

- Em bé sẽ mặc một trăm ngày, các cậu chỉ cần mặc một ngày thôi. Ngày mai gửi báo cáo cho tôi, phải mô tả thật chi tiết cảm giác của các cậu, tốt nhất là dưới một trăm chữ.

Chúng tôi đã trò chuyện rất lâu. Tuệ Tử phân công công việc cho từng người, những việc mà chúng tôi có thể giúp. Tất cả đều gật đầu lia lịa.

Nhưng, Mao Mao vẫn chưa nín khóc.

Tuệ Tử mỉm cười:

- Không dám gặp mọi người vì tôi muốn sinh đứa bé này.

Tôi nói:

- Sinh hay không là việc của cậu. Nuôi nấng bé là việc của chúng tôi.

Tuệ Tử lắc đầu:

- Nuôi con cũng là việc của tôi.

Lúc ra về, Mao Mao ngoái lại, thấy Tuệ Tử vẫn bình thản đứng đó, Mao Mao khóc nức lên:

- Tuệ Tử, chị đã vượt qua những ngày tháng đó thế nào? Tuệ Tử, hãy nói cho em biết, chị đã vượt qua bằng cách nào?

Quản Xuân rảo bước đi trước, lao xuống hầm để xe, rồi thành linh dừng lại, gào lên:

- Viên Hâm, đồ chó chết!

Tiếng hét của cậu ta vang động, nước mắt của tôi cũng chực trào ra.

Hôm sau.

Quản Xuân nộp bài: Thích lắm thích lắm! (Lặp đi lặp lại năm mươi lần).

Tôi nộp bài: Thích lắm. Chỉ có điều lúc đi vệ sinh không cẩn thận làm rách bím, thế là vướng vào khóa quần.

Đi vệ sinh lần thứ hai thì không kéo được khóa quần xuống, tôi uống quá nhiều, dành tề vào bím. Haiz, quả là một chuyện nhân quả đáng buồn.

Hàn Ngưu nộp bài: Lớp giấy mỏng manh ấy chạm vào làn da thô ráp của tôi, mềm mại tựa không khí. Tôi từng vuốt ve rất nhiều phụ nữ, đây là lần đầu tiên tôi được vuốt ve bím trẻ em, tâm hồn tôi như đang run lên trong mỗi phút giây. Tôi cảm nhận được sự sống mới, tôi cảm nhận được sự đẹp đẽ, thậm chí tôi còn cảm nhận được cả linh hồn của cái mông tôi.

Tuệ Tử sinh thường, chúng tôi đứng ngồi không yên. Đến khi nhìn thấy đứa bé, cả bọn òa khóc nức nở, chỉ có Tuệ Tử là vẫn mỉm cười dù đã kiệt sức.

Mao Mao chăm sóc Tuệ Tử suốt thời gian cô ấy ở cữ. Lần nào chúng tôi mang đồ ăn đến cũng thấy hai người phụ nữ cười khanh khách với em bé.

Hàn Ngưu tỏ ra rất thành thạo trong việc thay bím.

Vâng, đúng thế, chính là Hàn Ngưu. Không phải chúng tôi lười biếng, mà là cậu ta không muốn chia sẻ niềm vui ấy với chúng tôi.

Năm 2009, Hàn Ngưu gửi tin nhắn cho cả nhóm: Ai có mối nào tìm được người bán nhà quanh khu trường học không?

Tôi hỏi: Chưa kết hôn mà đã mua nhà? Ghi tên ai?

Hàn Ngưu: Anh đây dù kết hôn hay không cũng đều ghi tên phụ nữ.

Năm 2012, thị trấn Sô-cô-la ở Thái Lan, bạn học cấp ba Tuệ Tử ngồi trước mặt tôi. Thời tiết vùng Đông Nam Á nóng nực nhưng thoải mái, hoàng hôn nơi đây giống hệt miếng bánh pizza vàng ươm.

Tuệ Tử không để tóc ngắn, không bện đuôi sam mà thả tóc dài, lượn sóng.

Tuệ Tử cho tôi xem một đoạn clip mà Hàn Ngưu gửi cho cô ấy.

Hàn Ngưu và một cậu bé năm tuổi đang cãi nhau trong gương. Hàn Ngưu nói:

- Con trai, bố nghèo lắm.

Cậu bé nói:

- Nghèo có chết được không?

- Có chứ, nghèo chết đi được. Bố chẳng có gia tài gì cả, chỉ để lại nửa cuốn truyện.

- Con sẽ viết giúp bố.

- Không được, truyện này có tên là Trốn nợ. Con không viết được đâu.

Cậu bé òa khóc, vừa khóc vừa nói:

- Bố đừng sợ, con sẽ viết truyện Trả nợ giúp bố...

Vương Tuệ vui lắm.

Trong ký ức của tôi, cô ấy từng hỏi:

- Tôi bện tóc đuôi sam thì có đẹp không?

Bây giờ cô ấy thả tóc dài lượn sóng, hoàng hôn vùng ngoại ô Bangkok tôn thêm vẻ đẹp của cô ấy, đó là một buổi chiều màu lam thẫm, rực rỡ rắng chiều, lấp lánh ánh sáng, hắt bóng trên mặt nước ấm áp.

Tuyệt vọng vì thế giới này, điều đó dễ như trở bàn tay.

Thiết tha yêu thế giới này, điều đó thực khó khăn vô cùng.

Bạn phải học cách tiếp tục dần bước. Dòng người qua lại như mắc cửi, như những thước phim loang loáng lướt qua bạn, còn bạn, vẫn ôm khư khư sắc màu của riêng mình, kiên trì đi về nơi bạn muốn đến.

Ngoảnh lại, bạn có thể thấy những đứa trẻ thả diều. Có đứa chạy trên quảng trường hò hét ầm ĩ, có đứa trốn trong góc khuất âm thầm buồn bã. Càng đi càng xa, những bóng dáng đó càng mờ nhạt. Những thứ chúng cần chúng muốn, không còn giống bạn nữa.

Radio chuyển sang bài hát mới.

Nghe hết bài hát này, bạn rẽ sang một con đường khác, trải qua một buổi tối khác, đến một thành phố khác, thay một bản chỉ dẫn khác. Dẫu nhọc nhằn, gian nan, bạn vẫn muốn làm một người tha thiết yêu thế giới này.

Tóc bện đuôi sam hay tóc thả lượn sóng, đẹp hay không đẹp, chẳng phải đều do chính bạn quyết định hay sao? Vì thế, Tuệ Tử à, cậu không phải học sinh yếu kém, cậu là học sinh xuất sắc!

30. Chương 30: Truyện Kể Về Ba Đóa Kim Hoa.

Ngồi trong quán bar tôi hỏi:

Vì sao sổ tay cô lại ghi: “Đến nay cây đã um tùm tán xanh?” (1)

Cô ấy thình lặng không đáp.

Nửa đời trước của Ba Đóa Kim Hoa có thể tổng kết bằng cụm từ “Dương Quan tam điệp” (2).

Cô ấy viết một câu vào trang lót cuốn sổ tay:

Đến nay cây đã um tùm tán xanh.

Có lần, cô ấy gọi điện cho một gã:

- Chia tay hay không chia tay?

Cô ấy khóc như mưa trong điện thoại. Mãi cho đến một hôm, cô ấy bảo:

- Tôi đã được giải thoát. Tôi sẽ không bao giờ khóc trong điện thoại nữa.

Tôi hỏi:

- Vì sao?

- Khi người ta không còn yêu anh, thì anh khóc lóc cũng là sai, mỉm cười cũng là sai, bình tĩnh cũng là sai, nổi nóng cũng là sai, còn sống, còn hít thở cũng là sai, thậm chí lần đùng ra chết cũng là sai. Trái lại, dù tôi khóc lóc hay mỉm cười, bình tĩnh hay nóng giận, còn sống hay đã chết, mẹ tôi vẫn luôn yêu tôi.

Sau này cô còn định thảo luận với đàn ông về chuyện chia tay nữa không?

Chia chia chia, thà chia tiền còn hơn!

Đó là bước ngoặt đầu tiên, khúc Dương Quang thứ nhất.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cô ấy lại tiếp tục yêu đương cuồng si.

Lần này, gã đàn ông của cô ấy rất dị, chẳng có việc gì cũng xức nước hoa nồng nặc và cài nơ.

Ở đoạn cuối của câu chuyện tình yêu này, gã ái nam ái nữ kia tặng Ba Đóa Kim Hoa một câu thơ cổ:

Trả ngọc chàng, lệ như mưa.

Giận không gặp gỡ khi chưa có chồng. (3)

Đồ thần kinh, đồ bắt nam bắt nữ, đồ bệnh hoạn!

Tuy ngoài miệng mắng chửi tình cũ thậm tệ, nhưng Ba Đóa Kim Hoa vẫn giam mình trong nhà khóc ròng.

Một thời gian sau, trong khi rót nước, cô ấy vẫn bần thần nhớ lại chuyện cũ, nỗi đau ứa về, đau đến nỗi nước trào ra khỏi cốc, nước lênh láng nền nhà và cô ấy lại ngồi sụp xuống mà khóc.

Xem ti vi, dù là phim hài, nước mắt cô ấy cũng có thể trào ra như suối tuôn, rồi cô ấy kéo chăn trùm kín đầu, toàn thân co quắp như một con tôm.

Tôi không sống nổi, cô ấy thầm nghĩ, nếu không thể quay lại, tôi không muốn sống tiếp nữa.

Cô ấy sẽ mất ngủ, cầm cốc cà phê ngồi ngoài ban công, lặng lẽ chờ trời sáng. Và dòng trạng thái trên trang cá nhân của cô ấy sẽ có một câu văn sến súa của gã nhà văn hạng ba Trương Gia Giai:

Yêu anh nhiều lắm, nhiều nhiều lắm!

Yêu anh nhiều lắm, nhiều nhiều lắm!

Yêu anh nhiều lắm, nhiều nhiều lắm!

Yêu anh nhiều lắm, nhiều nhiều lắm!

Nếu ta yêu nhau, nhất định sẽ bên nhau.

Có thể từ bỏ tất cả, nhưng nhất định không thể từ bỏ “nhất định”.

Khi chủ nhân đã thành cái xác không hồn, thì căn nhà cũng trở nên hoang vu, lạnh lẽo.

Căn phòng của cô ấy trở thành đồng rác. Quần áo và thực phẩm ở chung một chỗ. Khách viếng thăm chỉ có ruồi và kiến.

Mẹ cô ấy đến thăm, giúp cô ấy dọn dẹp.

Mẹ cô ấy ở quê, buổi chiều không có chuyến xe nào để về, nhà Ba Đóa Kim Hoa lại cách bến xe rất xa, vì thế mẹ cô ấy phải dậy từ rất sớm.

Lúc mẹ về, Ba Đóa Kim Hoa vừa tăng ca về nhà, vì quá mệt cô ấy thiếp đi, không đủ sức tiễn mẹ.

Mẹ nói:

- Không cần tiễn mẹ đâu, mẹ quen đường rồi.

Ba Đóa Kim Hoa nói:

- Thế con ngủ đây.

Mẹ bảo:

- Mau ngủ đi.

Ba Đóa Kim Hoa không nghe tiếng mẹ khép cửa, nhưng cô nghe thấy mẹ khóc.

Ba Đóa Kim Hoa lập tức bật dậy, gọi:

- Mẹ sao thế?

Mẹ vừa khép cửa vừa nói:

- Không sao, không sao! Con mau ngủ đi!

Nhưng rõ ràng mẹ đã khóc kia mà. Ba Đóa Kim Hoa không kịp xỏ dép, vội vàng chân trần lao ra ngoài, gọi:

- Mẹ ơi, mẹ, có chuyện gì vậy?

Cửa thang máy đã đóng, tiếng mẹ thốn thức:

- Ngày nào cũng đi làm về khuya, mẹ không thể yên tâm về con...Con không biết chăm sóc bản thân gì cả. Con cứ thế mẹ làm sao yên lòng cho được...

Từng tiếng, từng tiếng thấm đẫm nước mắt của mẹ.

Ba Đóa Kim Hoa không mở cửa, cô vịn tay vào cửa, nước mắt lã chã.

Suốt một thời gian, cô ấy ở lì trong nhà uống rượu.

Đồng nghiệp chúng tôi đến uống với cô ấy.

Cô ấy say khướt, bắt đầu nổi điên.

Chúng tôi định đưa cô ấy về phòng ngủ.

Nhưng cô ấy bỗng nhiên bật khóc. Chúng tôi để mặc cô ấy.

Bởi vì chúng tôi cũng đang khóc.

Cô ấy nằm bò ra bàn, say mềm, giọng lè nhè:

- Mẹ ơi, vì sao mẹ già đi? Mẹ ơi, vì sao mẹ già đi?

Con muốn về, con muốn về lại ngày xưa. Hồi đó, mẹ vẫn là một giáo viên cấp hai bình thường. Con gầy gò ốm yếu, bị đám con trai bắt nạt. Con cãi nhau với đám con gái, bị thầy cô trách phạt. Con không muốn bắt đầu lại từ đầu, không muốn trải qua những kỳ thi cuối khóa. Nhưng con vẫn muốn trở lại ngày xưa. Bởi vì mẹ của con đã già. Mẹ ơi, con muốn mình chỉ lăm chằm đến đầu gối mẹ thôi. Mẹ hãy cho phép con bỏ nhà ra đi những khi bị mắng chửi. Mẹ hãy cho con được đi hái dâu rừng cùng chúng bạn. Mẹ hãy cho con được cưỡi chiếc xe đạp cao lênh khênh ấy. Mẹ hãy phạt con đứng úp mặt vào tường. Mẹ ơi, chỉ cần mẹ không già đi...

Sau đó, Ba Đóa Kim Hoa nằm vật ra đất.

Chúng tôi vội đến dìu cô ấy.

Nhưng cô ấy lại khóc và gào thét. Chúng tôi không dìu cô ấy nữa.

Vì chúng tôi cũng khóc.

Cô ấy quỳ dưới đất:

- Mẹ ơi, con yêu mẹ.

Mẹ ơi, vì sao mẹ già đi? Mẹ ơi, con yêu mẹ.

Mẹ ơi, vì sao mẹ già đi?

Mẹ ơi, con lạy mẹ. Một lạy, tạ ơn sinh thành của mẹ. Một lạy tạ ơn dưỡng dục của mẹ. Một lạy tạ ơn mái tóc ngày càng nhiều sợi bạc của mẹ.

Mẹ ơi, hãy cho con dập đầu trước mẹ.

Mẹ ơi, khi còn là đứa bé vui vẻ, mẹ vẫn còn trẻ. Khi con tung tăng ca hát, mẹ vẫn còn trẻ. Nhưng con nay đã khôn lớn và mẹ đã già.

Sau đó, cả bọn say bí tỉ, đều khóc hết hơi. Kể từ hôm ấy, trong vòng một tháng, Ba Đóa Kim Hoa không đến gần bất cứ người đàn ông xa lạ nào.

Đó là bước ngoặt tiếp theo, khúc Dương Quang thứ hai.

Bước ngoặt cuối cùng, cũng là kết thúc.

Cô ấy lại chia tay.

Sau khi chia tay, cô ấy trở nên cau có, khó chịu, Giám đốc và đồng nghiệp đều muốn tránh xa ba mét.

Nghe nói phụ nữ trái tính, trái nết là do nội tiết bất thường.

Và trên dòng trạng thái trong trang cá nhân của cô ấy liên tục đăng tải những câu văn sến súa mới nhất của gã nhà văn hạng ba Trương Gia Giai:

Kiên ngạo để thua thời gian, kiên thức để thua thực tiễn, vui vẻ để thua nhưng nhớ, quyết tâm để thua lưu luyến, sức khỏe để thua đêm trắng, gần bó để thua tháng năm.

Hôm đó, đang họp thì Ba Đóa Kim Hoa nhận được điện thoại. Thế là chân va vào ghế, đầu đập vào cánh cửa, cô ấy lảo đảo chạy đi tìm thang máy.

Phòng họp chỉ cách thang máy mười mấy mét.

Chưa đến nơi nước mắt cô ấy đã tuôn rơi như mưa.

Không có chuyến xe đêm đường dài.

Cô bắt taxi về quê.

Mẹ bảo:

- Đừng tăng ca nữa, hại sức khỏe lắm con ạ.

Ba Đóa Kim Hoa vừa khóc vừa gật đầu.

Mẹ bảo:

- Nhớ dọn dẹp phòng ốc. Mẹ lo lắm, nửa đêm nửa hôm con ra ngoài làm gì, ăn mặc phong phanh như thế...

Lúc nói những lời này, mẹ vẫn siết chặt tay Ba Đóa Kim Hoa. Lời vừa dứt, tay mẹ đã trôi xuống.

Đó là câu nói cuối cùng của mẹ với Ba Đóa Kim Hoa.

Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Trước kia, nếu vì thất tình, nhiều nhất Ba Đóa Kim Hoa cũng chỉ bỏ việc một tuần.

Lần này là cả tháng. Hết tháng cô mới quay lại công ty.

Giám đốc không trừ một đồng lương nào của cô.

Tháng đầu tiên khi quay lại làm việc, nước mắt Ba Đóa Kim Hoa tuôn rơi lã chã trong lúc cô đánh máy.

Vì vậy, cô ấy không dám đánh máy nữa.

Ngày nào uống nước, cô ấy cũng khóc.

Vì vậy, cô ấy không nuốt nổi hạt cơm nào.

Lúc nào vào họp cô ấy cũng khóc.

Vì vậy, cô ấy không có thành tích.

Nhưng giám đốc không trừ một đồng lương nào của cô ấy.

Mẹ bảo: Con không biết chăm sóc bản thân, mẹ làm sao mà yên tâm được...

Mẹ bảo: Nhớ dọn dẹp phòng ốc. Mẹ lo lắm, nửa đêm nửa hôm con ra ngoài làm gì, ăn mặc phong phanh như thế...

Sau khi hồi tỉnh, cô ấy biến thành Ba Đóa Kim Hoa.

Cô ấy vốn cười không hé răng, thì nay lại thích thét gào, đầu lười lúc nào cũng như muốn chọc thẳng lên lợi.

Cô ấy vốn đi lại nhẹ nhàng, thì nay lại thích chạy nhảy, đã nhiều lần dép cao gót đá văng ghế ngồi.

Ngồi trong quán bar, tôi hỏi:

- Vì sao sở tay cô lại ghi: Đến nay cây đã um tùm lá xanh?

Rồi tôi chợt nhớ, câu đó trong bài Hạng Tích Viên chí của Quy Hữu Quang:

Cây sơn trà trong sân

Tôi trồng cây ngày vợ mất

Đến nay cây đã um tùm lá xanh

Ba Đóa Kim Hoa thích ăn đào.

Trước ngày mẹ mất, mẹ trồng một cây đào trong sân. Nhưng cây chưa kịp ra hoa kết quả, mẹ đã về với tổ tiên.

Cây đào ngày ấy, đến nay đã um tùm tán xanh.

(1) (3) Những câu thơ trong bài Tiết phụ ngâm (Khúc ngâm của người tiết phụ) của nhà thơ Trương Tích, thời Đường, Trung Quốc. Bản dịch thơ của Ngô Tất Tố.

(2) Bài hát Khúc Dương Quan tam điệp thường được hát khi tiễn biệt nhau. Dương Quan là một cửa ải ở biên giới tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc, trong văn chương, địa danh này được sử dụng với nghĩa bóng để chỉ nơi tiễn biệt.

31. Chương 31: Hoài Niệm: Tuổi Trẻ Là Những Hành Trình Một Chiều.

Đêm sâu thẳm, và em an giấc trong cầu mắt thẳm đen của tôi.

Hễ tôi mở mắt, em sẽ bình minh, sẽ ra đường, lên phố, sẽ hòa vào dòng người qua lại, trở thành quá khứ của người khác, mỗi bước dài một tháng, không bao giờ ngừng nghỉ.

Tôi nguyện làm kẻ mù lòa, để chúng ta không bao giờ phải bình minh.

Tôi chẳng muốn đi đâu, em không cần thức giấc.

Mỗi câu chuyện tự lựa chọn cách kể của riêng mình.

Cũng như chuyện tình yêu vậy. Ý nghĩa của lặn lội kiếm tìm, là tìm ra phương thức và đối tượng phù hợp nhất. Tuy rằng phần lớn là sai lầm. Và sai lầm. Tiếp tục sai lầm.

Nhưng ta cần tiếp tục.

Phớt lờ mọi thứ, không hằn vì hết tự ti. Bàng quan mọi sự, không hằn vì hết đau buồn. Than vắn thở dài, không hằn vì hết thèm vui. Toan tính chi li, không hằn vì cạn lòng tốt.

Vì vậy, hãy chọn thứ mình thích, chỉ cần mình thích là được.

1. Cô gái của Lạc Đà.

Cậu ta lên đường với niềm thương nhớ. Chuyển đi của một người mang theo hơi ấm của hai người, dù đến đâu, cũng là đang chờ đợi cô ấy. Vì vậy, có lẽ, cậu ta không muốn bị làm phiền.

Nấu ăn cũng giống việc viết văn. Viết văn cần cảm giác từ ngữ, nấu ăn cần cảm giác tay. Chỉ cần tay hơi run, cả đồng muối sẽ rơi vào nồi, mặn đến loài chó cũng không nuốt nổi. Có người nhờ đến đồng hồ báo thức, nhưng cũng không kiểm soát được ngọn lửa, có người chỉ dựa vào cảm giác, món ăn lại rất vừa. Kỹ năng của con người do trời phú, khổ luyện chỉ giúp chúng ta trở thành người máy, nấu ra mấy thứ không khác gì cửa hàng McDonald's.

Có một cô gái là bá chủ của giới đầu bếp “hắc ám”. Vì cô ấy nấu nghìn món thì nghìn món đều cháy đen. Và điều kinh ngạc là, bên ngoài thì cháy đen, nhưng bên trong vẫn sống nguyên, đôi khi còn lẫn cả mấy viên đá nhỏ.

Con chó nhỏ nhà tôi vẫy đuôi tung tăng, vui mừng hơn hở vì sắp được ăn món xương sườn cô ấy nấu.

“Khắc” một cái, mặt nó méo xẹo. Con chó lông vàng của tôi mặt tái xanh. Nó thận trọng nhè miếng xương ra, tằm tức trốn vào góc khuất, thút thít đến tận nửa đêm.

Tôi từng được chứng kiến món ăn “tuyệt đỉnh kungfu” của cô ấy, đó là món: cá sạo hấp. Sau nửa tiếng, món cá hấp biến thành cá kho.

Cô ấy làm việc cho một doanh nghiệp nước ngoài nên rất bận rộn. Nhưng dù bận rộn, mỗi tháng cô ấy đều tổ chức một bữa tiệc thân mật tại gia, mời bạn bè đến dự. Hôm đó, cô ấy đích thân vào bếp, căn bếp nhà cô ấy trở thành hiện trường của một vụ nổ. Chúng tôi gọi cô ấy là bà Marie Curie (1).

(1) Marie Sklodowska-Curie (1867 – 1934), nhà Vật lý và Hóa học người Ba Lan – Pháp, nổi tiếng về việc nghiên cứu tiên phong về tính phóng xạ. Bà là người đầu tiên vinh dự nhận được hai giải Nobel trong hai lĩnh vực khác nhau: Vật lý và Hóa học.

Cô ấy chẳng thấy thế làm buồn, vẫn ngược lên nhìn bạn. Bạn không thể cưỡng lại đôi mắt long lanh ấy, đành miễn cưỡng đưa đũa gắp một miếng trông có vẻ ỉn. Trứng vịt kho mà ngọt như mật. Bánh sủi cảo vừa dày vừa tròn như mặt trăng đêm rằm. Khó khăn lắm mới gạn đủ dũng khí để thử món mộc nhĩ xào, hóa ra là món thịt lợn thái chỉ chưng mắm bị khê.

Anh bạn tôi, biệt danh là Lạc Đà rất mê cô ấy. Lần nào có tiệc cũng đòi tham gia bằng được.

Cậu ta có thể ăn hết tất cả các món cô ấy nấu.

Các loại đồ ăn kỳ dị vào miệng cậu ta lúc thì nghe giòn sần sật, lúc lại thấy nhỏ phỉ phỉ, bởi vì món ăn của cô ấy quá ư trùu tượng, thịt thường lẫn với xương. Thế là cậu ta ra sức nhai, nhai mãi, nhai chán thì nuốt chửng.

Về sau, họ lấy nhau.

Tôi hỏi Lạc Đà:

- Cậu ăn như thế không sợ mất mạng à?

Lạc Đà đáp:

- Một tháng cô ấy mới nấu một bữa, cứ coi như hôm ấy mình đến kỳ đau bụng kinh.

Năm ngoái bệnh viện trả kết quả, cô ấy bị ung thư gan giai đoạn cuối, chỉ sống được đến sau Tết.

Thành phố chốc lại rộ lên những tràng pháo rộn rã, đêm khuya dường như cũng hân hoan, nô nức. Tôi thấy lo, qua nhà Lạc Đà chúc Tết. Trong nhà chỉ có một mình cậu ta đang ngồi trước bàn vi tính, đọc tài liệu gì đó. Tôi ghé sát lại thì ra là sách hướng dẫn nấu ăn.

Tôi hỏi:

- Cậu định xuất bản sách nấu ăn à?

Lạc Đà bảo tôi ngồi chơi để cậu ta đi rang cơm trứng.

Tôi ngồi bên cạnh, chuyện phiếm với cậu ta.

Cậu ta đổ cơm vào chảo dầu, rắc nửa túi muối, đảo đều một lúc thì xúc một muôi nhai nhồm nhoàm.

Cậu ta lè lưỡi bảo:

- Mặn chết khiếp nhưng vẫn thiếu vị đắng.

Tôi im bật. Tôi đã hiểu vì sao cậu ta viết sách hướng dẫn nấu ăn. Vì cậu ta muốn giữ cô ấy lại. Người không còn nhưng vẫn còn hương vị của cô ấy ở lại.

Lạc Đà ăn thêm một miếng nữa, đưa tay lên lau mắt. Cậu ta khóc. Lau mãi mà nước mắt không ngừng rớt xuống.

Cậu ta bảo:

- Tôi thật may mắn khi cưới được cô vợ có tài nấu ăn độc nhất vô nhị. Cô ấy ra đi, để lại bao hương vị cho tôi ôn tập. Vẫn thiếu vị đắng. Theo cậu, vị đắng là do rang cháy cơm hay do cách thức chế biến đặc biệt nào đó tạo nên? Cậu xem ti vi đi, tôi sẽ viết tiếp.

Tôi bảo:

- Hay chúng ta uống ly trà?

- Thôi, tôi sợ để lâu, sẽ quên hết cách nấu của cô ấy. Tôi phải tranh thủ ghi chép lại.

Nước mắt tôi suýt trào ra.

Tôi khuyên cậu ta không nên ở lì trong nhà, sẽ chỉ thấy buồn thêm mà thôi. Cậu ta gạt đầu, chuẩn bị cho chuyến du lịch Thổ Nhĩ Kỳ. Cậu ta đi rất lâu. Tôi cũng muốn gọi điện thăm hỏi, nhưng mở danh bạ ra rồi lại tắt đi.

Cậu ta lên đường với những niềm thương nhớ. Chuyến đi của một người mang theo hơi ấm của hai người, dù đến đâu, cũng là đang chờ đợi cô ấy. Vì vậy, có lẽ, cậu ta không muốn bị làm phiền.

Chiều qua, tôi và Mercy đánh một giấc ngon lành trong quán, mở mắt ra đã hoàng hôn.

Lạc Đà đẩy cánh cửa gỗ, bước vào. Tôi lấy làm kinh ngạc:

- Sao cậu tìm được chỗ này?

Cậu ta nói:

- Ai chẳng biết cậu ở đây.

Tôi pha cho cậu ta một tách cafe, đặc chí nói:

Tôi không biết tạo hình, vì vậy thương hiệu cafe của tôi được gọi là cafe “vô hình”.

Lạc Đà uống liền hai tách. Tôi bảo:

- Uống thêm là không ngủ được đâu.

Cậu ta bảo:

- Không ngủ được thì ngày mai ngủ bù.

Chúng tôi trò chuyện rất lâu.

Lạc Đà đi Thổ Nhĩ Kỳ vì vợ cậu ta rất thích Istanbul. Ước mơ lớn nhất của cô ấy là học được cách nấu các món ăn ở đó. Nên cậu ấy muốn tới đó nếm thử, để có thể kể lại cho cô ấy nghe trong giấc mơ.

Lạc Đà bảo:

- Có mỗi cậu là không gọi điện cho tôi. Ai cũng khuyên tôi đừng nghĩ ngợi nhiều, càng nghĩ ngợi sẽ càng đắm chìm, sẽ khổ tâm lắm. Nhưng, đắm chìm thì đã sao? Tôi thích như thế này, tôi sống rất ổn, rất vui. Tôi chỉ thay đổi cách sống của mình thôi mà. Sách hướng dẫn nấu ăn của tôi sắp xong rồi. Giờ tôi mới biết, cô ấy thạo rất nhiều món.

Lạc Đà uống rất nhiều, khi đã ngà ngà say, cậu ta nhìn ngọn đèn bàn và nói:

- Có lần tôi đọc được một đoạn văn của cậu, tôi cảm thấy đây chính là cuộc đời hiện tại của tôi, tôi rất mãn nguyện. Thế giới này mới tuyệt làm sao, từng câu từng chữ cô ấy viết trong lơ đãng, lưu lại cho tôi nhắm đọc qua từng tháng từng năm.

Cậu ta đi đến chỗ giá sách, lục tìm một hồi mới tìm được cuốn sách của tôi, rồi xé lấy trang phụ bìa, viết một hàng chữ xiêu xiêu, vẹo vẹo, dán lên cửa quán. Cậu ta đi rồi, tôi mở trang cá nhân của mình, và tìm ra đoạn văn đó:

Thế giới này mới tuyệt làm sao. Trời nắng, hoa nở đầu cành, trời mưa, mặt hồ gợn sóng. Ánh nắng nhuộm vàng thành phố, gió nhẹ len qua ngón tay. Đêm khuya, đài phát thanh vang khúc tình ca, đường vắng, núi đồi in bóng tịch lặng. Tất cả đều là từng câu, từng chữ em viết trong lơ đãng, lưu

lại cho anh nhắm đọc qua tháng qua năm. Thế giới này là di sản của em, và anh là di vật duy nhất em gửi lại.

32. Chương 32: Tuổi Trẻ Là Những Hành Trình Một Chiều.

Chúng ta thích nói “Tôi yêu em”, như thể chắc chắn sẽ yêu em, như thể tôi sinh ra là để chờ đợi em, như thể dù có bận lòng vì ai, nỗi nhớ của tôi vẫn luôn hướng về em vậy. Có những phút giây mà bạn ước gì sẽ ngừng lại mãi mãi, dù cho cuộc đời của bạn có tiêu tan ngay sau đó đi nữa, để cả hai được gắn kết trong một tấm hình. Hai mảnh sinh mệnh hợp lại thành khung ảnh, lênh đênh trên đại dương thăm thẳm. Kỷ niệm những hành khách đến với tuổi trẻ của chúng ta và những chuyến đi không có chiều về.

Lại sắp đến ngày 28 tháng 4. Vào ngày đó, một chuyến tàu sẽ mang theo chỗ ngồi và vị khách trên ghế ngồi lao vút vào miền ký ức xa thẳm.

Với những người hay nhưng nhớ những hành khách thì ngày 28 tháng 4 quả là một ngày đặc biệt.

Một năm 365 ngày bạn lênh đênh trên dòng sông thời gian, đánh dấu mỗi ngày bằng vết khắc trên mạn thuyền, và rồi bạn không còn nhớ vì sao vết khắc lại sâu đến vậy, sâu đến mức không một con sóng dữ nào có thể làm lu mờ.

Tuổi thanh xuân của chúng ta đã vội vã khoác áo ra trận và chết nơi sa trường. Bạn vì ai xông pha giữa trận tiền, ai vì bạn lượm từng mảnh xương tàn? Những vết khắc vẫn lênh đênh trên dòng sông ấy, đắm trong làn nước xiết chỉ mình bạn thấy rõ.

Cuối thu năm 2003, nhận được điện thoại, anh bạn liền bắt taxi đến quán bar gần Lầu Trống.

Cửa gỗ của quán đã cũ sần, dưới mái hiên treo chuông gió, áp phích quảng cáo trên bức tường bên cạnh vẫn còn mẩu tin cảnh báo dịch SARS. Anh bạn vừa tốt nghiệp đại học đẩy nhẹ cánh cửa, tiếng hát, tiếng nhạc vang vọng.

Năm tháng đó, dường như cả thế giới đều đang say sưa đĩa nhạc Diệp Huệ Mỹ của Châu Kiệt Luân. Nhưng nơi đây lại đang phát đi bản nhạc Quân cờ của Vương Phi. Anh bạn vòng qua các dãy bàn, nhạc chuyển sang bài Cánh diều của Trần Thăng.

“Anh biết em là cô bé hay lo lắng, nên khi chào liệng, anh không dám bay xa”.

Anh bạn đến quán, cô bạn khóa trên không uống giọt rượu nào, chỉ nhìn anh chăm chú. Cô hỏi:

- Tôi có thể hỏi một câu không?

Nhớ lại, bỗng thấy khoảng thời gian đó tựa như một bức tranh cuộn dài vô tận của thế giới phồn hoa.

Chúng ta thích nói, tôi yêu em.

Mặt trời già cỗi, những gương mặt tuổi trẻ, nụ cười rạng rỡ, bản nhạc lay động và khung cảnh tựa tranh vẽ bên ngoài cửa sổ xe lửa.

Em đứng trong bụi cỏ, em đứng bên khóm hoa, em đứng dưới gốc cây, giọt sương trĩu nặng đầu cành, em đứng trên boong con thuyền sẽ cùng tôi trôi dạt muôn phương. Và khi thuyền rời bến, tôi ngoảnh lại để thấy em và tôi vẫn đứng giữa mù khơi, lưu luyến mệnh mang biển biếc.

Chúng ta thích nói “Tôi yêu em”, như thể chắc chắn sẽ yêu em, như thể tôi sinh ra là để chờ đợi em, như thể dù có bận lòng vì ai, nỗi nhớ của tôi vẫn luôn hướng về em vậy.

Vì tôi nhất định sẽ yêu em, nên đâu phải quỳ gối để vượt qua vài ba chặng đường đời gian truân, tôi cũng không từ nan. Chỉ vì tôi muốn được nói câu, anh yêu em.

Sau khi chị khóa trên ra đi, anh bạn ở lì trong quán suốt nửa năm trời, ngày nào cũng say bí tỉ.

Hứa Ngụy ca hát suốt đêm ngày, anh ta nói cuộc đời thật tươi đẹp, anh ta nói hoa sen đang đua nở, anh ta nói chuyện đi bắt đầu từ đây. Mấy chai bia xếp đầy trên bàn vi tính. Màn hình chợt hiện dòng tin nhắn của một cô gái lạ, bảo rằng, tôi vừa đọc dòng trạng thái của anh, anh có điều gì không vui à? Anh bạn đáp, liên quan gì đến nhà cô. Cô gái nói, tôi cũng đang buồn đây, anh có thể trò chuyện với tôi một lát không? Anh bạn đáp, không có thời gian.

Đúng là anh không có thời gian thật, vì anh đang chờ đợi một khởi đầu.

Thời trẻ chúng ta đâu biết, có những bản nhạc một khi mở ra thì sẽ ngân lên khúc ly tán.

Nửa năm sau, anh bạn xin thôi việc, thu dọn hành lý, theo chị khóa trên thẳng tiến lên Bắc Kinh.

Họ thuê một căn hộ vùng ngoại ô. Đồ đạc trong nhà ngày càng nhiều, ảnh chụp chung ngày càng nhiều, các cuộc trò chuyện cũng ngày càng nhiều. Nếu căn phòng ấy có linh hồn, chắc chắn nó sẽ cảm thấy mỗi một nhưng vui vẻ. Ngày ngày bối rối, lúng túng nhưng vẫn tràn đầy hi vọng.

Sau đó, đồ đạc trong căn phòng ngày một ít đi, những bức ảnh không cánh mà bay, ti vi chiếu hết chương trình quảng cáo, đến thời sự, đến phim truyền hình, đến chúc ngủ ngon, và màn hình vô thanh im lìm cô độc suốt đêm, sau đó lại phụt sáng, phát tiếp chương trình thể dục buổi sáng.

Từ đó, căn phòng là nơi ăn chốn ở chỉ của một người.

Năm 2004, có một trận tuyết lớn ở Bắc Kinh. Anh bạn cảm hồ sơ bệnh lý đứng trước cổng bệnh viện. Anh từ chối đề nghị phẫu thuật của bác sĩ, gương mặt vô cảm, anh đi bộ hai mươi mấy cây số.

Hoa tuyết trút xuống như mưa, ai nấy đều cầm theo ô, bước chân vội vã, xe cộ giảm tốc độ, cả thế giới lạnh buốt tựa lưỡi dao băng ác độc.

Anh bạn ngồi ở bậc cửa sổ tầng mười mấy, đó là ngày thứ ba sau khi tuyết ngừng rơi. Chuông điện thoại reo inh ỏi, nhưng không ai nghe máy, chuông vẫn kêu inh ỏi đến khi máy tự tắt. Buổi chiều, có người đập cửa căn hộ rầm rầm, nửa tiếng sau, ai đó đã phá khóa.

Anh bạn ngạc nhiên quay đầu lại, đó là người bạn vừa từ Lyon bay về Bắc Kinh. Người bạn sốt ruột bay về, vì gọi điện thoại không ai nghe máy, vất vả lắm mới tìm ra căn hộ này. Người bạn vừa lau nước mắt, vừa giơ nắm đấm, muốn tấn cho anh một trận như tử.

Nhưng nhìn gương mặt xanh xao, nhợt nhạt của anh, nắm đấm không nỡ nện xuống mà biến thành cái ôm. Người bạn nghẹn ngào nói với anh:

- Phải sống thật khỏe mạnh đấy, đồ tôi!

- Phải sống thật khỏe mạnh đấy, đồ tôi!

Quanh ta không có chiến tranh, không có dịch bệnh, không có vũ khí, không có thuốc súng, không có ngày tận thế, nhưng có lúc, chúng ta vẫn phải hét gào, nạt nộ người quan trọng với ta rằng phải sống thật khỏe mạnh, thật khỏe mạnh, đồ tôi ạ.

Năm 2005, anh bạn xê dịch liên tục qua các thành phố, từ Quảng Châu đến Hồ Nam, từ Thành Đô đến Thượng Hải, sau cùng, anh về lại Nam Kinh.

Anh đăng nhập phần mềm chat ngày trước, nhận được vô số tin nhắn. Giữa vô số những lời hỏi thăm, anh đọc được một bản tin sao chép vào tin nhắn, anh gần như nín thở.

Một nữ sinh của Đại học Sư Phạm Nam Kinh tự tử vì u uất.

Anh cảm thấy cái tên này sao nghe quen đến thế.

Hai cái tên trùng khớp nhau, hai thời điểm chồng lên nhau.

Rất lâu rất lâu trước đây, màn hình vi tính của anh bỗng hiện lên tin nhắn của một cô gái lạ, bảo rằng, tôi vừa đọc dòng trạng thái của anh, anh có điều gì không vui à? Anh bạn đáp, liên quan gì đến nhà cô. Cô gái nói, tôi cũng đang buồn đây, anh có thể trò chuyện với tôi một lát không? Anh bạn đáp, không có thời gian.

Thời gian nữ sinh tự tử chính vào ngày thứ ba sau cuộc hội thoại giữa họ.

Đến tận bây giờ, anh vẫn luôn cho rằng, nếu hôm đó anh chịu trò chuyện với nữ sinh đó, có lẽ cô ấy không nhảy lầu tự tử.

Đó là cuộc gặp gỡ bên ngoài sinh mệnh, những đường thẳng không giao nhau, chúng ta cùng trượt xuống những vực thẳm khác nhau. Anh chỉ có thể dự đám tang một người lạ trong ký ức của mình.

Anh viết rất nhiều thư cho cô bạn khóa trên, mãi đến năm 2007.

Người đọc không biết lá thư được viết cho ai. Mỗi người đều có câu chuyện riêng, họ mượn những trang viết của tác giả, làm công cụ tưởng nhớ chính mình.

Năm 2007, Đa Diễm, bạn đọc hâm mộ những bài viết của anh bạn, gửi tặng anh bạn một chiếc vòng mã não.

Năm 2008, Đa Diễm bảo, tôi sẽ đi tàu hỏa đến một số tỉnh khác, sau đó sẽ tới Nam Kinh gặp anh.

Cuối tháng 4 năm 2008, vòng mã não đặt trên chậu rửa mặt đột nhiên đứt dây, hạt mã não vương khắp nền đất.

5 giờ 30 phút chiều ngày 1 tháng 5, chuyên gia trang điểm đẩy cửa bước vào, ngăn người nhìn anh bạn, hoảng hốt hỏi:

- Cậu có đến tạp chí Thiên Nhai không?

Anh bạn cảm thấy người này thật lạ lùng:

- Không đi.

- Cậu có quen Phó tổng biên tập bên đó không?

Anh lắc đầu:

- Không quen.

Lạ nhỉ, Phó tổng bên đó bị tai nạn tàu hỏa, qua đời rồi. Bạn bè trong làng báo vào trang cá nhân của cô ấy gửi lời tiễn biệt, tôi thấy ảnh của cậu trên trang cá nhân của cô ấy mà sợ chết khiếp.

Anh bạn thấy tay mình lạnh như băng:

- Có nhớ tên cô ấy là gì không?

- Hình như là Đa Diễm gì đó.

Anh bạn ngồi xuống, rồi đứng lên, lại ngồi xuống, rồi lại đứng lên. Rất lâu sau anh mới hiểu mình muốn gọi điện thoại.

Anh đứng đó, xoay lưng về phía dòng người qua lại như mắc cửi, cầm chặt di động trên tay, xới tung danh bạ điện thoại. Từ chữ cái A tìm đến chữ cái Z.

Nhưng biết gọi cho ai bây giờ?

Không chọn số nào, nhưng anh vẫn áp điện thoại vào tai, và yên lặng chờ đợi ai đó cất tiếng “a lô”.

Không ai lên tiếng. Đành tiếp tục chờ vậy.

Bỏ di động xuống, anh bỗng thấy dòng người qua lại trước mặt, ai nấy đều rất cao.

- Sao lại ngồi giữa hành lang thế này?

Đồng nghiệp hỏi:

- Có phải bạn của anh không?

Anh đáp:

- Ừ.

- Ôi, ngay cả tôi cũng cảm thấy rất tệ.
- Đáng sợ quá, cuộc đời thật vô thường.
- Liệu có ảnh hưởng đến buổi ghi hình không?
- Tôi không sao.

Sau đó, anh tiếp tục tìm kiếm danh bạ điện thoại. Đồng nghiệp và chuyên gia trang điểm tiếp tục đàm đạo về sự vô thường của đời người.

6 giờ 30 phút tối ngày 1 tháng 5, buổi ghi hình trực tiếp bắt đầu.

Đồng nghiệp nói:

- Chào mừng quý khán giả đã đến với buổi ghi hình trực tiếp của chúng tôi. Xin trân trọng giới thiệu sự hiện diện của ba vị khách nam và ba vị khách nữ. Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng biết đâu tình yêu sẽ nảy nở trong chương trình này và chúng ta sẽ có một cái kết hạnh phúc.

Đầu óc anh bạn hoàn toàn trống rỗng, anh nghe loáng thoáng cô bạn đồng nghiệp của mình đang nói gì đó. Nếu thế, anh cũng phải nói gì chứ, không thể để cô ấy dẫn chương trình một mình.

Anh không nghe thấy mình nói gì.

Anh ngoảnh sang, từ khẩu hình của cô bạn đồng nghiệp, anh có thể đoán cô ấy đang nói gì, bởi vì họ đã thuộc lòng kịch bản mỗi ngày.

Cô ấy nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ đến với tiết mục đầu tiên, hỏi đáp tình yêu.

Anh nói theo đồng nghiệp, cảm thấy những thứ này rất quen thuộc, đúng rồi, ngày nào chẳng nói đi nói lại. Nhưng tiếp theo tôi phải làm gì nhỉ?

Anh không biết, nên anh cứ nói mãi không ngừng.

Nhưng vì không nhìn thấy khẩu hình của mình, anh không biết mình đang nói gì.

Khách mời nam và khách mời nữ nắm tay nhau, nụ cười rạng rỡ.

Anh im bật, anh nhớ rằng, theo kế hoạch, sau đó, buổi truyền hình trực tiếp sẽ kết thúc. 7 giờ 30 phút tối ngày 1 tháng 5, anh khởi động xe, một người bạn vừa từ Bắc Kinh ghé qua, anh phải lái xe tới điểm hẹn, mời bạn dùng cơm.

Anh sẽ đến Tân Nhai Khẩu.

Nhưng chiếc xe vừa ra tới cổng cơ quan thì dừng lại.

Bàn chân anh run lên, mềm nhũn, không đạp nổi ga, đạp không nổi ga, mẹ kiếp!

Sao lại thế nhỉ, mẹ kiếp! Anh không thốt nổi một câu chữ thề, nước mắt anh như mưa.

Không ga nổi! Anh nằm bò trên vô lăng, nước mắt lã chã.

7 giờ 50 phút tối ngày 1 tháng 5, anh hiểu ra vì sao trong buổi ghi hình trực tiếp, anh cứ nói mãi, không ngừng nghỉ, bởi vì nước mắt rưng rưng chực trào ra.

1 giờ 0 phút đêm ngày 2 tháng 5, người bạn đã đi rồi. Anh mở bao thuốc thứ hai, châm một điếu, làm một hơi, rồi gác điếu thuốc lên thành gạt tàn.

Điếu thuốc lặng lẽ nằm yên trên đó, cháy xém một đoạn dài.

Tàn thuốc rơi xuống, giống như nỗi niềm nhung nhớ sắp sửa rớt xuống bên bạn.

Khi tàn thuốc rớt xuống, nước mắt anh bạn cũng vừa rớt xuống mặt bàn.

Đa Diễm bảo sẽ đến Nam Kinh thăm anh. Có lẽ chuyến tàu đó cũng là một phần của hành trình.

Khoang tàu mang theo Đa Diễm trật khỏi đường ray.

Chỉ một phút trật bánh, bạn vẫn thấy tôi, nhưng tôi không thấy bạn nữa.

Nếu còn có ngày mai, phải làm sao để nói lời tạm biệt?

Anh ghét cay ghét đắng tiếng còi tàu, vì nó là biểu tượng của sự ly biệt. Đa Diễm còn chưa đến Nam Kinh, anh đã khóc cạn nước mắt. Anh thậm chí còn không đủ tư cách để nghe tiếng còi tàu ly biệt.

Cuốn sách mới lật qua trang phụ bìa, tác giả đã nói lời giã biệt.

Đa Diễm trình trọng giới thiệu, chiếc vòng phải ngâm trong nước suối, rồi mới được đeo. Đeo bên tay trái hay tay phải cũng phải tính kỹ, vì nó không giống nhau. Nhưng anh chưa kịp ngâm nước, chiếc vòng đã đứt lìa.

Nếu còn có ngày mai, ta biết phải điểm trang gương mặt em như thế nào? Cô dâu chưa đánh phấn, nước mắt đã đầm đìa khăn áo.

Nghe nói, trên blog cá nhân của Đa Diễm, có ảnh của anh.

Anh vào blog của cô lúc 1 giờ đêm ngày 4 tháng 5.

Vào giờ này, anh mới có đủ dũng khí để lên mạng, mới có đủ dũng khí vào diễn đàn Tianya, mới có đủ dũng khí để đọc từng trang từng trang những lời tiễn biệt của bạn bè cô gái. Sau đó, từ đường link trên diễn đàn, anh vào trang blog của cô.

Anh lật xem từng tấm từng tấm trong album ảnh.

Sau nhiều bức ảnh chụp phong cảnh, anh nhận ra bức ảnh của mình.

Đó là bức ảnh chụp anh mặc bộ đồ màu trắng. Anh nợ Đa Diễm một cái kết cho cuốn tiểu thuyết về cô ấy.

Anh làm đứt chiếc vòng của Đa Diễm.

Anh đứng nơi góc nhỏ trên trang blog của Đa Diễm.

Còn một anh bạn khác thì đang khóc như mưa, ngoài blog.

Người ta vô tình dẫm nát những bông hoa nhỏ bé nép mình nơi bậc thềm. Bông hoa ấy mới nhỏ bé, yếu ớt làm sao, nhưng nó đã sẵn sàng cho một mùa đông. Cỏ xanh rạp người ca hát. Mây hồng và thời gian đều trôi đi không trở lại.

Ánh nắng tình nghịch len qua kẽ lá, bóng nắng nhảy múa lấm tấm, năm tháng lấp lánh, gương mặt là quê hương của những nụ cười, chân trần bước trong gió cuốn. Cô gái giơ tay, sương mờ phiêu lãng, lau lách nghiêng đầu nắm tay dòng nước xiết.

Non xanh, nước biếc, người đâu đã già mà chẳng thấy đâu.

Thì ra điều này là có thật.

Trong đợt chuyển nhà năm 2009, anh bạn tình cờ tìm thấy quyển bệnh lý đã ố vàng, có lẽ trên quyển sổ vẫn còn vết dấu của hàng ngàn vạn bông hoa tuyết.

Trong đợt chuyển nhà năm 2010, anh bạn tình cờ tìm thấy hộp băng cát sét. Mười năm trước, có người đã chọc đầu bút máy vào giữa cuộn băng, xoay tròn nhiều vòng, quấn lại những đoạn băng từ bị kéo văng ra ngoài.

Đó là năm anh bắt đầu ba mươi năm cuộc đời chân trời góc bể.

Năm 2011, anh trở về quán bar Mùa Đông 2003. Nơi đó vẫn bật nhạc Vương Phi và Trần Thăng.

Nghe nhạc, để rồi lại thấy thấp thoáng bóng con thuyền nhỏ bồng bênh khơi xa.

Tháng 5 năm 2012, tôi ngồi nơi góc phố, bên dòng lưu thủy dưới những cây cầu trong thị trấn giăng mắc đèn lồng.

Mặt nước lăn tăn, sóng sánh những quả cầu thắm sắc đỏ như mơ như ảo.

Tôi bước lên cầu, bỗng thấy trước mặt mình như có một cánh cửa. Đó là cánh cửa ở Nam Kinh.

Tôi mở cánh cửa gỗ cũ sần, dưới mái hiên treo chuông gió, áp phích quảng cáo trên bức tường bên cạnh vẫn còn mẫu tin cảnh báo dịch SARS.

Chàng trai vừa tốt nghiệp đại học đẩy nhẹ cánh cửa, tiếng hát tiếng nhạc vang vọng.

Năm tháng đó, dường như cả thế giới đều đang say sưa đĩa nhạc Diệp Huệ Mỹ của Châu Kiệt Luân. Nhưng nơi đây lại đang phát đi bản nhạc Quân cờ của Vương Phi. Anh bạn vòng qua các dãy bàn, nhạc chuyển sang bài Cánh diều của Trần Thăng.

“Anh biết em là cô bé hay lo lắng, nên khi chào liệng, anh không dám bay xa”.

Ở một bàn khách nọ có một chàng trai, bên cạnh chàng trai là cô gái. Cô gái hỏi:

- Tôi có thể hỏi một câu không?

Tôi đứng sau lưng cô gái, thấy chàng trai nở nụ cười tươi tắn, đưa tay lên lau nước mưa trên đầu và nói:

- Sao gấp thế?

Cô gái cúi đầu:

- Tôi thích một người, có nên nói ra không?

Chàng trai thoáng sững sờ, cười thật tươi bảo:

- Chỉ cần không phải là tôi thì cứ nói.

Cô gái ngẩng đầu, bảo:

- Thế thì thôi không nói nữa.

Nước mắt tôi lăn dài. Tôi muốn khê khàng nhắc nhở chàng trai, nếu vậy thì đừng hỏi làm gì. Bởi vì, sau đó, đồ đạc trong căn phòng sẽ ngày một ít đi, những bức ảnh không cánh mà bay, ti vi để suốt đêm, và ngoài kia một trận tuyết lớn đang ào ào kéo đến.

Sau đó, bạn cứ phải nói mãi không hết những lời dối trá. Đó là khi mẹ gọi điện hỏi han cuộc sống của bạn. Bạn bảo, con ổn.

Nước mắt tôi không ngừng rơi.

Tôi yêu em, còn em có yêu tôi không?

Tôi yêu em, như thể chắc chắn sẽ yêu em, như thể tôi sinh ra là để chờ đợi em, như thể dù có bận lòng vì ai, nỗi nhớ của tôi vẫn luôn hướng về em. Tôi nhất định sẽ yêu em, nên có những đoạn đường đời mà dù phải quỳ xuống, tôi cũng quyết vượt qua. Chàng trai trước mặt nở nụ cười thật tươi, nói:

- Không sao, tôi biết em đang lo lắng điều gì. Đúng là có rất nhiều khó khăn. Vậy tôi sẽ đưa em đi Bắc Kinh.

Cô gái nói:

- Vâng.

Tôi muốn nói với cô gái, đừng dễ dàng bảo “vâng” như vậy. Bởi vì, sau đó, anh ta sẽ khiến cô bị tổn thương, cô sẽ khóc ròng đến nỗi khiến người khác đau lòng. Đêm sâu sẽ tra tấn cô, đường về sẽ bùn sinh lấy lợi, thành phố trở nên lạnh lẽo, và nụ cười chỉ trở lại trên môi cô tám năm sau.

Cô gái nói:

- Anh phải giúp em.

Chàng trai bảo:

- Ừ.

- Không được lừa dối em.

- Ừ.

Tuổi trẻ thật dễ gật đầu. Ai cũng gật đầu, nhưng thời gian thì không.

Bạn gật đầu, quán bar vẫn mở nhạc thê lương, chuông gió hắt ánh đèn đường sắc lạnh, cả thế giới chìm trong sương mù mông lung. Bạn gật đầu, cánh cửa chậm chậm khép lại, còn tôi vẫn đứng trên cây cầu.

Trên tay tôi là tấm vé máy bay chiều về.

Tôi có thể trở về thành phố này, nhưng thời gian không có đường ray của chiều ngược lại.

Tôi bỗng ước ao phút giây này ngưng đọng mãi mãi, dù cuộc đời tôi có tiêu tan ngay sau đó đi nữa. Làn gió ve vuốt nhẹ cười, bàn tay nắm lấy các ngón tay, nhớ nhung sẽ thành gập gờ.

Từ đó, chúng ta sẽ được gắn kết trong một tấm hình. Hai mảnh sinh mệnh hợp lại thành khung ảnh, lênh đênh trên đại dương sâu thẳm thẳm.

Kỷ niệm ngày 28 tháng 4 năm 2008. Kỷ niệm chuyến tàu T195 đến nay vẫn chưa có câu trả lời thích đáng. Kỷ niệm Đa Diễm, một blogger. Kỷ niệm tôi một blog của Đa Diễm. Kỷ niệm cô gái đã chết thật cô độc trong blog. Kỷ niệm gương mặt một mỗi ấy. Kỷ niệm anh yêu em. Kỷ niệm đám tang tôi chẳng thể tham dự. Kỷ niệm những vị khách trên chuyến tàu tuổi trẻ và những hành trình không có chiều về.

33. Chương 33: Duy Nhất Cũng Bằng Không.

Trên đời này, không tồn tại hai nửa vòng tròn nào có thể ghép lại thành một vòng hoàn hảo. Mà chỉ có một linh hồn ích kỷ đang kiếm tìm một linh hồn ích kỷ khác. Tôi đã bỏ lỡ những gì, để mỗi lần đến với một miền tươi đẹp tôi lại âm thầm tự nhủ, ồ, thì ra em không có ở đây.

Tôi vẫn luôn lo sợ mình đã đợi nhầm người.

Nỗi sợ hãi này ăn vào xương tủy, chìm vào huyết quản, đêm đêm giết mình thức giấc, nhận ra ngày mai mang một diện mạo được trông đợi vô chừng, vậy mà dấu chân và bước đi mãi mãi đều như đang lướt qua ta.

Năm 2002, tôi và vài người bạn đồng chí hướng cùng tổ chức một sự kiện. Sau khi chương trình kết thúc, cả bọn gọi nhau vào quán ăn ven đường. Chờ đợi rất lâu món ngon nhất quán là canh cá chua mới được dọn lên. Tôi nhìn chằm chằm bát canh cá, chờ chiếc bàn xoay đưa nó đến chỗ mình. Cô gái ngồi cách tôi ba, bốn người bỗng nhiên buông đũa, bảo phải về. Cô ấy là hoa khôi trong trường đại học, gương mặt thanh tú, xinh đẹp, tâm hồn trong sáng. Đám con trai rào rào giơ tay nhận phần đưa X về. Cô gái đỏ mặt, bảo, em không muốn ai đưa về, ngoài Trương Gia Giai.

Mãi mới gặp được một miếng cá, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, phản đối kịch liệt:

T- ại sao, hà cớ gì, chuyện quái quỷ gì thế! Tôi không còn xu nào để gọi xe!

Nói xong tôi cắm đầu vào việc ăn. Sau đó thì sao? Sau đó thì ba năm sau chúng tôi mới gặp lại.

Năm 2005, X gọi điện, bảo muốn ăn với tôi một bữa cơm. Được chứ, tôi đang thèm một bữa lẩu ở vùng ngoại ô đây. Thế là tôi gọi xe đưa cô đến nhà hàng nọ. Cô bảo:

- Hơn một năm nay em đi làm ở khu đô thị mới, cách nhà rất xa, một anh nhà giàu, con một ngày ngày đưa đón em đi về, mất hơn một tiếng đồng hồ.

Tôi trầm ngâm một lát, nói:

- Cũng tốt, anh ấy rất nghị lực.

X cúi đầu, nói khẽ:

- Lúc đầu em quyết tâm đi xe bus, nhưng anh ấy buổi sáng đến chờ trước cửa nhà em, buổi tối đứng chờ trước cổng công ty, suốt mấy tháng liền. Một hôm, xe bus quá đông, em không chen nổi, thế là em lên xe của anh ấy.

Tôi vừa nghe vừa nhúng thịt dê, gật gù bảo:

- Lên rồi không xuống được nữa, đúng không?

Cô ấy không ăn gì cả, đưa vẫn gác trước mặt, khẽ nói:

- Em không biết, em không biết.

Xong bữa, xoa cái bụng no kênh, tôi hả hê ra chờ taxi. Chờ mãi chẳng có chiếc nào, gió đêm ù ù, lạnh đến nỗi tôi phải nhảy lên chồm chồm. X gọi điện cho xe đến đón chúng tôi. Tôi biết cô ấy gọi cho anh chàng nhà giàu, con một kia. Đó là một chiếc BMW, và anh ta còn rất trẻ. Tuy không khéo ăn nói, nhưng anh ta rất nho nhã, lịch thiệp.

X ngồi vào ghế phụ, qua gương chiếu hậu, tôi biết cô ấy đang lặng lẽ nhìn mình.

Tôi dịch chuyển chỗ ngồi ra sát cửa sổ, tựa đầu vào cửa kính. Hơi lạnh về đêm thấm qua cửa kính, điều hòa vẫn bật, trong xe vẫn ấm, nhưng mặt tôi lạnh buốt.

Xe lướt trên đường trên không, đèn đường vun vút trôi qua. Mọi thứ đã trôi qua, chỉ có con người vẫn chìm trong đêm tối.

Trong giấc mơ tôi vẫn thường xuất hiện hình ảnh này: những vệt sáng bị kéo dài ngoài cửa kính xe hơi, giống hệt chòm sao Chổi in hình dưới đáy dòng sông thời gian, xuyên qua thân thể tôi, xuyên suốt giấc mơ của tôi.

Trong mơ, tôi lại được trở về bữa cơm năm 2002, một cô gái vừa nói với tôi, thôi vậy. Một cô gái khác nói, hãy đưa em về. Sau đó thì sao? Sau đó thì không còn sau đó nữa.

Bao nhiêu năm qua, chúng ta vẫn luôn tin rằng, mỗi người là một nửa vòng tròn. Và trong thế giới rộng lớn bao la này, chắc chắn sẽ tồn tại một nửa vòng tròn khác có thể lấp vừa tuyệt đối với nửa vòng tròn của chúng ta, tạo nên một vòng tròn hoàn chỉnh và hoàn hảo.

Điều này khiến chúng ta háo hức, cho chúng ta sức mạnh để tiếp tục những chuỗi ngày cô đơn, những đêm trường lạnh lẽo. Chúng ta sẵn sàng cưỡi trên lưng con ngựa thời gian, phi mã đến bến bờ hạnh phúc, và tìm thấy câu chuyện vừa khớp với chu vi, góc độ, vết khuyết mà bạn mong muốn. Để rồi sau đó, bạn sẽ ôm những tập sách, phơi dưới trăng khuya, lòng thầm nghĩ: vượt đèo, lội suối gian nan, hay chờ đợi mỗi mòn, khổ sở, những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là ở phía đối diện, có ai đang chờ bạn.

Tôi có người bạn mà vào đợt dịch SARS hoành hành đã cho tôi thấy thế giới độc đáo của mình. Đó là, cậu ta vẫn ung dung ăn thịt gà, và không một chút sợ hãi. Cậu ta nói, xác suất nhiễm bệnh là bao nhiêu phần trăm? Tôi nghĩ chắc cũng chỉ như xác suất trúng số độc đắc mà thôi. Bỗng nhiên, tôi thấy cậu ta nói rất có lý. Nếu trong số hơn một tỷ người chỉ có duy nhất một nửa vòng tròn phù hợp với bạn, là nửa vòng tròn số phận đã an bài, thì liệu xác suất bạn gặp được người đó là bao nhiêu phần trăm? Có lẽ cũng chỉ như xác suất trúng số độc đắc mà thôi.

Mẫu số lớn như vậy, trong khi tử số nhỏ như thế. Duy nhất cũng bằng không.

Trên đời này, không tồn tại hai nửa vòng tròn nào có thể ghép lại thành một vòng hoàn hảo. Mà chỉ có một linh hồn ích kỷ đang kiếm tìm một linh hồn ích kỷ khác. Tôi đã bỏ lỡ những gì, để mỗi lần đến với một miền tươi đẹp tôi lại âm thầm tự nhủ, ồ, thì ra em không có ở đây.

Năm 2012, trên phố Tây An, tôi mở di động, hùng hục tìm kiếm địa chỉ cửa hàng bán bánh bao nhân thịt ngon nức tiếng trong thành cổ. Nắng như đổ lửa, giữa trưa, nhiệt độ ngoài trời không dưới 40 độ C. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tôi vừa chạy như ngựa vừa hỏi đường, hơn một tiếng sau, tôi bắt đầu hoa mắt chóng mặt, đầu óc quay cuồng, tôi ngồi phịch dưới bóng cây. Tia hy vọng cuối cùng lóe lên, khi nhân viên phục vụ quán ăn gần đó bảo cậu ta biết cái quán kia, và chỉ vài bước là có thể đưa tôi tới đó. Cửa quán đã thay đổi, nên tôi tìm mấy lượt không ra. Bánh bao nhân thịt chưa kịp dọn lên, tôi đã lăn đùng ra vì say nắng.

Chỉ một lát thôi, nhưng khi tôi tỉnh dậy, quán đã rồi như canh hẹ. Phục vụ quán gọi xe giúp tôi. Tôi một mình ngăn anh ta lại:

- Chết tiệt! Để tôi ăn xong cái đã.

Tôi không thể bỏ lỡ món bánh bao tuyệt hảo ấy, vì tôi để lỡ quá nhiều thứ rồi.

34. Chương 34: Chỉ Có Tình Yêu Đẹp Đẽ, Không Có Tình Yêu Vĩ Đại.

Bạn có cho rằng nó là vĩ đại? Thứ ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ nó khiến bạn cảm thấy thế giới như bừng sáng. Kỳ thực, nó cũng giống như việc bạn không thấy gì trong bóng đêm mà thôi. Bởi vì, trong cả hai trường hợp, bạn đều không thấy rõ những thứ ở xung quanh.

Trên đời, chỉ có ba thứ vĩ đại: Phong cảnh vĩ đại, món ăn vĩ đại và tình cảm vĩ đại. Bởi vì những thứ đó đều tự nhiên mà có không cần đeo gọt, cứ thế sừng sững trong đời, kể từ ngày bạn được sinh ra. Bạn có thể gọi chúng là “tam quan”.

Vì lý do nghề nghiệp, hẳn sẽ có bạn nữ hỏi tôi, làm thế nào để kiểm soát đàn ông? Tôi hỏi lại, ý cô là, điểm yếu của đàn ông là gì? Cô sẽ dễ dàng nắm bắt được người đó nếu biết được điều này, đúng không? Cô ấy bảo, đúng vậy.

Tôi đã lang thang, rong ruổi khắp nơi trên hành trình tìm kiếm phong cảnh vĩ đại và món ăn vĩ đại. Và khi ở Tây An, tôi đã gặp hai tài xế thần kỳ mà họ chính là những người có thể giải đáp câu hỏi trên.

Người đầu tiên tôi gặp khi vừa xuống máy bay, tôi bắt taxi đến Lầu Trống. Tôi quên điều chỉnh giọng địa phương và vẫn hồn nhiên nói tiếng Nam Kinh. Tài xế cười vui vẻ, hỏi:

- Anh đi du lịch à?

Tôi bảo:

- Vâng.

- Sao không mua bản đồ?

- Anh quen đường kia mà, cần gì phải mua.

Tài xế không nói thêm câu nào, tập trung vào việc lái xe. Mười mấy phút sau, tôi nhìn GPS trên di động phát hiện anh ta đang chạy đường vòng. Tôi bảo:

- Này anh, anh đang đi đường vòng phải không?

Tài xế lo lắng:

- Sao anh biết? Anh không mua bản đồ kia mà!

Tôi lầm bầm:

- Nhưng tôi bật GPS trên di động.

Tài xế buồn bã nói:

- Thảo nào tôi cứ thấy đằng sau vang lên cái gì mà đi một trăm mét nữa thì rẽ phải, cái gì mà chuyển vào làn đường trong cùng bên phải trên đường trên không... Tôi thấy lạ.

Tôi kinh ngạc hơn cả anh ta:

- Anh đã nghe thấy mà vẫn đi vòng?

Tài xế thở dài:

- Tôi đang thử đánh cược một phen ấy mà!

Người thứ hai tôi gặp khi vừa ra khỏi phố người Hồi ở Tây An. Anh ta chạy xe túc túc, hết giá mười đồng, kết quả là túc túc cũng đi đường vòng. Đã đi vòng lại còn tự ý hết giá, không cho tôi mặc cả:

- Xa quá, tôi báo giá nhầm, phải hai mươi đồng mới đúng.

Tôi tức muốn ói máu. Thế là tôi nhảy xuống, nhét vào tay anh ta mười đồng và bảo:

- Thế thì cho tôi xuống chỗ này!

Anh ta lái xe đi mất, tôi hùng hổ lao về phía trước. Đi được một hai trăm mét thì ở đoạn rẽ thành linh có một người lao ra, hét tướng:

- Xin chào!

Tôi hãi chết khiếp, suýt nữa ngã phịch xuống đất. Nhìn kỹ, thì ra là anh chàng chạy túc túc lúc nãy. Tôi phần nộ:

- Anh làm cái trò gì vậy?

Tài xế đắc chí nói:

- Vì tôi tức!

Nói xong vẫy đuôi đi mất.

Người tài xế thứ nhất cho thấy đàn ông là những kẻ thích thử vận may. Bạn thường không hiểu nổi lý do nào khiến anh ta lựa chọn như vậy. Trình tự của sự việc luôn là: đầu tiên phải có mục tiêu, phải có cấu trúc, phải chia nặng nhẹ. Nhưng thường chỉ cần một ý niệm lướt qua, thì nó lập tức biến thành điểm tựa lớn nhất, là lý do xác đáng nhất.

Xét tổng thể thì đàn ông rất chú trọng đến tính logic và thường tự vạch ra một hệ thống to tát, hoành tráng, nhưng cũng thường chào thua trước tâm lý “tôi muốn cược một phen xem thế nào” khi phải đối diện với một vấn đề cốt lõi. Điều này giống như việc một người dốc hết sức chế tạo một chiếc xe hơi, mà phanh, bánh, vô, khung đều là hàng xịn, ốc vít chắc chắn đến mức không thể chắc chắn hơn. Nhưng anh không rõ động cơ có chạy hay không. Nếu nó chạy, anh ta sẽ vui vẻ bon bon trên đường. Nhưng nếu nó không chạy, chiếc xe chỉ là một đồng sắt vụn. Hoặc, biết đâu anh ta lại nhét một cái ống pô vào trong xe mà đánh cược rằng, chưa biết chừng ống pô cũng có thể khởi động! Đúng rồi, chỉ cần nó khởi động là xe sẽ chạy ngon thôi.

Người tài xế thứ hai cho thấy, đàn ông luôn rất trẻ con. Phụ nữ thường tỏ ra chán nản khi tìm hiểu một vài hành động của đàn ông. Trong khoảng thời gian tôi đi hết một trăm mét, người tài xế thứ hai đã chạy xe hùng hục hơn nửa cây số, băng qua ba dãy phố, căn chuẩn thời gian, để vừa thở hồng hộc vừa có thể thành linh lao ra dọa tôi, khiến tôi giật mình chết khiếp. Cái thu về và công sức bỏ ra hoàn toàn không cân xứng, nhưng tôi tin rằng rất nhiều đàn ông cười khoái trá và tán thưởng hành động của anh ta. Có khi còn muốn mời anh ta một chén rượu bày tỏ lòng mến mộ ấy chứ!

Đàn ông có thể dễ dàng vực dậy tinh thần, làm lại từ đầu sau thất bại thảm hại, có thể xem nhẹ sự sống chết và áp lực kinh người. Nhưng nếu đội bóng anh ta yêu thích bị thua, anh ta sẽ cả ngày nuốt không nổi miếng cơm. Chơi game Super Mario chẳng may để lọt một cây nấm, anh ta sẽ lập tức lật bàn, quăng ghế. Điều này cũng giống như việc bạn mải mê mải mê lợi hàng chục phút cố gắng dùng chân kẹp cuốn sách, mà nhất định không chịu cúi người chỉ vài giây để nhặt nó lên. Nếu nói bạn lười thì không hẳn, vì bạn đã bỏ công sức. Nếu nói bạn đần độn thì đúng là hơi đần độn thật. Và đây chính là tính khí trẻ con mà từ khi sinh ra cho đến lúc chết đi, không gì có thể thay đổi ở đàn ông.

Có lẽ chính hai điểm này đã mài mòn tính nhẫn nại của phụ nữ. Và cũng chính nó khiến cho các vị nữ chủ nhân của chúng ta đưa ra kết luận xanh rờn rằng, đàn ông là giống “hết thuốc chữa”.

Chính bởi ai cũng có cái đuôi cáo của mình, ai cũng muốn nắm giữ điểm yếu của người kia, ưu và khuyết điểm trở thành quân cờ trong tay, nên họ vắt óc ra nghĩ đủ mọi mưu kế để lật ngược thế cờ. Vì vậy, tôi mới nói, tình cảm vĩ đại nhất, tuyệt đối không bao gồm tình yêu nam nữ.

Đã là vĩ đại thì thường khó kiếm. Hãy đến mà phá tảng băng vĩnh cửu, dành ra nửa năm ngắm cảnh ngày đêm ở Cực Bắc, Cực Nam địa cầu. Bạn phải hi sinh bao nhiêu, phải nỗ lực bao nhiêu mới có thể bước vào chiếc hộp quà tặng kỳ diệu mà thiên nhiên đã bỏ công gìn giữ? Phong cảnh thì như vậy, món ăn cũng thế, chúng được hoài thai ở những nơi bạn tìm không ra, thậm chí đã lướt qua mà không hề hay biết.

Tôi viết những dòng này khi đang ngồi chờ ngoài hành lang phòng bệnh khoa phẫu thuật tim mạch lồng ngực. Bố tôi vừa được chuyển ra từ phòng gây mê hồi sức cấp cứu. Ông đã phẫu thuật làm năm cái cầu nối động mạch vành và thay van tim, chức năng thận cũng được chuẩn đoán là không ổn.

Tôi đang đi công tác ở Bắc Kinh thì nhận được điện thoại của mẹ báo bố bị nhồi máu cơ tim. Mẹ khóc trong điện thoại bảo tôi, hãy cứu lấy bố con, bằng mọi giá phải cứu lấy ông ấy.

Tôi đã phải nhờ vả nhiều người để mời vị bác sĩ giỏi nhất. Trước khi tiến hành phẫu thuật, vị bác sĩ gọi tôi đến và bảo, vì chức năng thận của bố suy yếu, tỉ lệ tử vong sẽ cao gấp năm đến mười lần so với những người khác. Mặc dù trước đó bạn tôi đã gọi điện bảo các bác sĩ thường sẽ nói rằng tình hình rất nghiêm trọng, nhưng con số kia vẫn như chiếc búa tạ nện xuống đầu tôi, khiến tôi nghẹt thở, toàn thân lạnh toát.

Cuộc phẫu thuật kéo dài năm tiếng và đó là năm tiếng dài nhất trong đời tôi.

Khi bố được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, để vào phòng hồi sức cấp cứu, bác sĩ thông báo, ca phẫu thuật đã thành công, tôi bật khóc lần thứ hai.

Lần thứ nhất là vào trước ngày phẫu thuật. Tôi ra ngoài mua đồ, lúc quay về, tôi thấy bố đang nói chuyện điện thoại, ông gọi cho lãnh đạo cơ quan ông ngày trước. Ông bảo:

- Tôi nghỉ hưu mấy năm rồi, nhưng hôm nay vẫn phải gọi điện nhờ anh một việc. Nếu tôi có mệnh hệ gì, mong anh và các anh chị em trong cơ quan nể tình tôi mà quan tâm, giúp đỡ người thân của tôi.

Tôi xách túi nilon đứng trên hành lang, nước mắt cứ thế trào ra không sao ngăn được.

Vì thế tôi nói, đây là tình cảm vĩ đại nhất trên đời. Là tình cảm vĩ đại duy nhất mà ai cũng có.

Còn về tình yêu, bạn cho rằng thứ tình cảm mà đôi bên đều đòi hỏi sự công bằng, tôi có lỗi với anh, anh có lỗi với tôi, sau cùng phải nhờ đến chính quyền cấp phát cho một tập giấy đỏ làm bằng chứng chứng minh, bạn thấy nó vĩ đại ở điểm nào?

Thứ ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ nó khiến bạn cảm thấy thế giới như bừng sáng. Kỳ thực, nó chẳng khác việc bạn không thấy gì trong bóng đêm. Bởi vì, trong cả hai trường hợp, nó đều khiến bạn không thấy rõ những thứ tồn tại xung quanh. Mọi sự hi sinh trong tình yêu đều cần có điều kiện, chúng ta phải thận trọng nuôi dưỡng, vun đắp, gìn giữ, bảo vệ nó, phải toan tính từng đường đi nước bước.

Trên đời này có thứ tình yêu nào khiến ta quên đi bản thân không?

Cô nói như thế chưa bao giờ từng trải qua tuổi hai mươi ấy.

Đúng vậy, nguyên nhân ở đây chính là tuổi trẻ. Nó không tự nhiên sinh ra, nó cần được đẽo gọt, nó không tự nhiên sùng sững trong đời ta. Chỉ có tình yêu đẹp đẽ, không có tình yêu nào vĩ đại.

Bởi vậy, những người một mực đòi sống đòi chết vì tình yêu ấy mà, thực ra là vì họ không buồn để ý đến ba điều vĩ đại kể trên. Họ đi không nổi, ăn không được, và lãng quên điều vĩ đại thứ ba.

Tất nhiên rồi, người viết những điều này đích thị là một người đàn ông, thế nên, khung cang xe kiên cố đấy, dầu, điện đã đầy đủ, nhưng rất có thể động cơ xe chỉ là một cái ống pô.

35. Chương 35: Viết Vào Sinh Nhật Lần Thứ 33.

Mở đầu một câu chuyện luôn như vậy: tình cờ đưa đến, bất ngờ xảy ra, không kịp phòng bị. Kết thúc một câu chuyện luôn là thế: hoa nở đôi bông, chân trời cách biệt.

Hy vọng sẽ le lói khi ta trải qua nhiều lần tuyệt vọng.

Tôi có người bạn tên Trần Mạt, tính khí rất tệ, ngổ ngàng không thuốc chữa, một ngày cậu ta có thể đánh rơi chìa khóa nhà ba lần. Thế là cậu ta nghĩ ra một cách, gửi một bộ chìa khóa cho người hàng xóm ở nhà đối diện mà quan hệ giữa họ khá thân thiết. Kể từ đó, cậu ta hớn hờ rời khỏi nhà mà không cần bận tâm chuyện chìa khóa.

Có lần đi công tác về, lúc đó vào buổi chiều, nhiệt độ ngoài trời khoảng 37 độ, cậu ta thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa lưng áo. Vừa vào nhà thì thấy cảnh tượng này: có khoảng mười mấy người trong căn hộ của cậu ta. Ba máy điều hòa đang bật, ba ti vi đang mở, ba cái máy tính đang chạy. Bọn trẻ con thì vừa quần chán vừa ăn kem. Các ông già, bà lão thì mặc áo bông chơi mát chược. Vợ của người hàng xóm đang đẩy cửa sổ ra và nói:

- Mở cửa ra cho thoáng, cho bớt lạnh, trong nhà lạnh quá.

Hàng xóm thấy Trần Mạt đi vào nhà thì tái mặt, vừa mắng vợ vừa kéo tay con, vừa cười cười, giải thích:

- Nóng quá, mà điều hòa nhà tôi bị rò nước...

Hôm sau, Trần Mạt lắp khóa nhận diện vân tay, chào tạm biệt chìa khóa.

Nếu đánh rơi chìa khóa đã thành bệnh nan y, thì chỉ còn cách không dùng chìa khóa nữa.

Trần Mạt ly hôn năm 32 tuổi. Cậu ta nghĩ, thế là hết, hạnh phúc đã ra đi. Ngày ngày mượn rượu Vodka giải sầu, sau ba tháng tăng thêm hai mươi ký lô, cậu ta không nói với bất cứ ai. Bạn bè cũng không dám hỏi, nên không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ lẳng lẳng đến quán bar với cậu ta, chuyện phiếm trên trời dưới bể, và lẳng nhìn màn đêm thăm thẳm in trong đáy mắt.

Không thể không buồn.

Buồn là bởi vì không đành lòng. Vì không đành lòng nên không muốn thổ lộ, thậm chí chẳng muốn nghe một lời an ủi. Mang thân đến chốn huyền ảo, nhưng kể từ lớp biểu bì trở vào, tất cả đều chìm trong im vắng, quạnh quẽ, tịch lặng.

Nếu buồn bã, ưu phiền đã thành bệnh kinh niên, cách nào cũng không vui lên được vậy thì chỉ còn cách làm cho hết buồn, hết lụy.

Uống liền mấy hôm, nhưng cậu ta phát hiện trong thẻ vẫn còn tiền. Rồi chợt nghĩ, tôi là người đàn ông 32 tuổi, nếu chỉ mình tôi tiêu thì khó mà tiêu cho hết. Tôi có thể ngồi khoanh hạng thương gia, có thể mua quần áo mà không cần nhìn mác giá, có thể thoải mái sắp xếp thời gian, có thể thích lúc nào là vào khách sạn ngủ một giấc lúc ấy, tè dầm ra giường cũng không lo phải đi giặt, có thể ga lăng thanh toán tiền hóa đơn cho cô em ở bàn ăn bên cạnh.

Cậu ta khoác ba lô lên vai, tái khởi động những chuyến đi đứt đoạn mấy năm qua. Từ năm 32 đến năm 33 tuổi, vé tàu hỏa và vé máy bay của cậu ta xếp lại có đến ba trăm tờ.

Lúc buồn, dù bạn đi đến đâu bầu trời dường như cũng đều nhạt nhòa nước mắt.

Trần Mạt bắt quen với một anh bạn họ Vương trong ngôi chùa nhỏ ở Việt Nam. Anh Vương đeo trước ngực chiếc máy ảnh 5D2. Anh ta thuê một nhà nghỉ ở Hà Nội đã hơn bốn mươi ngày, chỉ để lang thang đây đó. Anh ta kể, hai vợ chồng từng hưởng tuần trăng mật ở đây, sau đó họ ly hôn và giờ anh ta muốn quay lại nơi này, không phải vì lưu luyến kỷ niệm mà chỉ để chờ một gã người Pháp làm việc trong quán bar ở đây.

Năm đó, anh ta đưa vợ đến quán bar của gã người Pháp kia. Kết quả, gã người Pháp quá chén, nói bằng tiếng Pháp, bảo anh ta là người đàn ông xấu xí theo đúng chuẩn châu Á. Anh Vương biết tiếng Pháp, nghe thấy thế rất muốn ra tay, nhưng vợ anh ta ngăn lại, bảo người ta nói gì mặc họ, em yêu anh là được.

Mấy năm sau họ ly hôn, anh ta vô cùng đau khổ, bèn quay lại Hà Nội, trong lòng mang một khao khát mãnh liệt là phải quyết đấu một trận với gã người Pháp kia.

Nhưng dù đã thử nhiều lần, anh ta vẫn không sao gan đủ dũng khí để tấn cho gã kia một trận, kế hoạch vì thế bị kéo dài đến mấy tháng.

Trần Mạt và anh Vương uống một trận say bí tỉ, sau đó hai người phục sẵn bên ngoài quán bar, chờ khách khứa về hết, lúc đó đã là rạng sáng, gã người Pháp ngật ngưỡng ra khỏi quán. Trần Mạt và anh Vương đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng hét lên, rồi cùng xông vào quần nhau với gã người Pháp.

Mấy tay người nước ngoài đứng bên vừa xem vừa cổ vũ: Cổ lên. Ba người quần nhau, ai nấy mũi đập mặt phũ, sau mười mấy hiệp thì họ lảo lộn trên đất, anh kéo quần tôi, tôi đâm mông anh, và không ai báo cảnh sát.

Gã người Pháp vừa thở phì phò vừa nói mấy câu, sau đó hai người bắt tay nhau, rồi gã vất vả đứng lên, cùng mấy tay ngoại quốc khác tươi cười vui vẻ đi mất.

Trần Mạt hỏi anh Vương:

- Thằng chó nói gì đấy?

Anh Vương yếu ớt đáp:

- Hắn bảo hắn vẫn nhớ tôi, hắn cứ nghĩ tôi sẽ đẹp trai hơn cơ, nào ngờ, xét về tổng thể tôi vẫn xấu xí như cũ. Và để bày tỏ sự cảm thông, gã bảo nếu tôi đến quán gã uống rượu, gã sẽ giảm giá cho tôi.

Trần Mạt chửi:

- Tổ cha nó!

Anh Vương vừa ngước nhìn hừng đông đã vượt qua dãy dây điện chằng chịt, vừa khóc vừa cười;

- Tôi có thể về nước được rồi.

Trần Mạt bảo:

- Về nước làm gì?

Tôi nghĩ kỹ rồi, không thềm làm trợ lý Tổng giám đốc nữa. Tôi sẽ bán căn hộ, về Giang Tây mua nhà, đón bố mẹ về ở cùng, họ vẫn ngày đêm thương nhớ quê hương Giang Tây của họ. Tôi thích quay phim chụp ảnh, chụp ảnh cũng có thể nuôi sống bản thân kia mà, việc quái gì phải đâm đầu làm những việc mình không thích. Năm nay tôi 36 tuổi, đã ly hôn, bố mẹ còn mạnh khỏe, việc quái gì tôi phải ép mình làm những thứ mình không thích.

Tôi đã yêu cô ấy, mãi mãi yêu cô ấy. Sau này tôi sẽ yêu người khác, thế giới của tôi sẽ trở nên hoàn chỉnh hơn, vì từ nay nó đã có thể dung nạp một người khác trong đó.

Chúng ta từng mơ về những nơi mình muốn sống. Ví như, những thôn làng lừng lờ khói bếp, những núi sông tươi đẹp, rực rỡ hết như những nụ cười trong giấc mơ, những con đường nhỏ xinh xắn tựa một bài thơ. Hoặc những thị trấn mái ngói thấp lè tè uốn cong, sáng sớm người già thức giấc, tháo cửa gỗ xếp gọn, dòng nước uốn lượn chảy trước cửa nhà, soi bóng những chiếc đèn lồng. Hoặc một căn nhà gỗ dựng bên bờ biển, ban ngày biển cả mênh mang, thăm thẳm, buổi tối lửa trại bập bùng, rộn rã. Bạn sẽ ngồi mơ mộng trên bãi cát êm mịn như nhung. Hoặc thảo nguyên bao la, nơi ánh nắng thỏa sức nô đùa, chạy nhảy, mỗi lúc nằm xuống, bạn thấy mình là một mặt hồ.

Lúc uống say, Trần Mạt đã viết mấy câu này:

Mở đầu một câu chuyện luôn như vậy: tình cờ đưa đến, bất ngờ xảy ra, không kịp phòng bị. Kết thúc một câu chuyện luôn là thế: hoa nở đôi bông, chân trời cách biệt.

Bạn mãi mê kiếm tìm một hình bóng, trong tiết tấu của ca khúc, trong không gian bao la muôn trùng, trong khoảng cách giữa bốn mùa, trong chiều hoàng hôn thành phố. Nhưng càng đi dẫu chân xa xôi, mà bờ bến thì ngày một gần. Sau đó, bạn nhận ra rằng, hình bóng cứ thấp thoáng luôn luôn trong ký ức của bạn, là chính bạn.

Nhớ nhưng chẳng thà chờ đợi, chờ đợi chẳng thà nên từ bỏ thì hãy từ bỏ.

Lúc buồn, dù bạn đến đâu, bầu trời dường như cũng đều nhạt nhòa nước mắt.

Sau đó, bạn chợt hiểu, có lẽ vì vậy bầu trời mới sáng trong như thế, đến mức có thể nhìn thấu chính mình. Và sống cuộc đời mình mong muốn.

Thượng Đế sẽ buộc bạn phải trả giá cho cuộc đời mà bạn muốn được sống.

Hãy chăm sóc tốt cho bản thân, vì chỉ khi yêu bản thân, bạn mới có thể yêu thương người khác. Nếu bạn u uất, đau khổ, tổn thương, mất tự do, thì trái tim bạn sao có thể là căn phòng ấm áp, bao bọc hết thấy những người quan trọng với bạn được? Nếu trái tim bạn loang lổ thương tích, thì người nào ẩn trú trong đó cũng sẽ bị mưa gió dập vùi.

Bạn tìm mọi cách thay đổi, để thích nghi với thế giới này. Nhưng vì thương hại bản thân, bạn lén giữ một phần riêng tư nhỏ nhỏ. Và khi bạn đến một nơi tuyệt đẹp, bạn nhận ra, phần nhỏ bé đó đang đâm chồi, nảy lộc và lan rộng, lặng lẽ mà quyết liệt, không chút sợ hãi.

Thượng Đế sẽ buộc bạn phải trả giá cho cuộc đời mà bạn muốn được sống. Nhưng thành quả sau cùng mà Thượng Đế ban tặng cho bạn, là một con người hoàn chỉnh.

Những khi rảnh rỗi, tôi kể bạn nghe câu chuyện trước giờ đi ngủ, nhưng tôi tuyệt nhiên không có ý rao giảng những cách thức giải quyết vấn đề, tôi chỉ muốn nói với bạn, cuộc sống tồn tại những vấn đề như vậy.

Chúng ta rồi sẽ tìm cách giải quyết những vấn đề này, mỗi người một cách, vì thế không ai cần ai dạy bảo. Chúng ta chỉ cần thời gian. Thời gian là cơn sóng bạc đầu không bao giờ ngơi nghỉ, vào một ngày đẹp trời, lúc bạn sơ ý, cơn sóng sẽ đẩy bạn lên trời cao biển rộng khôn cùng.

Trần Mạt chính là bản thân tôi, Trần Mạt hay “trầm mặc” (1)

(1) Trong tiếng Trung Quốc từ “Trần Mạt” đồng âm với từ “trầm mặc”.

Bởi vì tôi cố chấp, bởi vì tôi không đành lòng, bởi vì tôi đã trải qua nhiều lần tuyệt vọng, cho nên tôi nhìn thấy hy vọng le lói.

Dẫu rằng hoa nở đôi bông, cuối cùng cũng đến ngày chân trời cách biệt. Cảm tạ thế giới đã mất đi của người đàn ông 32 tuổi, vì như thế tôi mới có được thế giới của người đàn ông 33 tuổi.

Viết vào sinh nhật lần thứ 33. Chúc tôi sinh nhật vui vẻ!

36. Chương 36: Lời Bạt

Viết đến những dòng cuối cùng tôi mới nhận ra cuốn sách này đã tạo nên một kỷ lục.

Kỷ lục của cuốn sách có nhiều câu chuyện được cải biên thành kịch bản phim nhất. Hầu hết những chuyện ngắn hoàn chỉnh đều được bạn bè hoạt động trong lĩnh vực điện ảnh của tôi đem đi, họ muốn làm thành những bộ phim truyền hình dài tập, vượt ra ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Họ thích được thấy niềm hy vọng nảy mầm từ nỗi tuyệt vọng. Họ yêu mến những nhân vật chính của các câu chuyện, những người kiên trì với tín nhiệm của mình và không bao giờ đánh mất tình cảm ấm áp.

Khi bạn gấp cuốn sách lại, tôi biết bạn sẽ nhớ tên một vài nhân vật, một vài khung cảnh vui vẻ, một vài đoạn khóc than và một vài gương mặt tươi tắn, rạng rỡ không biết sợ hãi là gì.

Nếu vậy, xin được hẹn gặp bạn trong những thước phim điện ảnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngang-qua-the-gioi-cua-em>